

Sendebudets fortelling.

Mitt liv med Vandre mot Lyset som veileder.

Av Sverre Avnskog

Oslo, 2025

Forord.

Den første delen av denne boken er en gjenfortelling av innholdet i det religiøse, etiske og vitenskapelige verket, *Vandre mot Lyset*, som ble utgitt i Danmark i 1920, fortalt med mine egne ord og med mine tolkninger av budskapet. I mine øyne er dette verket det aller viktigste budskapet som noensinne er utgitt i vår verden, og forteller den sanne historien om forholdet mellom Gud og menneskene og om hvordan jorden kom til å bli åstedet for kampen mellom det gode og det onde, eller lyset og mørket. Boken forteller også den sanne historien om Jesu liv på jorden, om hans budskap og hans død på korset, som på ingen måte var en soningsdød for å bringe forsoning mellom Gud og menneskene. I realiteten var det det jødiske religiøse maktapparatet som ofret Jesus for å sikre seg at de ikke selv ble anklaget av de romerske myndighetene for å stå bak et opprør mot makthaverne. I stedet ofret de Jesus, selv om de visste godt at han var helt uskyldige i deres anklager. Men de ville ikke risikere å miste sin egen makt, og det måtte Jesus lide for med sitt liv. *Vandre mot Lyset* kan leses på norsk [her](#).

Vandre mot Lyset (VmL) gjorde et uutslettelig og varig inntrykk på meg da jeg først leste verket. Helt fra ungdomsårene har jeg hatt en dyp interesse for Jesu liv og hans sanne budskap, og da jeg mot slutten av 20-årene kom over denne boken, var det som om det tentes et lys i meg, og jeg forsto at dette var det budskapet jeg hadde søkt i alle år. -Dette er sannheten, sa min tanke til meg, og jeg glemmer aldri da jeg leste de første sidene av boken. Jeg sto i min stue og åpnet boken som jeg nettopp hadde kjøpt og leste de første sidene, og jeg ble slått av en følelse av at jeg hadde funnet sannheten om menneskenes opprinnelse og Jesu budskap. Jeg bestemte meg tidlig for at jeg ville vie mitt liv til å bidra til å gjøre VmL kjent i Norge og i Norden, og siden har jeg viet mye av min fritid til å studere, forske i, diskutere og oppsøke etterkommere i familiene til dem som gjorde VmL mulig i den jordiske verden. Jeg anser meg selv for å være VmL-forsker, historiker og journalist, og har gjennom årene publisert svært mye historisk materiale om både Rasmus Malling-Hansen, Johanne Agerskov og Michael Agerskov, som var dem som gjorde VmL til virkelighet på jorden. Svært mange timer har gått med til denne forskningen, og jeg har nytt godt av økonomisk støtte fra danske støttespillere, og det takker jeg så mye for, i særdeleshet Iver Hagel-Sørensen. Resultatet av min forskning har jeg publisert på min webside www.vandrermotlyset.net

Jeg vil oppfordre alle til å lese originalutgaven av VmL enten på [dansk](#) eller [norsk](#) dersom jeg klarer å vekke en interesse hos dem for verket med min gjenfortelling av innholdet. I tittelen til denne boken kaller jeg meg selv for «sendebudet», og jeg har virkelig en svært overbevisende følelse av at jeg har en guddommelig oppgave til å bidra med kjennskapet og utbredelsen av det budskapet som er gitt oss i VmL. Jeg må også takke min far, som virkelig vakte min interesse for å kritisk vurdere den kristne lære, og som var min aller beste samtalepartner i en årrekke. Han hadde en dyp interesse for Jesus og inspirerte meg med sin søken etter sannheten om Jesu lære. Både han og jeg ble svært inspirert av den gnostiske lære, men for meg ble dette bare et stykke på veien til å ta til meg budskapet i VmL.

Disse årene fra jeg fant VmL, har gitt meg uendelig mye inspirasjon, glede og tilfredsstillelse, og har vært min mest altoppslukende interesse bortsett fra min familie og mine barn. Og

gjennom forskningen i bakgrunnen for VmL, har jeg fått kontakt med mange andre rundt omkring i Norden og verden med samme interesse, enten for de historiske personene eller for budskapet i VmL. Særlig har interessen for forfatteren av en stor del av VmL, den åndelige personligheten til [Rasmus Malling-Hansen](#), satt meg i kontakt med mange mennesker, både i Danmark, Tyskland, Sveits, Italia, Nederland og USA. Noen av etterkommerne i Malling-Hansen slekten utvandret til USA, og har bidratt til Malling-Hansen forskningen. I 2005 ble The Rasmus Malling-Hansen International Society opprettet, og jeg har hatt ansvaret for vår webside, som i dag inneholder et svært omfattende historisk materiale om Malling-Hansens liv og virke, www.malling-hansen.org

I den andre delen av min fortelling, får du høre om min egen «oppvåkning» og om hvordan jeg forsto at jeg innehar en spesiell oppgave i å gjøre VmL kjent for et større publikum. Dessverre har ikke verket blitt kjent blant så mange enda, hverken i Norge eller Danmark, men jeg har personlig den overbevisningen at jeg har en svært viktig rolle i å bidra til å utbre VmL blant flere! Og kanskje kan mine personlige opplevelser inspirere flere til å lytte til sitt indre, sine drømmer og sin overbevisning. Helt fra jeg var i 20-årene har mitt drømmeliv betydd svært mye for meg, og jeg kan si med stor overbevisning at mitt drømmeliv har inspirert meg, ledet meg i riktig retning, gitt meg mot og tro på meg selv og endog reddet mitt liv i vanskelige perioder i mitt liv.

I følge VmL får vi mennesker drømmer av ulike typer fra vårt indre. Noen av våre drømmer er ganske trivielle hverdagsdrømmer uten noen særlig dypere mening, men tidvis får vi viktige budskap fra vårt udødelige, åndelige selv som kan fortelle oss svært viktige ting om meningen med vårt liv, hvem vi egentlig er og hvilken retning vi bør ta i våre liv. Drømmene er oftest gitt oss som symbolske fortellinger, men noen ganger kan de være særdeles klare og tydelige og gi oss en utvetydig beskjed. Slik var det f eks for meg den gangen jeg i en drøm mottok en konvolutt med et brev, og da jeg leste brevet, så sto det at jeg hadde fått i oppdrag å vitne om Gud. Jeg må vel kunne si at det var et budskap som ikke var til å misforstå. Særlig fordi drømmen fortsatte med en dans av guddommelig karakter og himmelsk vakker musikk.

For å styrke meg i mitt oppdrag, har jeg fått medta en meget velutviklet intuisjon, klarsyn for å forstå VmLs verdensbilde og en usedvanlig kraftig energistrøm som «svarer» på mine spørsmål i bønn til Gud. Min energiutstråling har jeg anvendt gjennom mange år til å gi healing til mennesker med ulike lidelser, og den kan brukes til håndspåleggelse og såkalte magnetiske strykninger, men også til fjernhealing med bønn for den som ber om hjelp. Jeg har fått svært mange gode tilbakemeldinger fra mange av dem som har fått healing av meg, og en av dem kalte mine varme hender for to glovarme strykejern. Jeg har også en tankemessig forbindelse med mine nærmeste, og dersom jeg f eks sover, og en av mine venner eller familiemedlemmer er i ferd med å ringe meg, våkner jeg noen sekunder før telefonen ringer. Det samme dersom noen er på vei til meg. Og jeg opplever svært ofte at en person kommer i mine tanker, og noen sekunder etterpå, ringer personen. Faktisk har jeg også opplevd at jeg løfter av telefonrøret, slik vi gjorde i «gamle dager» for å ringe en nær venn, og før det rakk å ringe, var personen der, fordi vedkommende akkurat hadde slått mitt nummer, men det hadde ikke rukket å ringe. Da jeg fikk kjæreste på den andre siden av jordkloden, min nåværende

hustru, opplevde jeg svært ofte da hun fremdeles befant seg i sitt hjemland, at jeg begynte å tenke intenst på henne, og få sekunder etterpå mottok jeg en tekstmelding fra henne.

Allerede her i innledningen kan jeg også fortelle at det har blitt åpenbart for meg hvem jeg var i noen av mine tidligere inkarnasjoner. Og jeg kan avsløre at jeg er overbevist om at jeg var en av Jesu disipler, nærmere bestemt Simon Peter, han som Jesus utnevnte til sin stedfortreder. Hvorfor jeg er sikker på det, vil jeg komme nærmere tilbake til senere. Allerede nå, vil sikkert mange falle fra og si at jeg lider av storhetsvanvidd, men det får heller stå sin prøve. Selv har jeg ingen tvil om at dette er tilfelle, og når jeg skriver dette, strømmer det en kraftig lysstrøm gjennom meg, som bekrefter mine ord.

1.

For oss som står Kristus nærmest, er det trist å se hvor misforstått hans misjon og hans vesen er blant menneskene. Det er ikke lett for en av Guds skapninger å bli utpekt til å være Gud selv, og dermed stå i veien for menneskenes forhold til den egentlige Gud, vår Far og skaper. Ikke det at Jesus ikke er i stand til å utholde det, for Gud sørger for å bære størstedelen av byrden for at menneskenes uforstand og deres guddommeliggjøring av Kristus ikke skal trykker ham ned. Og hans tillit til Guds hjelp er helt uten grenser. Kristus er i kraft av sin altomfattende kjærlighet og sin dype medlidenhet med alle som lider, vår naturlige og ubestridte leder. Jeg kunne forsøke å beskrive hans følelsesdybde og hans medfølelse for dere, men intet menneske vil bare tilnærme seg kunne forstå det. Og likevel sier han selv at hans kjærlighetsevne sammenlignet med Guds kun er som et støvkorn i forhold til et helt berg.

Gud er universets sentrum, og hans utstråling er som et uuttømmelig lyshav, som vi alle får næring fra. Vi, som er Guds først skapte barn, tilbringer en del tid hos Gud i hans bolig, for at han ikke skal være alene, og for selv å finne fred og hvile mellom alle våre andre oppgaver. I de siste millioner av år, etter at noen av våre søsken begikk sitt fatale feiltrinn, har vi måttet legge de fleste andre aktiviteter til side, og nesten all vår tid går med til å lede menneskeheten fremover fra mørket til lyset! Før fallet var vi alle fordypet i vår forskning i lysets uendelige muligheter for skapelse, samtidig som vi fikk opplæring i alle lysets og mørkets muligheter av Guds tolv hjelpere, som er de som står Gud nærmest – han skapte dem i sin tanke før han selv fremsto av lyset! Derfor deltok de alle i Guds egen kamp mot mørket, og fremsto som personlige vesener samtidig som Gud skapte sitt eget legeme av lys og fremsto i all sin prakt med et lysende legeme med en skjønnhet og en utstråling av lys som intet menneske noensinne kan forestille seg! Gud måtte kjempe en voldsom kamp mot mørket og bekjempet det, noe som resulterte i at han ble lysets hersker. Alle som tviler på Hans eksistens, kan jeg i hvert fall betrygge med at Han i høyeste grad eksisterer, og ikke kun som en slags åndelig tåkeansamling som mange innbiller seg, men som et personlig vesen, med en stofflig kropp – ikke bestående av fysisk stoff riktignok, men av mørkets motsetning – lyset!

Gud kan man både se, tale med og omfavne når man lever i de åndelige sfærer. Og Guds utseende, hans skjønnhet og hans utstråling kan overhodet ikke beskrives med jordiske ord, men en ting kan jeg si med sikkerhet: Hans åsyn er sorgfullt! Han blir aldri riktig glad, så lenge en eneste av hans skapninger fremdeles lider. Og det er det vi, alle hans først skapte

barn, bruker all mesteparten av vår tid til nå; å hjelpe Gud med å få en ende på menneskenes lidelser, slik at livet på jorden kan bli et liv i fred og kjærlighet – helt frem til den siste av menneskene har forlatt den! For vi skal alle forlate livet på jorden en gang langt ut i fremtiden, når det ikke lengre er bruk for jordkloden som oppholdssted for de umodne menneskene. Så frykt ikke! Jorden vil selvsagt ikke bli ødelagt verken av forurensning, klimagasser, meteorer, naturkrefter eller krig! Gud har gjort jordens lysomhylling så sterk at mørket på jorden aldri kan bli sterkt nok til å bli sterkere enn lyset og destruere kloden! All frykt for jordens undergang er derfor helt bortkastet. Men selvsagt er det helt riktig og nødvendig for menneskene å forsøke å ta vare på kloden så godt vi kan. Det er man glad for i den oversanselige verden – selv om man ser med misbilligelse på all frykt for jordens undergang som plager mange mennesker!

Hvem er så jeg som tror jeg kan fortelle om de oversanselige sannheter med så stor sikkerhet? Jeg er et ganske vanlig menneske på de aller fleste områder, slik Guds utsendinger alltid er når de har påtatt seg å utføre en spesiell misjon på jorden i lysets tjeneste. Det er egentlig svært lite som skiller oss fra alle andre mennesker, og bare de eller færreste er i stand til å gjenkjenne oss. Menneskene kjenner vitnesbyrd fra tidligere tider da åndelige vesener har vist seg for dem i sine strålende lysskikkelser. Ofte dreide det seg om en av oss som hadde fått Guds tillatelse til å fremstå i sin skjønne, åndelige prakt for å vise for menneskene at den oversanselige verden er en realitet. Vi inkarnerer også med jevne mellomrom på jorden som mennesker for å bringe ny viten til jorden for å hjelpe menneskeheten fremover i åndelig og materiell utvikling. Vi fremstår da som helt vanlige mennesker på de fleste av livets områder.

Slik var det også med Kristus da han levde på jorden som mennesket Jesus. For de aller fleste fremsto han som et høyst vanlig menneske, som sønn i en helt ordinær jødisk familie, av en snekker og hans kone, med brødre og søstre og hadde ellers intet særlig uvanlig ved seg, bortsett fra at han ganske tidlig begynte å interessere seg for religiøse spørsmål, og gjerne studerte synagogens gamle skrifter. Det var det i og for seg ingen som hadde noe imot, men Jesu far og mor var naturlig nok mest opptatt av at sønnen skulle lære noe som kunne skaffe ham et utkomme, og aller helst ville faren lære ham opp i snekkeryrket. Og Jesus kunne uten tvil ha blitt en svært dyktig snekker, for han var i det hele tatt svært evnerik, både i praktiske gjøremål og når det gjaldt boklig lærdom. Jesus oppsøkte selv mennesker som kunne lære ham det han ønsket å mestre, for han ønsket å beherske lesekunsten og forstå andre tungemål som han overhørte på markedsplassen. Men det var langt fra dette Jesu foreldre ønsket av ham, og i deres øyne var han egentlig litt av en skuffelse. De ønsket seg en helt vanlig sønn, som kunne hjelpe familien i alle dens daglige gjøremål, læres opp i sin fars yrke, finne seg en hustru og stifte familie, og som ellers ønsket å leve et liv i samsvar med forfedrenes tradisjoner. Jesus hadde et vennlig vesen og hjalp gjerne til når det trengtes, men ellers gikk han sine egne veier, og motsatte seg foreldrenes innblanding, og overhørte deres formaninger.

Kanskje var det godt at faren var borte i lange perioder, når han tok seg arbeid for romerne og tjente gode penger på å bygge boliger for okkupasjonsmakten. Det var ikke uproblematisk å ta slike jobber, men Josef tenkte praktisk og familien trengte pengene. Jesus, som overhodet ikke eide ambisjoner i økonomisk retning, syntes godt de kunne klare seg uten disse pengene, og det sto ikke til å nekte for at en del mennesker i nabolaget så med skjeve øyne på dem.

Men Maria, Jesu mor, lot sjelden en anledning gå fra seg til å bebreide Jesus for hans likegyldighet overfor familietradisjonene, og uttrykte ofte sin skuffelse over at han ikke var sammen med sin far og lot faren lære ham opp i snekker- og tømmeryrket. Jesus tok bare ugjerne til motmæle mot moren, men det var egentlig aldri noe godt forhold mellom dem. Det bildet som den kristne lære har skapt av Maria, som den hellige ”jomfruen” er i virkeligheten så langt fra virkeligheten som man kan komme. Maria var selvfølgelig ikke jomfru da hun fødte verken Jesus eller hans søsken, og heller ikke hellig på noe som helst vis. Hun var en ganske vanlig, tradisjonsbundet familiemor, og hadde store vansker med å akseptere valgene til sin sønn, Jesus, til tross for at hun gjerne ønsket å forstå ham. Men Maria var en enkel og jordnær kvinne og for henne var det tryggest å følge forfedrenes opptråkkede stier, og selv om Jesu natur bød ham å respektere og ære sin mor, gjorde hennes ustanselige bebreidelser at et virkelig kjærlig mor-sønn forhold ble umulig.

At Jesus skulle ha blitt til ved at Maria ble befruktet av ”den hellige ånd” er en tåpelighet som ble oppfunnet av de første århundrenes lærde, som ikke klarte å skille mellom virkeligheten og ren overtro. Man skulle skape en ny religion som man ønsket å vinne tilhengere til, så hvorfor ikke gi ham det tilsnittet av hellighet det gir å være unnfanget av guddommens omgang med en hellig jomfru? Men det har intet med virkeligheten å gjøre, selvsagt. Jesus ble unnfanget gjennom høyst ordinær kjønnslig omgang mellom hans far og mor, på nøyaktig samme måten som alle andre mennesker på jorden. Gud trenger slettes ikke å utføre slike naturstridige ”undere” for å la sine utsendinger inkarneres på jorden. Den vanlige måten å unnfange et legeme på, er høyst brukbar når Gud sender sine skapninger til jorden, enten det gjelder den høyest utviklede åndelige individualitet, med geniale evner og innsikt i de guddommelige sannheter, eller den primitive og enkle ånd som inkarneres for aller første gang. Guds spesielle utsendinger gjenkjennes på sine geniale evner, og ikke gjennom tåpelige og naturstridige ”beviser”.

Etter som han vokste til, begynte Jesus å ferdes mye rundt i området der han vokste opp, og søkte etter lærdom og gammel visdom for å tilfredsstille sin nysgjerrighet etter å høre om sitt folks historie og om deres gudstro. Fordi han var en meget lærenem ung mann, lærte han seg både å lese og å tale ulike tungemål, slik at han kunne tale med folk som hadde vært lang av gårde, selv i andre land. Slik lærte Jesus om mange ulike religioner og gudelære fra viden omkring. Han lærte seg tidlig å gjøre seg opp sine egne meninger, og holdt på sitt, uansett om det stred mot de nedarvede sannhetene. Men han var på ingen måte noen opprører i sine unge år, han var mer opptatt av å lære og å samle viten, og hans tørst etter å vite stadig mer syntes uutslokkelig. Alltid når han ferdes rundt omkring, oppsøkte han stedets lokale synagoge, for å studere de gamle skriftene som ble oppbevart der, og samtale med de skriftlærde.

Den unge nasareeren fikk ord på seg for å være en kommende rabbi, en som studerte skriften og som kunne lære folket hvordan de skulle leve for å behage Jahve, og hvordan gudsdyrkelsen skulle foregå i overensstemmelse med tradisjonene og loven. Men ingen visste særlig mye om hva den unge Jesus tenkte i sitt innerste, for han var ettertenksom og undrende, og søkte å finne en indre sammenheng i de mange gamle sagn og fortellinger, en sammenheng han følte ga mening til hans indre bildet av sin himmelske far. Jesus hadde en dyp forvisning om Guds eksistens, og etter hvert våknet også en ganske svak, men likevel overbevisende

erindring om livet i Guds rike før noen av våre søsken falt for mørket. Jesus trodde altså ikke bare på Gud, i hans erindringer fantes både relativt klare erindringsbilder sammen med en følelse av å ha en intuitiv viten, som han ikke riktig kunne forklare opphavet til. I sine unge år hadde han ikke noen særlig klar formening om hva som kunne være den dypere mening med sin søken etter religiøse svar, men fulgte sine tankeinnskytelser uten å stille noe spørsmål med hva slags hensikt det skulle ha, utenom å tilfredsstillte sitt eget ønske om å forstå.

Jesus hadde svært små materielle ambisjoner eller krav til tilværelsens komfort, og eide bare sin kappe, sitt drikkekrus, sine sandaler og sin vandrestav, og spiste det han tilfeldigvis kunne få tak i, enten ved at andre delte med ham, eller ved å gjøre et tilfeldig dagsverk for å få mat og husly. Jesus følte en instinktiv avsky mot all streben etter makt og økonomisk overflod, og følte at den økonomiske og religiøse jødiske makteliten sto ham uendelig fjernt. Han følte seg på ingen måte sterk eller som en mulig leder, heller som en av jordens minste, og han kjente seg langt mer beslektet med jordens syke og lidende, enn med dem som strebet etter å bli en del av den privilegerte overklassen. Jesu store beskjedenhet på det personlige plan var kombinert med en særdeles godt utviklet medfølelse med dem han følte han sto nærmest, og hans øyne var i stand til å se mer, og hans ører hørte mer enn det de fleste var i stand til. Han så dybden i de underprivilegertes lidelser, og håpløsheten i deres fremtidsutsikter.

Og han kunne se hvordan menneskene selv skapte seg sine egne lidelser ved å velge kortsiktige nytelser, og sette sine liv på spill ved svindel, tyveri og uærlighet. Samtidig forsto han at han var helt alene om sine opplevelser. Det skapte en ensomhet i Jesu sinn som ingen andre kunne fatte, og ofte ble han sorgfull og nedtrykt av all elendigheten han så rundt seg. Menneskene tenkte mest på seg selv og sine egne, mens gatene var fulle av syke, fattige og nødstilte, som måtte klare seg selv ved å tigge, stjele eller rote i andres etterlatenskaper. Alltid når Jesus hadde mulighet til det, delte han med dem av sine små midler og den enkle maten han hadde klart å anskaffe. Men til tider kunne han bli overveldet av den håpløsheten som preget livene til så mange, og han følte en dyp sorg over at de ikke bare var utstøtt av samfunnet, men de trodde seg også oppgitt av Gud, og hadde ingen fremtidstro, eller håp om at Gud kunne trøste dem eller gi dem lindring i deres pinefulle liv. Dette smertet kanskje Jesu hjerte aller dypest, for i sitt indre hadde han en dyp visshet om at Gud inderlig ønsker å inngi alle lidende trøst og lindring, og at enhver kan kontakte Gud i en bønn fra hjertet.

Den gruppen troende som kanskje sto Jesus alle nærmest i hans liv var de såkalte esseerne, som var kjent for sin svært sparsommelige livsstil og nøysomme innstilling til livet. De samlet ikke jordisk gods og var svært vennlige, og tok imot alle som oppsøkte dem med gavmildhet og delte av sin føde og sin drikke. Hos esseerne fant Jesus en livsstil som tiltalte ham meget og han sympatiserte også med mange av deres religiøse læresetninger. Hos dem følte Jesus seg styrket i sin overbevisning om å ikke søke økonomisk eller religiøs makt, men at meningen med hans liv heller lå i å være en som kunne vise samfunnets utstøtte og små en vei ut av sin elendighet ved å inngi dem styrke, tro og håp om at Gud den allmektige også elsket dem, og kunne gi deres liv lys og håp. Og Jesu hender hadde en utstråling som kunne styrke livskraften til de svake og syke, og ved å legge sine hender på dem, kunne Jesus styrke dem så mye at de kunne bli fri av ulike lidelser og legemlige sykdomstilstander.

Men det samme som Jesus har mange mennesker både før og etter ham kunnet utføre, både de yngste og langt fremskredne menneskeånder, og det er ikke i seg selv et mirakel, men skyldes at de angjeldende har vært eller er Guds utsendinger, med den misjonen å utbre Guds kjærlighetsbudskap. Jeg har selv denne evnen, og har hjulpet og hjelper daglig mennesker som oppsøker meg for sine plager. Men det er som sagt intet mirakel, og i dag har legevitenenskapen utviklet seg så langt, at menneskene kjenner langt bedre metoder for å helbrede de fleste sykdommer, og syke mennesker bør selvsagt alltid først oppsøke sin lege for å finne ut hva de lider av og hva som kan gjøres for å lege deres sykdom. Men ofte kan håndspåleggelse være et godt supplement for mennesker som har tro, og som kjenner at det gir dem ekstra styrke og håp. Men noe mirakel er det ikke, og Jesus utførte heller ingen mirakler. De mange overdrevne og fantastiske historiene om hvordan han etter sigende kunne få blinde til å se og oppvekke de døde, må tilskrives menneskenes tendens til å misforstå, overdrive og hungre etter sensasjoner. Men at Jesus ga legedom til mange med sin utstråling, evne til å se hva deres lidelser skyldtes, sin kjærlige omsorg, rådgivning om et godt levesett, og om bønnens kraft og Guds allkjærlige vesen, er hevet over tvil. Han var den ypperste gjenspeiling av den kjærlige Gud i jordisk skikkelse og det kjærligste av noe kjærlig menneske som har levd på jorden. Men han var bare et menneske som oss andre.

2.

Alle åndelige vesener som er inkarnert som mennesker på jorden, blir kontinuerlig fulgt av en hjelper - skytsånden. De av oss først skapte som ikke selv er inkarnert, eller som har sin velfortjente hviletid i sitt hjem i sfærene, fungerer som skytsånder for menneskene som er inkarnert på jorden. Skytsånden inngir mennesket tankeimpulser for å styre oss i den ønskede retningen, og kan gi oss advarsler dersom vi slår inn på en vei som er skadelig for oss. Jesus, eller Kristus, som han kalles i diskarnert tilstand, er den øverste lederen for alle menneskers jordeliv på vegne av Gud. Så man kan godt si at de som tilhører den kristne tro har en viss grunn til å mene at veien til Guds rike går gjennom Kristus, men overhodet ikke slik de selv tror. Kristus gjør nemlig ingen forskjell på mennesker som tilhører ulike trosretninger, men gir den samme hjelp til alle, både troende av alle slag og ikke-troende. Kristus er den av oss først skapte barn som har utviklet den rikeste kjærlighetsfylde og den mest dyptfølte medfølelse med de lidende menneskene.

Det kom til syne for alle da Gud fortalte oss den uendelig tragiske nyheten at noen av våre søsken hadde falt for mørket og begynt å eksperimentere med å skape liv av mørket. Da Gud, på enkelte av de falnes bønn, påtok seg ansvaret for deres mislykkede skapninger, menneskene, og lovet å inkludere dem blant sine egne, henvendte han seg til oss som var igjen i Guds rike og spurte oss om vi ville ta på oss oppdraget med å vinne våre falne søsken tilbake til lyset, og lede deres skapninger, menneskene, frem til Guds rike. Vi gjøs alle tilbake for dette oppdraget, for Gud fortalte oss samtidig at det ville medføre at vi selv måtte inkarneres i menneskenes verden og ta del i deres grufulle lidelser og død.

Medfølelsen med de lidende våknet først hos Kristi kvinnelige dual, og i hennes tanke tok ønsket om å bidra med sin selvoppofrende hjelp form. Kristus sanset straks hennes tankes medfølelse, og ved sin sterke vilje valgte han å gjøre hennes tanker til virkelighet, og

meddelte Gud at de gjerne ville påta seg ansvaret med å vinne sine falne søsken tilbake lyset, og lede menneskene på deres vandring til Faderens rike. Gud mottok takknemlig deres tilbud, og straks sluttet vi andre oss også til Kristi beslutning, og dermed ble han vår naturlige leder. I de åndelige verdener har kvinnelige og mannlige individer en tydelig forskjell i deres psyke. De kvinnelige individer har alle en sterkere tankedel, og en svakere viljedel, mens hos de mannlige individene er det omvendt. Det medfører at de kvinnelige vesener har langt mer velutviklede evner innen de feminine kvaliteter som intuisjon, følelsesdybde og innlevelse, mens de mannlige vesener har et større preg av handlekraft, gjennomføringsevne og styrke. Til sammen utfyller dualene hverandre til en høyere enhet, samtidig som de alltid vil være et speilbilde av hverandre. Ingen i de åndelige verdener har den oppfatningen at det skulle være noe urettferdig knyttet til kvinnelige og mannlige veseners ulikheter. Det er noe man aksepterer som den største selvfølgelighet, fordi det ikke er knyttet noen større status til det å være en mannlige individualitet enn en kvinnelig. Vi har alle vår meget viktige rolle å spille på ulike områder, og ville ikke kunne klare oss uten hverandre. Både Gud og de 12 tjenerne Han dannet samtidig som Han selv fremsto av lyset som en flammende skikkelse, inneholder alle egenskaper, både de mannlige og kvinnelige. Men alle andre Guds skapninger er enten hankjønn eller hunkjønn.

Det var altså først hos Kristi kvinnelige dual at ønsket om å bidra med sin hjelp til de falne og lidende oppsto, og Kristus befruktet hennes tanke med sin vilje. Dermed måtte det bli han som ble vår fører, og leder av menneskenes vanskelige vandring frem til Guds rike. Før hvert menneskeliv, legges en plan i samarbeid med Kristus, og menneskeånden får kjennskap til hvilke livsforhold man skal leve under, hvilke utfordringer man skal erfare og hvilke fortidige synder og ugjerninger man må sone for. For oss som er blant Guds først skapte barn, som inkarneres for å bringe ny viten og forståelse til jorden, blir det også klargjort hva slags spesielt oppdrag vi skal utføre i lysets tjeneste. Og Gud viser oss det som vil danne ytterpunktene for vårt kommende livslevned; hvordan livet vil arte seg dersom vi mislykkes fullstendig og bukker under for mørkets makt og hvordan det vil arte seg dersom vi seirer over mørket på alle områder og lykkes å nå vårt maksimale potensial på det området vi skal virke i livet. Det blir så opp til det enkelte menneske, ledet av sin skytsånd, å finne sin egen livsvei mellom de to ytterpunktene. Dessverre blir de aller flestes liv oftest en sørgelig affære, langt fra å oppfylle de mulighetene man har potensial for. Mørkets makt er forferdelig, og når vi inkarnerer på jorden, blir vår gudskapte ånd tidlig utsatt for mørkets forsøk på å trekke oss vekk fra vår planlagte vei.

Mørket og lyset er to mektige motsatt virkende krefter. I lyset finnes kjærligheten, uendelige utviklingsmuligheter og det evige liv, mens i mørket finnes legemlig lyst, fristelser, lidelse, sykdom og død. Kristus ble født til jorden med den aller vanskeligste oppgave: Å formidle Guds eget kjærlighetsbudskap til jorden, å lære menneskene å elske Gud og hverandre som seg selv og å velge lysets og kjærlighetens evige verdier foran egoisme, begjær og strid. Og Gud viste ham de to ytterpunktene for hans kommende liv: Som den seirende over mørket og den ypperste gjenspeiling av Guds vesen som vinner folket og de ledende for sin nye lære, og som den av mørket bekjempede, sviktet av folket og av det ledende presteskapet, lidende døden på korset. Det var en gruffull skjebne som ventet Jesus dersom han ikke lyktes i å

beseire mørket, men ble bekjempet og bukket under for mørkets makt. Og Gud ba Jesus tenke seg om igjen og spurte ham om han likevel ville la seg inkarnere for å beseire mørket på jorden. Og Jesus var til fulle klar over hvilken lidelse han muligens utsatte seg for. Men medlidenheten med menneskene og utsikten til om mulig å utfri dem fra mørkets makt veide likevel tyngre, og Kristus bestemte seg for å la seg inkarnere som Jesus fra Nazareth i det gamle Jødeland.

3.

Det var tunge tider på jorden da Jesus ble født. Hans ånd var ren og opphøyet, men han var fullt ut menneske, og både følte og begjærte som enhver annen mann og måtte stride med menneskelegemetets lavere drifter. Menneskets bevissthet er tredelt, og består av den åndelige hjerne, som er gudskapt og udødelig, den astrale hjerne, som er sete for vår hukommelse og alle nedarvede drifter og instinkter og til slutt den fysiske hjerne, som kun fungerer som en mottaker av tankeimpulser fra den åndelige eller den astrale hjerne. Menneskets jordiske hjerne mottar altså tankeimpulser fra den åndelige, guddommelige hjerne gjennom den astrale hjerne. Vi er ånd som inkarnerer i den jordiske mørkeverden. I vår tid er det en utbredt oppfatning at bevisstheten sitter i den fysiske hjernen, og at den er fullstendig tom når vi fødes, slik at vi utelukkende tar form av de omgivelsene vi vokser opp i og påvirkningen fra foreldre søsken, venner og skole. Men dette er langt fra tilfelle. Bevisstheten sitter i den åndelige hjerne, som er et stort og komplekst nervesenter skapt av lyset. Og det åndelige individ som knyttes til et nytt foster ved hjelp av en lystråd i 4.-5. måned av svangerskapet, kan være en nesten nyskapt ånd som lever en av sine første inkarnasjoner som menneske, eller det kan være en svært gammel ånd, klok av erfaringer oppsamlet gjennom hundrevis av tidligere inkarnasjoner. I tillegg mottar vi en slektsarv fra våre forfedre via det astrale legemet, som dannes samtidig med det fysiske legemet, og kan anses som en form for beholder, som er fylt opp med drifter og nedarvede instinkter, og som i tillegg tjener som menneskets hukommelse, og ganske automatisk lagrer alt vi opplever.

Et nyfødt barn er altså langt fra et ubeskrevet blad. Det fødes med en mer eller mindre erfaren menneskelig bevissthet, som skal samvirke med sin nedarvede slektsarv og finne sin egen vei på livsvandringen. I Jesu' tilfelle var det altså en av den åndelige verdens aller høyest utviklede og forfinede åndelige vesener som inkarnerte i det lille fosteret Maria bar i sin mage, unnfanget gjennom hennes og Josefs legemlige forening. Selve menneskehetens øverste leder skulle hun bære frem i hans inkarnasjon som Jesus fra Nazareth. Den åndelige individualitet som i diskarnert tilstand har nådd aller nærmest å være en fullkommen gjenspeiling av Guds allkjærlige vesen, foruten de 12 tjenerne som Gud skapte samtidig med at han selv fremsto med sitt flammende legeme. Når enhver ånd inkarnerer som menneske, innveves en lystråd i den åndelige hjerne, og knyttes til legemet via det astrale legemet. Lystråden veves inn i bare visse delene av den åndelige hjerne, slik at ånden i visdom og evner mottar kun det som er nødvendig for å kunne utføre sin planlagte misjon på en tilfredsstillende måte. Dersom mennesket mottok hele sin åndelige viten i hver inkarnasjon, ville det bli aldeles umulig å leve i den sterkt begrensede jordiske verden, og livet ville bli en eneste lang lidelse. Særlig gjelder dette oss først skapte barn, som i diskarnert tilstand er høyt

utviklede åndelige personligheter som i viten og innsikt overgår den jordiske bevissthet et uendelig antall ganger.

Fordi Jesus skulle utføre den største oppgaven noe menneske noensinne hadde forsøkt seg på; vinne djevelen tilbake til lyset, å utfri menneskeheten fra mørkets makt og formidle Gud kjærlighetsbudskap til jorden, lot Gud ham medta langt mer viten om den åndelige verden enn noen før ham. Jesus hadde således gjennom sin hukommelse tilgang til en del viten om de oversanselige forhold, selv om det ofte kun var i form av en ubevisst, intuitiv fornemmelse. Han kunne dessuten både se og høre via sin ånds syns- og hørselsorganer, og kunne derfor se og høre langt, langt mer enn gjennomsnittsmennesket, som vanligvis er helt ute av stand til å se annet enn den fysiske virkeligheten. I tillegg var det Gud som var Jesu skytsånd, og Jesus hadde i realiteten telepatisk kontakt med Gud. Men Gud kunne ikke la Jesus medta den fulle viljen som Kristus besatt i den diskarnerte tilværelsen, for faren er stor for at de yngste som har alt for sterk vilje, kan utvikle selvhøytidelighet og hovmod. Jesus måtte i stedet gradvis utvikle sin vilje og sin autoritet gjennom å stadig få større og større tro på at han virkelig var den ventede Messias, som var Guds utsending på jorden for å lære menneskene om Guds kjærlighetsbudskap. Jo mer Jesus levde seg inn i Messiastroen, jo mer myndighet og autoritet ville han kunne fremstå med overfor makthaverne og menneskene. Men dessverre var Jesus, i likhet med så mange, preget av tvil og maktet ikke fullt ut å hengi seg til troen om at det var han som var den ventede messias, selv om Gud bekreftet for ham i hans tanker, at det *var* han som var Guds utsending på jorden. Da Jesus var ca 30 år, hadde han nådd kulminasjonspunktet for sin innlevelsessevne, sin kjærlighet, medfølelse og sin forståelse av Guds budskap til menneskene. Og da var tiden inne for at Gud kunne minne han på hans løfte om å be for djevelen, og det gjorde Gud i et avgjørende øyeblikk idet djevelen forsøkte å innsnikke mørket i Jesus tanker, da Jesus hadde søkt ut i ørkenen alene og ville planlegge sin gjerning blant menneskene.

Menneskene i jødeland hadde lenge ventet på Messias-skikkelsen som skulle utfri dem fra deres lidelser. Messias' komme var formidlet til dem fra flere av profetene, som var blant de inkarnerte først skapte, og som i sin jordiske tilværelse hadde erindringer om den kjærlige Kristus-skikkelsen, deres høyt elskede leder, som hadde inkarnert som menneske noen få ganger tidligere, og som ville inkarnere igjen for å overbringe menneskeheten selve kjærlighetsbudskapet. Og det *var* Jesus fra Nazareth som var den ventede Messias.

4.

Inkarnasjonen som Jesus var ikke Kristi første. Han hadde inkarnert i alt fire ganger før Gud mente han hadde nådd så langt i sin kjærlighetsdybde og sin medfølelse at han kunne tenkes å kunne utføre den gjerningen Gud nå ba ham om. Men hvorfor måtte Kristus som Jesus inkarnere i så enkle kår og ikke som en av de rike skriftlærde? Og hvorfor kunne ikke Gud forhindre at han ble korsfestet? Kan det ha sammenheng med Jesu inkarnasjon som fyrste og prest på Atlantis i sin tredje inkarnasjon? Dette riket var høyst reelt, selv om kun sagn og mytiske fortellinger er kjent derfra. Kristus inkarnerte kun en mannsalder før dette riket gikk under på grunn av underjordiske eksplosjoner og vulkanutbrudd, men sagnet om en mild, guddommelig utsending som talte om den store guddommen i kjærlige ord er bevart i flere

kulturer. Flere av flyktingene fra Atlantis lyktes i å ta seg til nærliggende landområder, og den kulturen de brakte med seg, blandet seg med den allerede eksisterende gudedyrkelsen og kulturelle forståelsen på stedet. På Atlantis praktiserte fremdeles flerguderi, og ifølge VmL fikk Kristus i oppdrag fra Gud å avskaffe flerguderiet, men mislyktes.

Kristus inkarnerte få år før Atlantis gikk til grunne pga vulkanske sprengninger, og kort tid før ham ble ypperstepresten Atze, som vi kjenner fra VmL inkarnert for av å avskaffe menneskeofringen på øyna. Man praktiserte fremdeles en gammel religiøs seremoni, der et kjærlighetspar bestående av en ung kvinne og en ung mann, i en religiøs seremoni skulle forene det jordiske og det guddommelige, idet den unge mannen var ansett som solgudens representant. Gjennom deres seksuelle forening skulle de avle en gudesønn som skulle fylle stillingen som yppersteprest og øverste fyrste. Men om samværet ikke resulterte i befruktning, ville ynglingen i folkets øyne reise hjem til gudenes sfære, og forsvinne fra jordens overflate, og om jenta var ufruktbar ville også hun drepes, og om hun fødte en datter ville også barnet drepes og jenta ville tre tilbake til de anonymes rekke. Og om det ikke fødtes en sønn, ville den unge mannen bli bedøvet, surret inn i lærreimer og druknet av ypperstepresten.

Det var han vi kjenner fra VmL-verkene som Atze, som på Guds oppfordring skulle bringe denne grusomme seremonien til opphør. Og deretter skulle Kristus i sin inkarnasjon også avskaffe flerguderiet. Men når han som inkarnerte før Kristus mislyktes i å avskaffe solseremonien der en eller flere ble drept, hva ble følgen av dette for Kristi vedkommende? Dersom solseremonien fortsatte under Kristi tid som fyrste og yppersteprest, maktet han å avskaffe seremonien? Eller lyktes det heller ikke Kristus å bringe denne menneskeofringen til en avslutning? En ting som taler mot at Kristus lyktes i seieren over mørkets påvirkning, var at nesten samtidig med Kristi inkarnasjon begynte Satan å inkarnere alle sine brødre og søstre, og da han til slutt innså at han manglet makt til å inkarnere seg selv uten at han medtok all sin ondskap og sine onde erindringer, forbannet Satan både Gud, kjærlighetens kraft og hele menneskeheten.

Men det store spørsmålet, som vi ikke vet et sikkert svar på, var om løgneren om solseremonien som gikk ut på at den guddommelige sønnen vendte hjem til gudene eller ble myrdet fortsatte under Kristi ledelse. Og dersom den gjorde det, kunne Kristus pga av sin uvurderlige kjærlighetsmisjon for menneskene bli fritatt fra følgende av gjengjeldelsesloven? Jeg kan ikke helt tenke meg det, men dersom Kristus som yppersteprest skjult for menneskene ofret ynglingens liv ved å drukne ham eller sågar drepte den unge kvinnen eller et eventuelt pikefoster, så må Kristus ha pådratt seg en karma som han ikke kunne unnsnippe, for den som i et jordeliv gjør seg skyldig i et menneskes død og unndrar seg den jordiske straff for mordet kommer inn under den aller strengeste bestemmelsen i Guds gjengjeldelseslov.

Guds barmhjertighet står over loven i alle andre tilfeller enn dette, men anger kan ikke gjøre at man unnsnipper denne paragrafen i Guds lover. Har man forårsaket et menneskes død og unndratt seg den jordiske straffen for dette, pålegges man i et kommende liv å frelse et antall menneskers liv, mens man selv vil mangle Guds beskyttelse. Det vil si at man oftest selv vil bli skadelidende eller endog miste livet idet man utfører en redningsaksjon med det siktemålet å redde mennesker fra døden. Og selv om Jesus utførte den aller største gjerning et menneske

kan utføre da han åpenbarte Guds sanne vesen for menneskene, slapp han selv ikke unna gjengjeldelsesloven, og måtte bøte for sin tidligere unnskyldighet da det gjaldt å avsløre løgnene i solseremonien på Atlantis, og manglet Guds beskyttelse da presteskapet ville ofre ham for selv å gå fri fra romernes mistenksomhet om å stå bak et opprør.

Gud hadde stilt Kristus overfor en svært krevende oppgave i hans jordeliv som Jesus fra Nazareth, men Kristus hadde selvsagt påtatt seg oppdraget helt frivillig. Oppgaven var todelt, og det ville være svært avgjørende for om Jesus ville lykkes, at han erindret bønner for den ondeste av de onde – mørkets fyrste. Noen av oss har fått denne oppgaven tidligere i historien, men ingen av oss hadde hittil erindret løftet om å be for djevelen. Om et menneske ba en kjærlig bønn for Satan, ville de kjærlige tankene vekke hans erindringer om livet i sfærene da han fremdeles var en av himmelens engler, og hans sorg og anger ville våkne, og englene kunne bringe han hjem igjen til livet i lyset. Det var en viss sjanse for at Kristus som mennesket Jesus ville klare å utføre denne misjonen.

Og om han lyktes med det, ville den andre delen av hans misjon lykkes i en helt annen grad enn den gjorde. Jesu andre oppgave var å bringe kjærlighetsbudskapet til menneskene og lære dem om Guds sanne natur: Den kjærlige og tilgivende Gud som elsker alle sine skapninger like høyt. Jesus skulle også lære folket at alle har en direkte forbindelse til Gud gjennom bønner. Ber man en oppriktig bønn fra hjertet, lover Gud at han vil bønnhøre alle. Satan visste hvor utrolig avgjørende Jesus sin rolle var for lysets fremgang, og han var overbevist om at dersom lyset gikk seirende ut av kampen mot mørket, så ville Gud knuse og tilintetgjøre ham. Dette var selvsagt ikke tilfellet, men Satan var så sterkt infisert av mørket at han ikke lenger var i stand til å erindre Guds tilgivende og kjærlige natur. I hans øyne var Gud et hevngjerrig og grusomt vesen som var ute av stand til å ha medfølelse med den ondeste av de onde.

Satan gjorde derfor alt han kunne for å stikke kjepper i hjulene for Jesus og oppildnet både folket og de skriftlærde til å hate Jesus. Da Jesus hadde nådd høyden av sin innlevelse og medlidenhet med det lidende folket, da han var ca 30 år, gikk han alene ut i ørkenen for å grunne over hvordan han skulle gripe an den gjerningen han ønsket å utføre. Dette skulle vise seg å bli et av de mest avgjørende øyeblikkene i menneskehetens historie. Jesus hadde etter hvert festet lit til at det han som var den ventede Messias, og han var full av forventninger til sin gjerning blant menneskene. Og akkurat da, da Jesus var helt på høyden av sin medfølelse med den lidende menneskeheten, satte Satan inn sitt alvorligste angrep mot ham. Han trakk mørket omkring Jesus og forsøkte å fremkalle urene og syndige tanker i Jesu sinn. Men han klarte ikke å forurense Jesu tanker. Jesus antok at det var en ond ånd som angrep han, og så seg rundt med sitt klarsyn, men han fikk ikke øye på Satan, for han hadde trukket en barriere av mørke rundt seg. Samtidig hørte Jesus en svak stemme i sin tanke som hvisket til ham: -Be for han som er bundet av det onde.

Men den onde klarte ikke å forurense Jesu tanker, og i stedet forsøkte han å innpode hovmodet i Jesu sinn. Jesus ble angstfull og trodde det var hans egne tanker som var blitt

onde. Og selv om Gud gjentok oppfordringen om å be for han som er bundet av det onde, så ble Jesus fylt av angst og fortvilelse og ba Gud om å frelse han selv fra de onde tankene. Jesus hadde lovet Gud å forsøke å erindre bønner for djevelen i sitt jordeliv, men i dette avgjørende øyeblikket klarte djevelen å forvirre ham ved hjelp av mørkets krefter, med det resultatet at Jesus ba for seg selv i stedet for å be for djevelen. Da trakk Gud til side den barrieren av mørke som den onde hadde trukket rundt seg, og Jesus gjenkjente Satan, og da erindret han svakt sitt eget løfte om å be for han. Men da var sjansen forspilt. Når Jesus på den absolutte høyden av sin medfølelse og innlevelse, eller selve sitt kulminasjonspunkt, ikke hadde tilstrekkelig styrke til å stå imot mørket og be for djevelens frelse, ville det ikke nytte med flere forsøk.

Da Jesus innså dette ble han uendelig sorgfull og i ettertid bar han nederlaget i sitt hjerte. Alle som har tatt en dårlig avgjørelse i et svært viktig øyeblikk, vet hvor lett det er å klandre seg selv i ettertid for at man ikke tok den rette avgjørelsen. Og slik var det også med Jesus, og dette bidro til å svekke Jesu mentale styrke og autoritet. Han visste også i det øyeblikket at han ville lide døden på korset. Gud hadde fortalt ham før hans inkarnasjon at det ville bli følgen dersom han ikke erindret bønner for den onde. Djevelen fortsatte å stride mot Jesus med full kraft, og klarte å oppildne massene mot ham. Jesus var på mange måter en temperamentsfull mann av folket, og dette visste djevelen å utnytte. Når Jesus møtte hån og trakassering fra sine motstandere, forsøkte djevelen å ildne opp Jesu menneskelige raseri, med den følgen at han noen ganger mistet helt besinnelsen. Men det var et kortvarig raseri, som gikk fort over og ikke satte seg fast i Jesu sinn.

5.

Når jeg i dag som inkarnert menneske tenker tilbake på denne hendelsen i Jesu liv, fremkaller det en uendelig sorg i meg. Hvorfor måtte Gud gjøre det så vanskelig for Jesus? Og kunne ikke Gud ha gjort mer for å hjelpe han? Hadde utfallet blitt annerledes, kunne jo Jesu liv blitt en eneste lang seiersrekke over mørket, for den ene store seieren han kunne ha oppnådd, ville ha blitt etterfulgt av stadig nye seire. Og han ville ha sluppet lidelsene og døden på korset, og kunne ha blitt den frelseren Messias som jødene hadde ventet på med lengsel. Og menneskehetens historie ville ha blitt helt annerledes og lysere i de to tusen år som har gått siden Jesus levde på jorden, da mørket ville ha manglet en leder, ingen nye onde planer (eteropptegnelser) ville bli skapt og djevelen kunne ikke ha inkarnert sine onde medhjelpere på jorden. Vi kjenner noen av disse medhjelperne fra historien, og hadde Jesus lyktes i sin bønn for djevelen, ville vi ikke hatt verken Hitler, Stalin, Mao eller deres like.

Kunne ikke Gud ha gitt et enklere utgangspunkt for Jesus ved å inkarnere ham i en av de mange velstående jødiske slektene, der han kunne levd et godt og skjermet liv og fått en god utdanning og blitt en ansett skriftlærd? Som tidligere sagt må vi nok tilbake til Kristi nest siste inkarnasjon som fyrste på Atlantis for å finne svaret på disse spørsmålene. Der hadde han alt det som Jesus ikke hadde, nemlig rikdom og makt og et liv uten daglig strev for føden. Men også der hadde han en stor og vanskelig oppgave å løse, nemlig å avskaffe solseremoniene, der folket ble ført bak lyset og innbilt at solgudens representant, en ung gutt, levde videre i ånden og ble landsbyens beskytter, mens han i virkeligheten ble bedøvet, surret inn i tau og

dumpet på sjøen hvor han druknet.

Da Kristus ikke maktet å gjennomføre sin misjon om å sette en stopper for dette bedrageriet, kom han inn under gjengjeldelsesloven som alle oss andre, for selv Guds utsendinger er underlagt de samme lovmessighetene som vanlige mennesker. Derfor måtte inkarnasjonen som Jesus bli som den ble, en oppvekst på linje med allmuen og uten Guds beskyttelse da døden på korset ble hans lodd. Men Gud sendte ikke Kristus alene til jorden – han fikk med seg mange hjelpere som også ble inkarnert som mennesker. De to viktigste av dem var Johannes, med tilnavnet døperen, og Josef av Arimatea, en skriftlærd fra en velstående og høyt ansett jødisk slekt. Johannes ble sendt i forveien, og hans oppgave var å forkynne og forberede folket på den læren Jesus skulle formidle. Han ble særlig kjent blant folket fordi han døpte de troende som en renselse for deres synder. Da Jesus hørte om døperen Johannes, oppsøkte han Jordanelven for å se ham, og de gjenkjente begge hverandre med sitt klarsyn som Guds utsendinger. Det var da Johannes uttalte de ordene som har funnet veien til skriften. Han sa egentlig dette om Jesus: -Dette er Gudesønnen. Følg ham for hans ord er sanne.

Den andre medhjelperen til Jesus, Josef av Arimatea, fikk alt det som Jesus hadde hatt som fyrste i Atlantis. Han var rik, velsett, hadde fått en god utdanning og var medlem av det jødiske rådet. Gud hadde gitt ham i oppgave å være fortaler for Jesus i rådet, og om mulig vinne medlemmene av rådet som tilhengere av Jesu lære. Flere medlemmer av rådet ble svært fascinert av Jesu lære og kontaktet Jesus i hemmelighet, og tilbød ham å gi ham støtte til å bli jødernes øverste leder. Men Jesus følte ikke at dette var hans oppgave. Jesus ville intet annet enn å være de fattiges, sykes og utstøttes forsvarer, og ønsket å lære folket om deres sanne Gud og Far i himmelen, som elsker oss alle like høyt og som alltid vil besvare en oppriktig bønn fra hjertet. Det religiøse maktapparatet hos jødene hadde innført svært strenge regler for gudsdyrkelse, og all kontakt med Gud måtte formidles av dem. Jesu lære om at alle kan be direkte til Gud, opplevdes av flere av de mektige religiøse som en kraftig provokasjon og trussel mot deres makt. Men Jesus søkte aldri makt for egen del, hans misjon var å vinne makthaverne og folket for Guds kjærlighetslære, men han hadde ingen ambisjoner om å være Konge over jødefolket, så han avviste alle disse oppfordringene om å stå frem som en politisk leder for sitt folk.

Dessverre ble aldri forholdet mellom Josef og Jesus slik Gud hadde planlagt. Josef var en av rådsmedlemmene som var svært fascinert av Jesu budskap og var ofte å se blant tilhørerne når Jesus talte til folket. Til slutt tok han mot til seg og kontaktet Jesus personlig. Han tilbød Jesus at dersom han kunne gi ham et bevis på at han var den ventede Messias, så ville han støtte Jesus i rådet og forsøke å vinne de andre medlemmene for Jesus, og overbevise dem om at Jesus virkelig *var* Messias. Men Jesus reagerte ikke som Josef hadde håpet. Jesus skjønnte i sitt indre hvor mye støtten til Josef betydde for ham, men mente at Josef burde innse gjennom Jesu budskap at han virkelig var Messias. I irritasjon klandret han Josef for hans tvil og krav til bevis. Når først det ene beviset var gitt, ville tvilen tvinge ham til å kreve enda flere beviser, mente Jesus. Dette møtet har funnet veien til skriften og kalles Jesus og den rike mannen. Jesu krav til Josef, var at dersom han ville være en av Jesu følgere måtte han selge all sin rikdom og gi overskuddet til de fattige og følge Jesus som en fattig mann. Dette kunne

selvsagt ikke Josef gå med på. Og de to, hvis samarbeid var så avgjørende for om Jesus skulle lykkes, skiltes som uvenner. Dermed brøt Josef det løftet han hadde gitt til Gud før sitt jordeliv om å støtte Jesus i hans gjerning. Dette fikk flere tragiske følger, og en av dem var at vi ikke kjenner Jesu taler særlig godt, bare gjennom evangeliene som ble nedskrevet flere mannsaldre etter Jesu død, og inneholder mange misforståelser. Det var den skriftkyndig Josef som skulle nedskrive Jesu forkynnelse, og da ville vi hatt langt bedre kjennskap til hva som egentlig var Jesu budskap.

Men Jesus hadde også sin del av ansvaret for at de to ikke kom overens. Han burde ha gjort mer for å skape forståelse for sin lære hos Josef, men akkurat i dette forholdet mistet Jesus helt besinnelsen og klarte ikke å heve seg over sin bitre skuffelse over Josefs krav til bevis for å tro på Jesus. Jesus sitt krav til Josef, var selvsagt helt urimelig, og det bidrog til å skape en fatal splittelse mellom de to mennene, som egentlig hadde som oppgave å samarbeide i deres jordeliv. Kanskje var det Josefs tvil som trigget sinnet i Jesus, fordi han på dette stadiet selv hadde begynt å tvile på om hans gjerning noensinne kom til å sette noen varige spor etter seg hos menneskene? Gud krever selvsagt ikke at de rike skal gi bort hele sin rikdom, men at de ikke skal virke prangende og demonstrere sin rikdom, men støtte de hjelpetrengende så langt det lar seg gjøre. Så Jesu krav til Josef var urimelig, og verdt å merke seg var at flere av Jesus tilhengere var gift og hadde barn og egne boliger, og levde ikke et liv i fattigdom slik Jesus krevde av Josef av Arimatea.

Vi var flere som var inkarnert av Gud for å støtte Jesus i hans gjerning på jorden. Gud hadde latt Jesus medta en svak erindring om livet i sfærene og han husket svakt at Gud har tolv hjelpere, som han skapte i den samme prosessen der Gud skapte seg selv av lysets partikler. Himmeleriket består av stofflig materie, men av lysets partikler. Gud har selvsagt eksistert fra evighet av, men først da tanken og viljen smeltet sammen i lyset, fremsteg Gud som en lysende, allmektig og allvitende personlighet, og samtidig lot han sine tolv hjelpere også bli materialisert som personligheter med et legeme av lysets partikler som dannet en stofflig form. Guds lysende skikkelse er som en uuttømmelig lyskilde som aldri kan gå tom, men som gjennomstrømmer alle hans skapelser i all evighet.

Jesus erindret at Gud omga seg med tolv hjelpere og ville gjøre det samme selv. Og fra oss himmelske engler som Gud hadde latt inkarnere i Jødeland, valgte Jesus ut tolv menn som han ville ha som sin følgeskare og medhjelpere. Elleve av oss var av lysets engler, mens den tolvte, som er kjent fra skriften som Judas Iskariot var en av dem som falt for mørket sammen med Lucifer, han som er kjent blant menneskene som djevelen, Satan, Den Onde, Gamle Erik og mange andre navn. Men Jesus hadde medfølelse med hans lidelser og vanskelige liv, og ville vinne ham tilbake til lyset. Men dessverre klarte ikke vi andre å skjule vår antipati mot Judas' mørke åsyn, og derfor vaktet Judas' negative følelser ikke bare mot oss, men også mot Jesus, selv om Jesus gjorde alt som sto i hans makt for å inkludere Judas, og lære han om lysets tilgivende kraft og at Gud elsket også han til tross for hans fall.

Vi som var Jesu disipler elsket og beundret ham dypt og ville ha gjort alt for at han skulle slippe å lide døden på korset. Han var vår lærer, venn og inspirator, og vår beundring for ham

var grenseløs. Det er vanskelig å beskrive ham på en måte som gir full rettferdighet til hans innlevelse og medfølelse med mennesker som sultet og led, som var uhelbredelig syke og utstøtte fra samfunnet. Jesus søkte ingenting for sin egen del, delte det lille han hadde med alle som trengte hjelp og viet all sin tid og hele sitt liv til å gi trøst og støtte til dem ingen ellers brydde seg om. Han hadde ingen eiendeler utenom sin kjortel, sandaler, vandrestav og drikkekrus. Jesu levebrød besto av det lille som forståelsesfulle mennesker ga ham, og flere av oss disiplene hadde egne hjem, hustru og familie, og når Jesus hadde tid, kom han hjem til oss for å få et måltid mat og finne hvile. Men han drev seg selv hardt, og dersom noen trengte hans hjelp, nølte han aldri og kunne gå over lange avstander til lidende mennesker som trengte ham. Hans kjærlighet og medfølelse omfattet alle, både unge og gamle, kvinner og barn, syke og utstøtte.

I realiteten la Jesus grunnlaget for det siviliserte samfunnets økede respekt for både kvinner og barn. Barna flokket seg om Jesus når han var med dem, for barn har en særegen evne til å gjenkjenne varme og kjærlighet hos mennesker. Når Jesus snakket med barn, eldre og folk som trengte hans hjelp, mildnet han ansikt, øynene lyste av varme og kjærlighet, ansiktet utstrålte omtanke og vennlighet, og alle følte seg vel i hans selskap. Men Jesus kunne også bli vred, og han var en mann av folket med mye temperament, og særlig var det de som forsøkte å hindre ham fra å utføre sin gjerning han ble vred på. De dogmatiske og skrifttro skriftlærde visste å provosere Jesus og trigge hans temperament. Og i det skjulte virket også djevelen og gjorde alt i hans makt for å hisse opp Jesus og fore hans sinn med mørkets aggressive tanker, og klarte noen ganger å få Jesus til helt å miste besinnelsen, med den følgen at han ga opp å argumentere for sin lære, men forlot stedet.

Som vi kjenner fra Bibelen, var Jesus stadig i opposisjon til det jødiske presteskapet. De hadde monopol på all religionsutøvelse, og all kontakt med Gud måtte gå gjennom dem. Reglene for når man hadde lov til å drive forkynnelse og helbredelse var svært rigide. Jesus brøt ofte mot disse reglene, og kunne ikke akseptere at noen hadde makt til å nekte ham å åpenbare sin Fars kjærlighet og hans tilgivende og omsorgsfulle vesen når Jesus selv fant det riktig. De mest nidkjære skriftlærde og andre dogmatiske jøder oppsøkte ofte Jesus når de visste at han var i nærheten, og klandret han sterkt fordi de mente han brøt med makthavernes regler. Men Jesus avviste dem, og fortsatte med sin egen virksomhet, for hans satte de lidendes behov for hjelp langt over det å følge meningsløse regler. For oss som sto Jesus nær, var det svært betagende å oppleve på nært hold med hvilken kjærlighet og medfølelse Jesus møtte lidende mennesker med. Han hadde en unik evne til å gi dem varme og trøst og ga dem tro på at Gud i Himmelen elsket også dem! Dette var kanskje det viktigste budskapet til Jesus, at Gud elsker alle sine skapninger like høyt, også dem som ingen ville ha noe med å gjøre. Gud vil hjelpe alle og besvare enhver oppriktig bønn fra hjertet. Men Jesus kunne også være direkte og gjøre folk klar over at lidelse noen ganger kunne oppstå som en følge av syndig og dårlig livsførsel. Om Jesus mente dette, ga han alltid folk råd om hvordan de måtte endre sin livsførsel dersom de ønsket å få et bedre liv.

Evangeliene inneholder mange fortellinger om overnaturlige hendelser, som ikke stemmer med virkeligheten. Selv om Jesus hadde ganske usedvanlige evner, så kunne selv ikke han

utføre mirakler, som f. eks. å vekke opp folk fra de døde. Men Jesus hadde klarsyn og kunne se med åndens øyne, og dermed kunne han se både onde åndelige vesener og menneskenes åndelige legeme. Jesus hadde evnen til å se om et tilsynelatende livløst menneske enda var i live, eller var død. Når døden inntrådte, løsnet det åndelige legemet fra kroppen, det livgivende båndet som knyttet legemene sammen ble brutt, og det fysiske legemet døde. Da var det ingen vei tilbake til livet. Dersom det hadde inntruffet kunne ingen bønn eller helbredelse redde mennesket, for døden var da ugjenkallelig. Men i noen tilfeller kunne Jesus se med sitt indre syn at en person som de tilstedeværende var overbevist om var død fremdeles var knyttet til sin udødelige ånd. Selv om ånden hadde løsnet fra legemet, var ikke båndet enda blitt brutt. Et kraftig tilrop fra Jesus kunne få ånden til å bli dratt ned igjen og forene seg med det fysiske legemet, og dermed kunne personen bli reddet fra døden. Men dette skjønnte oftest ikke de tilstedeværende, som faktisk trodde at Jesus hadde gjenopplivet en død person. Til tross for Jesu innstendige forsøk på å få dem til å forstå at personen ikke var død, så fastholdt de sin tro på at personen ble vekket opp fra døden. Og fra dem spredde denne troen seg til andre tilhengere av Jesus.

Mange av fortellingene om overnaturlige hendelser stammer fra barn, som var vitne til hvordan Jesus kunne inngi syke mennesker livskraft ved hjelp av sin kraftige lysutstråling, for Jesus hadde en helt usedvanlig healing-kraft, som vi ville kalle det i dag. Han kunne gi helbredende kraft både ved håndspåleggelse og magnetiske strykninger slik mange healere gjør i dag, eller gjennom bønn. Mange av de andre fantastiske fortellingene fra Bibelen, som at Jesus gikk på vannet, forvandlet vann til vin og fikk to brød og fem fisker til å kunne mette flere tusen mennesker, kommer i klasse med misforståelser både fra voksne og barn.

Gud hadde latt Jesus medta en svak erindring om livet i Guds rike og et klart bilde av Guds i sitt hjerte. Og dessuten hadde Jesus Gud som sin skytsånd, og Gud ga ham tankeinnskytelser og intuitiv inspirasjon gjennom hele livet. Jesus hadde dessuten klarsyn og kunne se med åndens øyne og hans utstråling var av en usedvanlig styrke, og han kunne tilføre livgivende energi til lidende mennesker og styrke dem slik at de kunne oppnå helbredelse for sine lidelser. Ingen av oss disiplene hadde tilnærmedesvis de samme evnene som Jesus, men han ga oss undervisning og søkte å vekke vår ånds fulle styrke slik at vi også kunne forkynne Jesu budskap til folkene. Han sendte oss innimellom ut i små grupper eller to og to, slik at vi kunne få testet ut våre evner på egen hånd. Etter at Jesus ikke lyktes med bønnen for djevelen, visste han at det snart ville komme en tid da hans følgere ville måtte klare seg uten han, og da ville det bli vår oppgave å fortsette å utbre Jesu lære videre.

Da det gikk rykter i Jerusalem om et nært forestående opprør mot okkupasjonsmakten, handlet rådets øverste, Kaifas, hurtig ved å utstede arrestordre på Jesus. Flere av medlemmer av det jødiske rådet, hadde i det skjulte henvendt seg til Jesus for å oppfordre ham til å kreve stillingen som jødernes konge. Kaifas fryktet at dette hadde kommet romerne for øre. Han fryktet at rådet skulle bli beskyldt for å stå bak opprøret, og for å komme anklagerne i forkjøpet bestemte han seg for å ofre Jesus. Men rettssaken ble en ren farse, og det eneste de klarte å bevise, var at Jesus hadde kalt seg for Guds sønn. Dette såkalte «gudsbespottelige» utsagnet ble likevel Jesu skjebne, og rådet dømte ham til døden. Da den romerske

stattholderen, Pontius Pilatus, senere skulle stadfeste dommen skjønte han at Jesus var en uskyldig mann som ble ofret av rådet fordi de ville redde sitt eget skinn. Pilatus forsøkte å forhindre henrettelsen ved å gi folket en annen sydebukk nemlig en som hadde forårsaket dødsfallet til en romersk soldat. Men den oppildnede folkemassen krevde Jesus henrettet. Pilatus så ingen annen utvei enn å stadfeste dommen, også han for å ikke risikere sin stilling, som fra før av var svak. Siden det var romerne som sto for dommen, ble Jesus dømt til å lide døden på korset, som var romernes henrettelsesmetode.

Henrettelsen av Jesus på denne bestialske måten, var et grusomt slag for oss som elsket og beundret ham. Vi opplevde disse vonde dagene som nærmest surrealistiske, og vi kunne ikke forstå hvordan dette kjærligste av alle kjærlige mennesker kunne bli revet bort fra livet på denne brutale måten. Å se han vi elsket så høyt og beundret lide denne fryktelige døden knuste oss nesten. Jeg husker disse sorgfulle dagene etter Jesu bortgang som noe av det tristeste et menneske kan oppleve. Vi var sønderknuste og nærmest lammet av sorg. Men livet måtte gå videre, og Jesus hadde gitt oss i oppdrag å føre hans lære videre, og da vi hadde klart å samle oss og gjenvinne livsmotet, forsøkte vi etter beste evne å forkynne Jesu lære slik han hadde lært den til oss.

Bibelen forteller at Jesus hadde et nært forhold til Maria Magdalena i de siste årene av sitt liv. Maria var også en av Guds første skapte barn, men tilhørte den gruppen som falt for mørkets fristelser. Marias far hadde bønnfalt Jesus om å finne datteren han, som hadde forlatt ham, så Jesus søkte ofte etter henne, og han fant henne endelig hos en eldre rik mann, som med moderne språk gjerne kalles en suger daddy, og hun ville nok kalles en eskortepike, men hun var ikke prostituert. Jesu søken etter henne, lyktes til slutt, og han fikk formidlet farens kjærlige hilsen til henne.

Maria følte seg så tiltrukket av Jesu lære og kjærlige vesen at hun ble en av Jesu nære venner og følgere i de siste årene av Jesu liv. Mange har spekulert på om det var et kjærlighetsforhold som inkluderte et seksuelt forhold mellom Jesus og Maria. Et slags moderne forhold som venner med «benefits» ville stride helt og holdent mot Jesu natur. Et forhold der han kunne få tilfredsstillende sitt eget seksuelle begjær, uten å forplikte seg til stabilt og kjærlig samliv som ektefolk, var utenkelig for Jesus. Han viet seg helt og holdent til det oppdraget han hadde forpliktet seg til overfor Gud. Dette oppdraget, sviktet han aldri noensinne. Noen vil sikkert også spørre om hvorfor ikke Gud kunne beskytte Jesus og lede ham vekk fra det som ventet ham fra hans fiender i det jødiske rådet. Kunne ikke Gud vise ham en vei til et avsides liggende område i Jødeland eller endog et naboland der Jesus kunne etablere seg med trygghet og leve i et kjærlighetsforhold med Maria Magdalena og kanskje etablere en familie? Og så kunne han fortsette sin forkynnelse på et senere tidspunkt?

Jesus anså sin oppgave på jorden som langt viktigere enn sitt eget liv. Han hadde lovet Gud å bringe kjærlighetsbudskapet til jorden, og lære menneskene om den sanne Gud: Den milde, tilgivende og kjærlige Gud. Jeg er personlig ganske sikker på at Jesus følte at han ikke hadde mer å gi da det gikk mot slutten. Han var nedbrutt av sorg over at han ikke lyktes å be for den onde, og sliten etter alle angrepene fra makthaverne og andre religiøse fanatikere. Alt han hadde igjen å bidra med, var å bekrefte sin egen lære, ved å gjøre i virkeligheten akkurat det

han hadde forkynt til sine tilhengere: Han gikk sine drapsmenn i møte, og da de tok livet hans med kanskje verdenshistoriens mest sadistiske og bestialske avlivningsmetode, så tilga han dem, han ba for dem og han ba ikke om hevn. Det var overhodet ikke i Jesu tanker at Gud hadde forlatt ham - disse ordene som tillegges Jesus da han hang på korset, de var det i realiteten hans mor som uttalte. Hun hadde alltid klandret Jesus for at han gikk sine egne veier, og ikke holdt seg til forfedrenes lære. Da Jesus ble henrettet, trodde hun det skyldtes at den Høyeste hadde sviktet ham. Men hun tok selvsagt grundig feil. Det var stikk motsatt – det var menneskene som ga Jesus døden på korset, mens Gud støttet ham helt til det siste, og lindret hans smerter på korset.

6.

Det er kanskje på tide at jeg forklarer mer om hva noen av englenes fall som jeg har skrevet litt om, egentlig besto av. Selve hendelsen er ikke helt ukjent for menneskene, men i svært forvansket form. Den har funnet veien inn i skriften under navnet syndefallet, men helt uten at den reelle hendelsen har blitt kjent for oss. En del tid etter at Gud hadde skapt seg selv og sine tolv hjelpere ville han skape nye skapninger, som han sammen med sine tolv hjelpere ville undervise og lede fremover i modenhet og innsikt så de skulle lære å kjenne alle de fantastiske mulighetene i lyset. Og vi ble alle skapt to og to, kvinnelige og mannlige dualer med samme utgangspunkt til å utvikle oss i lyset til gudelignende, kjærlige vesener med alle muligheter til å lære alt om lysets muligheter. På grunn av den frie viljen Gud hadde gitt sine skapninger, valgte noen av oss å utvikle våre evner innen det kunstneriske området, mens en annen gruppe fulgte et mere intellektuelt spor.

Vi levde et harmonisk liv i Guds rike i flere evigheter, og alle utviklet sine evner i den retningen vi selv valgte. Men et liv uten fristelser skaper ikke en moden individualitet som kan gjøre egne gjennomtenkte og kloke valg, og derfor måtte Gud før eller siden stille oss overfor mørkets fristelser, slik at vi kunne herde vår vilje og lære å motstå mørket av egen kraft. Og det rette tidspunktet kom da Gud ville skape nye barn, umodne skapninger med alle muligheter til å utvikle seg i lyset, og Gud lot oss, hans første barn vite at han blant oss ville utvelge de som han syntes var best egnet til å undervise de nye skapningene og lede dem fremover mot lyset.

I realiteten stilte Gud oss, hans første skapninger, overfor mørkets fristelse da han fortalte oss at ingen enda var utvalgt, men at de best egnede ville få oppgaven. Gud visste at dette *kunne* medføre at noen syntes de var de best egnede til å bli utvalgt, og at selvbeundringen kunne vekkes i deres tanker. Det var en mulighet for at alle hans skapninger skulle akseptere at det var opp til Gud å velge, og at Hans barn ikke hadde noen annen mulighet til å påvirke valget annet enn ved å vise seg best egnet. Men det kunne også hende at noen eller alle ville falle for fristelsen til å innbille seg at de var de best egnede til å lede de påtenkte umodne skapningene. Jeg tør ikke tenke på hvordan livet ville ha utviklet seg dersom alle Guds skapninger falt for mørkets makt, men heldigvis var det bare en del av Guds engler som ble påvirket av mørket slik at selvbeundring og hovmod vaktet i deres tanker. Da de først hadde latt mørket så slike mørketanker i dem, begynte mørket å virke slik dets natur er. Lar man først en liten spire få innpass i sine tanker, vil spiren vokse gradvis og ta mer og mer overtaket i personens tanker

og personlighet. Gud hadde lært sine skapninger å øyeblikkelig avvise mørket når det fristet dem, men dette maktet altså ikke en gruppe av englene. De lot seg påvirke av mørkets makt som fortalte dem at de var de best egnede til å undervise de påtenkte umodne skapningene og lede dem fremover. Det viste seg at det var hele gruppen av Guds engler som hadde viet seg til intellektets utvikling som kollektivt hadde falt for mørkets fristelse.

Noen spør hvorfor hele denne gruppen ble offer for selvbeundring, mens hele gruppen av de englene som hadde utforsket følelsene og kunstens verden motsto fristelsen. Mitt svar er at dette tydelig viser mørkets natur. De man identifiserer seg med og føler gruppetilhørighet med, vil man slutte seg til både i godt og vondt. Det er mørkets natur å sette gruppe opp mot gruppe.

Det som er bevart i Bibelen om syndefallet, er egentlig en av Guds utsendingers forsøk på å fremstille hendelsen i symbolsk form. Adam og Eva (de falne englene) ble selvsagt ikke forvist fra paradiset, men forlot Guds rike frivillig. Den forbudne frukten, som ofte blir fremstilt som et eple, er et symbol på lyset og mørket – kjernen som inneholder frøene som vil spire igjen, symboliserer lyset og det udødelige livet, mens fruktkjøttet rundt symboliserer mørkets energi som ikke er evigvarende, men som dør. Så myten om syndefallet forteller i symbolsk form, at noen av Guds første skapninger lot seg friste til å velge mørket (spiste av det forgjengelige fruktkjøttet) og dermed ble mørkets slaver, forlot paradiset og var skyld i at synden kom inn i menneskenes verden.

7.

Men jordkloden ble ikke en mørkets planet, et åsted for mørke, synd og ondskap fra den ene dagen til den andre, Gud hadde lenge tenkt at han ville skape nye guddommelige vesener, og skapte derfor en helt ny planet som skulle bli bosted for de tiltenkte åndelige vesenene. Det var planeten jorden, som Gud skapte av en kjerne av mørket omgitt av lysets grovere partikler, og da himmelens engler fikk beskjed av Gud om at han ville utvelge noen av dem til å være menneskenes ledere, nærmet jorden seg i modning til å kunne motta Guds nye skapninger. Nærme jorden, skapte Gud et lysrike av lysets finere partikler og dette riket var påtenkt som oppholdsstedet for dem som Gud utvalgte til å være menneskehetens ledere. Og rundt planeten skapte Gud en lysomhylning av en slik styrke at uansett om mørket ble utløst og angrep Jorden, så ville aldri mørket kunne bli sterkt nok til at Jorden ville bli tilintetgjort. Uansett hvor sterk Jorden ble angrepet av mørkets destruktive krefter, vil aldri noensinne Jorden kunne tilintetgjøres av andre enn Gud. Jorden var en lysplanet med et uendelig vakkert landskap, og i dens skjød nedla Gud livsspirer som etter hvert ville utvikle seg til himmelsk vakre vekster og planter med overjordiske dufter. Livsspirene ville også utvikle seg til et rikt og variert dyreliv til glede og interesse for menneskene. Men intet av dette ville altså bestå av det fysiske stoff, men av lysets grovere partikler som dannet stofflige former. Det ville ikke eksistere sykdom eller død, verken blant dyrene, plantene eller menneskene.

Guds plan var at de utvalgte englene skulle lede menneskeåndene via intuitiv tankepåvirkning, og inngi dem tanker som ville lede dem fremover mot større innsikt i lysets muligheter. Livet for menneskene ville da arte seg som en harmonisk og gradvis utvikling i

lyset til å bli modne individer. Ethvert individ som er skapt av Gud inneholder en uendelighet av utviklingsmuligheter, og sett i et evighetsperspektiv vil vi alle kunne nå et guddommelig nivå, som vi kunne kalle Gud minus en, for vi vil aldri kunne nå samme nivå som Gud i innsikt og skaperkraft. Kun Gud kjenner livsgåten og kan skape liv av lyset. Men Guds engler var i stand til å skape av mørkets energi, og det skal jeg komme tilbake til.

De av Guds engler som mente at de måtte velges ut til å bli menneskenes ledere oppsøkte ofte jorden for å ta det tiltenkte oppholdsstedet til menneskeåndenes i nærmere øyensyn, og de beundret det vakre landskapet og de nydelige vekstene og de tok etter hvert bolig i det riket Gud hadde lagt omkring jorden. De gjenværende englene aksepterte med tiden at det ville bli dem som ville komme til å bli menneskehetens ledere. Men uten at de falne englene registrerte det, ble det latente mørket i jordklodens poler utløst av deres mørkeinfiserte tanker og mørket strømmet inn over jorden. Uten at de falne englene merket det i begynnelsen, medførte mørkestrømmen at Guds livskimer ble befruktet av mørket med den følgen at grimme og heslige planteformer og dyreskikkelser opp oppsto, og det opprinnelige vakre jordiske landskapet ble langsomt omdannet til illeluktende sumper der stygge og heslige planter dominerte. Og dyrene besto av avskyelige og motbydelige dinosaurer som drepte og fortært hverandre og de var den absolutte motsetningen til det vakre dyrelivet Gud hadde lagt ned livsspirene til.

Dette hadde ikke de falne englene forutsett, og de oppdaget med skrekk og gru hva deres fall hadde medført i den jordiske verden. Både Gud og de gjenværende englene forsøkte gjentagende ganger å vekke opp de falne englene og ba dem returnere til Guds rike og oppgi sitt forehavende, men til ingen nytte. I stedet oppsto ideen hos deres leders kvinnelige dual om å skape deres egne skapninger for at de skulle ledes av de falne englene og ordne opp i det kaoset som hadde oppstått på jordkloden som en følge av englenes fall. Og deres leder, som hos menneskene har blitt kjent som Satan, Djevelen, Den Onde, Gamle Erik, Lucifer, Mefisto og Fanden, sluttet seg til hans duals forslag, og det gjorde også alle de andre falne englene. Men uansett hvor mye de forsøkte lyktes det ikke for dem å skape mennesker av lyset, for det er kun Gud som kjenner lysets livsgåte og kan skape av lyset. Men så oppsto ideen hos de falne at når de ikke lyktes med å skape av lyset, kunne de forsøke å skape av mørket. For de hadde observert at selv om hvert dyreindivid av mørket døde, så levde slekten videre med nye individer. Ingen av dem kunne se at det skulle være noe galt i å skape mennesker av mørket så lenge det hadde en god hensikt. Og de begynte skapelsesprosessen, og flere av dem forsøkte å skape sine egne individer.

Men de falne englene var sterkt influert av mørket, og det satte sitt sterke preg på deres skapelsesforsøk. De klarte på ingen måte å skape vakre og intelligente skapninger, men de ble mere preget av å være dyrelignende og primitive, men dog menneskelignende individer. I dag vil vi vel heller si at de minnet aller mest om aper. Vi kjenner dem fra arkeologien, mange ulike primitive menneskelignende skapninger. De falne englenes skapelsesprosess varte i flere millioner år, og deres første forsøk mislyktes, helt til de valgte å ta dyrene som forbilder, og bygde på de samme prinsippene selv. Men de falne englenes skapninger var ingeniørvakre eller lignet på Guds vakre skapninger, og da englene vakte dem til live og forsøkte å lede dem

med deres tanker, kunne menneskeskapingene føle den onde utstrålingen fra sine skapere og i angst og frykt for det onde, vendte de seg til solen og søkte å få trøst og kraft fra solens varme- og lysstråler. De falne englenes skapelse var fullstendig mislykket, og deres skapninger fryktet dem og var i det fulle og hele primitive vesener som var styrt av instinktive og onde tilbøyeligheter. I tillegg var deres legemer på ingen måte slik Gud ville ha skapt dem. Legemene var utsatt for sykdom og skader og de eldste «glemte» å lage en lov for regenerasjon, som ville medført at dersom menneskene mistet et av sine lemmer eller andre større deler av sitt legeme i ulykker eller etter angrep fra dyr eller mennesker, så ville den vokse ut igjen.

Men det aller verste var at når menneskelegemene døde, så ble de nedbrutt av forråttnelse, men deres astrale gjenparter levde videre, men helt uten bevissthet. Det skyldtes at de falne englene selv var skapt av Guds lysenergi, og da de skapte sine egne skapninger, så hadde de ikke utelukkende onde hensikter, men ville at de skulle hjelpe dem å skape orden i de kaotiske tilstandene på jorden. Derfor hadde de ikke klart å stenge av for sitt eget, med den følgen at deres skapninger, fikk en svak gnist av lyset, men ikke tilstrekkelig til at de ikke fikk noen åndelig bevissthet. Når deres fysiske legeme døde, levde deres ubevisste astrale legeme videre, men helt uten en åndelig bevissthet. De ble en slags zombier som vandret som armeer av skygger rundt omkring på jorden, og etter hvert invaderte de også det ødelagte riket dit de eldste hadde trukket seg tilbake for å slippe å se de katastrofale følgene av sitt fall for mørket. Blant menneskene kjenner vi dette riket som helvete i ulike mytiske fortellinger, bl a fra Bibelen, men dessverre har det oppstått den fatale misforståelsen at det var Gud som skapte et ondt sted dit han sendte mennesker for å straffe dem for deres manglende tro eller for å gi dem et liv i evige lidelser.

Noe slikt ville være helt utenkelig for Gud, for Gud har intet ønske om å straffe noen av sine skapninger, tilintetgjøre dem eller la dem lide i evigheter. Gud har skapt en gjengjeldelseslov, og den virker ganske automatisk, men den er ikke laget for å straffe, men for å skape en rettferdig balanse mellom menneskene som har blitt rammet av ondskap og de som har forårsaket lidelsen. Og formålet med gjengjeldelsesloven er først og fremst at den skal virke oppdragende og lære Guds skapninger at deres handlinger får konsekvenser.

Når jeg har diskutert med tradisjonelle kristne, hevder de ofte at det er urettferdig at folk slipper unna med sine synder, og at det er rettferdig at de blir straffet, og noen med evig lidelse dersom de ikke tror. Men det er ikke slik Gud reagerer på onde handlinger og krenkelser, for over gjengjeldelsesloven står Guds barmhjertighet. Alle får en sjanse til å angre sine synder og be om tilgivelse, og da kan de onde handlingene sones i form av en kjærlighetsgjerning ved f.eks. å redde mange mennesker fra en ulykke eller finne opp en medisin som kan redde mange liv.

Det er kun i de tilfellene der mennesker har begått drap og har klart å unnsnippe den jordiske straffen at gjengjeldelsesloven i sin strengeste form slår inn. Da blir vedkommende pålagt å utføre en frelsesgjerning og redde mennesker fra døden, uten å ha Guds beskyttelse, og følgen av det blir oftest at personen blir alvorlig kvestet eller blir drept. Men det er altså ikke Gud

som påfører dem deres lidelse, det er deres egne onde handlinger i et tidligere liv som gjør at de mangler den beskyttelsen de ellers ville ha hatt. Min oppfatning er at det var dette som ble Jesu skjebne. Det var ikke Gud som ga ham døden på korset, det var menneskene. De ofret ham for å redde seg selv fra en mulig straffeforfølgelse fra de romerske myndighetene pga mistanke om at de sto bak et planlagt opprør mot okkupasjonsmakten. For å komme makthaverne i forkjøpet, fikk presteskapet arrestert Jesus og ga ham skylden for det opprøret det gikk rykter om i Jødeland. Presteskapet fryktet at romerne skulle få kjennskap til at flere av dem hadde kontaktet Jesus for å tilby ham en stilling som Jødernes Konge, og de fryktet at dette ville ramme dem selv. Og for å redde seg selv, ofret de Jesus selv om de visste svært godt at han var uskyldig. Jesus hadde aldri i sine tanker å gjøre opprør mot romerne, men hadde bare ett eneste mål: Å vinne folket og presteskapet for sin kjærlighetslære fra Gud.

8.

Før jeg forteller mer om hva som skjedde med Jesus, vil jeg gjerne dele mer med leserne om mitt eget liv og hvorfor jeg tror at jeg har en gudegitt oppgave om å bidra til å utbre budskapet i Vandre mot Lyset blant menneskene! Det har vært noen før meg gjennom 1900-tallet som har blitt dypt fascinert av VmL, og noen av dem viet sitt liv til å gjøre VmL kjent. Jeg har skrevet en bok om disse første VmL-pionerene, og den kan leses [her](#) på norsk. Jeg er en stor beundrer av dem som aller først innså den enorme betydningen av VmL, og ser meg selv som deres etterfølgere i historisk sammenheng.

Noen ganger føler man at man har et guddommelig oppdrag, og det er på ingen måte slik at man opplever at man er forpliktet til å gjennomføre det, men det fremstår i ens bevissthet som et oppdrag man lengter etter og drømmer om å gjennomføre gjennom hele sitt liv. Jeg har hatt et intenst ønske om å vinne tilhengere for VmL, og i mange år har jeg vært medarbeider i The International Rasmus Malling-Hansen Society, og har ansvaret for selskapets [webside](#). Jeg er ganske sikker på at dette er en av de aller mest omfattende websidene om historiske personligheter i hele Norden. Grunnen til at jeg har engasjert meg så sterkt i dette arbeidet, er at jeg oppdaget at det nesten ikke eksisterte noe materiale om Malling-Hansen på internett, og han er altså den som har signert Vandre mot Lyset i 1916, og han er forfatteren bak store deler av verket. Jeg anså det som en stor sannsynlighet for at lesere som oppdaget VmL, ville søke etter Malling-Hansen på internett, og et omfattende historisk materiale om han, ville kunne øke interessen for innholdet i VmL.

Derfor har jeg også skrevet biografier om både [Johanne](#) og [Michael Agerskov](#) på både norsk og engelsk etter mange års studier. Jeg vil veldig gjerne bidra til at når flere og flere mennesker blir opptatt av VmL og de menneskene som bidro til VmLs skapelse på jorden, så skal det eksistere et stort og omfattende historisk materiale som kan øke lesernes interesse for å forstå mere av budskapet og om hvordan det kunne bli til virkelighet i vår verden.

Men hvem er jeg som har fått VmL og historien knyttet til verket som min mest altoppslukende interesse i mitt liv? Det er som jeg har fått ett guddommelig oppdrag fra oven, og jeg har aldri et sekund tvilt på at det var dette som var min viktigste oppgave i livet. Jeg

har likevel forsøkt å være en god lærer, kjærlig ektemann og omsorgsfull og god far for mine barn. Jeg har aldri oppfattet det som noen motsetning mellom å leve et godt og meningsfylt liv som arbeidstager, ektemann og far, med mitt arbeid med VmL og de personene som gjorde det mulig at VmL ble en realitet på jorden utfylte mine daglige oppgaver, akkurat slik alle mennesker trenger en interesse utenom sitt private liv for å oppleve sitt liv som meningsfylt.

Jeg ble født ca et tiår etter at andre verdenskrig tok slutt, i en liten vestlandsbygd i Norge, som het Høyanger. Jeg var et ønsket barn, og selv om mine foreldre hadde visser problemer i sitt samliv, fikk jeg en svært god mottakelse som nyfødt av mine foreldre. Særlig av min mor. Etter det hun har fortalt meg, var jeg usedvanlig glad i livet og reagerte med smil og glede over alle henvendelsene fra omverdenen for å få kontakt med meg! Det var som om jeg var kjempeglad over å bli født til et liv på jorden. Alt dette er det min mor som har fortalt meg, og i våre liv senere har vi hatt en helt unik intuitiv kontakt og forståelse for hverandre. Men det var ikke bare til henne jeg hadde et usedvanlig og forståelsesfullt forhold. Jeg beundret min far over alt annet og hadde en dyp respekt for ham pga hans usedvanlige evner, hans klokskap og hans kjærlighet til oss, guttene hans, som ble født de første årene i mine foreldres ekteskap.

Som jeg tidligere har fortalt, har mine drømmer hatt en svært viktig rolle i mitt liv, og da jeg skulle begynne på denne delen av min historie, drømte jeg at jeg i stor angst skulle hoppe ut i fallskjerm i et tandemhopp, noe jeg aldri har gjort i mitt liv. Rett før jeg skulle hoppe ut, sa jeg til min hjelper at han måtte love å hjelpe meg, noe som han bekreftet. Og dermed hoppet vi ut av flyet, og akkurat i det øyeblikket våknet jeg, full av angst. Min tolkning av drømmen var at den beskrev min latente angst for å ta skrittet fullt ut og sannsynligvis utsette meg for sterk kritikk, fordømmelse og kanskje latterliggjøring fra både andre tilhengere av fortellingen om Gud, englene og Jesus og fra allmenheten. Men jeg velger å «hoppe i det», bokstavelig talt. Og i drømmen hadde jeg en hjelper som ville hjelpe meg med å føle meg trygg. Jeg er ikke alene.

Neste natt, da jeg hadde startet opp skrivingen fikk jeg en annen drøm, som oppmuntret meg til å fortsette med fortellingen av min historie. Jeg drømte at jeg hadde samkvem med en svært frodig og villig kvinne som forførte meg og ga meg en uforglemmelig erotisk opplevelse. I min erfaringsverden bruker drømmene våre slik symbolikk for å bekrefte for oss et vi er på riktig vei i vårt liv, og drømmer av denne typen inngir oss energi og mot til å gå videre på den veien vi har slått inn på. Drømmene om frodige og forførende kvinner fortsatte også den neste natten, og, som sagte, dette har intet å gjøre om et ønske eller en drøm om å begå utroskap, for jeg er en lykkelig gift mann. Det handler om at drømmene lar deg treffe muser, som gir deg inspirasjon til å gjennomføre en av dine store drømmer. Og min har i mange tiår vært å fortelle historien om mitt forhold til den boken jeg elsker over alle andre: Vandre mot Lyset! og det er fra den jeg har inspirasjonen til å skrive fortellingen om mitt liv.

Jeg kan trygt si at jeg ikke har hatt særlig høye tanker om meg selv. Tvert imot er det vel riktig å si at jeg som gutt alltid følte meg som den minste av de minste. Jeg var en forsiktig og beskjeden gutt, som var så langt fra man kan komme en alfa-hann. Men jeg hadde likevel en stor indre tro på meg selv og samtidig oppdaget jeg tidlig at jeg hadde svært gode evner på

mange områder, særlig innen musikk og tegning. Som ung spilte jeg flere instrumenter, bl a klarinett, piano og gitar og mange beundret meg for mine tegneferdigheter. Å være en av klassens beste i matematikk var også noe som ga respekt i guttegjengene. Alt dette gjorde at jeg fikk mange gode venner, også blant guttegjengens ledere og under deres beskyttelse klarte jeg meg godt gjennom barndommen og opplevde aldri mobbing eller erting fra jevnaldrende. I tillegg kan jeg nok si at jeg var utstyrt med en velutviklet intuisjon og finfølelse, og skjønnte tidlig hvordan man skal orientere seg i en guttegjeng uten å provosere eller skaffe seg uvenner, men bli godt likt. Denne finfølelsen har vært til nytte for meg gjennom hele mitt liv. Men det kan dessverre også være en hemsko mot å utvikle tiltro til seg selv, dersom man lever seg så sterkt inn i andres følelser, at man er villig til å ofre sine egne oppfatninger for ikke å risikere å såre noen. Akkurat dette var et stort paradoks for meg i mine unge år. Men med tiden har jeg innsett at min livsoppgave ikke kun var å støtte andre, men også stå for noe selv, og våge å stå frem med mine opplevelser overfor mine medmennesker. Men gjennom hele mitt liv har jeg hatt svært stor medfølelse med barna, og kanskje aller sterkest med de svakeste av de svake av dem. Allerede da jeg jobbet med små barn som helt ung mann, registrerte jeg at jeg ble svært glad i dem, og til min overraskelse oppdaget jeg at kjærligheten og begeistringene var gjensidige. Disse barnas hengivenhet var faktisk noe av den første som gjorde at jeg fikk større tro på meg selv. Og etter hvert, da jeg utdannet meg til lærer, fikk jeg en ny bekreftelse på at barna faktisk satte svært stor pris på meg. Dette bidro til å gi meg en oppvåkning der jeg skjønnte at jeg faktisk hadde noen verdifulle egenskaper. Jeg kan jo samtidig innrømme at jeg ikke pr i dag har særlig stor tro på at noen vil interessere seg for min fortelling, men kanskje om noen tiår eller hundreår når VmL har vunnet utbredelse i større deler av verden? Jeg håper jeg kan bidra til det, og kanskje noen også vil interessere seg for min egen historie. Vi får vente og se. Jeg vil i hvert fall gjøre alt jeg kan for å bidra med mitt! Grunnen til at jeg også skriver om mine egne livsopplevelser, er først og fremst at VmL har vært en integrert del av mitt liv de siste 35 årene, og at jeg ser virkeligheten gjennom VmLs briller.

Når jeg tenker på min barndom, kommer jeg ofte i tanker om hvordan Jesu utgangspunkt som ung mann beskrives i VmL. Gud kunne i utgangspunktet ikke utstyre ham med en for sterk vilje fordi denne lett kan utvikle seg til selvrettferdighet og overdreven tro på seg selv og forhindre at personen har tilstrekkelig ydmykhet til å utvikle sin innlevelse og medfølelse. Derfor fikk ikke Jesus medta en særlig sterk vilje i sin inkarnasjon, men måtte gjennom erfaringer gradvis utvikle og styrke sin vilje gjennom stadige seire over mørkets påvirkning og derved utvikle mer tiltro til seg selv. Jesus tvilte alltid på seg selv og sin misjon, selv om Gud stadig visket til ham at det VAR han som var den ventede Messias. Gradvis våget Jesus å få tiltro at det var HAN som var Messias og ingen andre, men tvilen forlot ham aldri. Det bidro til å svekke hans autoritet når han møtte de skriftlærde og andre motstandere som ønsket å provosere ham og motarbeide ham. Jeg vil selvsagt ikke sammenligne meg selv med Jesus, men kan vel våge å si at jeg har opplevd mye av det samme som Jesus på dette området. Jeg utviklet gradvis troen på meg selv, og fra å være en svært forsiktig og usikker gutt, ble jeg mer og mer sikker på mine egne refleksjoner og oppfatninger av samfunnsspørsmål og religiøse spørsmål.

9.

Fra jeg var yngre, kan jeg huske at jeg ofte hadde en fantasi om å skape noe som kunne nå ut til hele verden. Kanskje en ganske vanlig dagdrøm for en ung gutt, vil mange si, men dette inderlige ønsket om å bidra med noe til verden, har fulgt meg i alle år. En annen ting som har betydd svært mye for meg, er mitt drømmeliv, og allerede som ung gutt husker jeg at jeg hadde samlet en vennegjeng og ønsket at vi skulle fortelle hverandre om våre drømmer. Da jeg var elev på videregående, vaktet et ønske om å lære mer om psykologi og drømmer, og den første boken jeg anskaffet meg var «Drømmetydning» av Sigmunds Freud. Jeg må innrømme at boken ikke akkurat ga meg noen aha-opplevelse, men min sterke interesse for drømmer ble ikke svekket av den grunn.

Det var først noen år senere at jeg kom inn i et miljø som søkte langt videre enn Freud, og særlig var Carl Gustav Jung og den danske drømmeforskeren Jes Berthelsen fremtredende. Idette miljøet våknet min dype interesse for hva drømmene kan fortelle oss, og jeg innså etter hvert at våre drømmer gir oss en direkte forbindelse med vårt selv, som Jung kaller det, eller den åndelige hjerne, som det omtales som i VmL. Dette var en virkelig sjelsettende erkjennelse for min del, og i alle år etterpå har jeg lyttet til mine drømmer, og de har gitt meg veiledning, vist meg retningen i mitt liv, inngitt meg mot og trøstet meg, og jeg vil si det så sterkt som at de har reddet mitt liv i kritiske stunder da jeg var nært ved å oppgi livet. Jeg leste etter hvert et utall av bøker om drømmer og hadde et intenst ønske om få mer viten om hva drømmene våre egentlig kan fortelle oss. Nest etter Carl Gustav Jung, var den danske musikk- og bevissthetsforskeren Peter Kjærulff den som har betydd mest for meg. Som Jesus sier i Bibelen: «Den som søker, han skal finne», og det har jeg erfart til fulle i mitt eget liv. Jeg var dypt imponert over Peter Kjærulffs bøker, og via dem ble jeg kjent med Vandre mot Lyset, og for å si det litt høytidelig, så bidro både Kjærulffs litteratur og Vandre mot Lyset til å endre mitt liv. Kjærulffs teorier slo meg som svært kloke, og han kalte sin metode for «den enfoldige drømmetydning». I hans drømmetydning, er for eksempel en kost ikke et fallossymbol, men noe man bruker for å rengjøre: Når man i drømme feier i sitt hjem, gjør man altså rent i sitt indre, en psykisk rensing der man gjør seg ferdig med gammel «forurensing» av sinnet, som for eksempel opplevelsen av å ha blitt forurettet eller krenket i oppveksten. Kjærulffs ganske enkle og enfoldige oppfatning av drømmesymbolene slo meg som åpenbar og selvnlysende, og slo med ett bena under alle andre teorier jeg hadde lest om, særlig Freuds seksualisering av noe som egentlig er svært enkelt.

Jeg kan trygt si at det å forstå mine drømmer, ble et avgjørende verktøy for meg, som ble helt avgjørende for de neste årene i mitt liv. Selv om jeg fremdeles ikke hadde særlig stor selvtillit, opplevde jeg at mine drømmer stadig forsøkte å inngi meg mot og tro på at jeg faktisk hadde et spesielt gudegitt oppdrag. Men nå foregriper jeg begivenhetenes gang en smule, men det gjenspeiler på en meningsfull måte hvordan en individuasjons-prosess for å finne sitt innerste selv ved hjelp av drømmer gjerne forløper. Det er ikke gjort i en håndvending å frigjøre seg fra gamle tillærte tankemønstre fra oppveksten og heller ikke fra gjengse tankemåter som er utbredt i samfunnet. Et ganske utbredt munnhell er at det er bedre å angre på noe man har gjort, enn å angre på alt det man ikke gjorde. Det trodde jeg også i flere år, men jeg skulle

bitterlig erfare at dette absolutt ikke er tilfellet. Å slå inn på en vei som tilsynelatende ser fristende ut, dersom ens samvittighet forsøker å fortelle deg at dette bærer helt galt av sted er ikke særlig klokt. Men jeg forstår selvfølgelig godt at dette ordtaket passer godt når det gjelder å gripe de sjansene som byr seg, som åpenbart vil være berikende og godt for ens selvfølelse. Det er disse anledningene man bør slå til på, og med min beskjedne natur har jeg bittært måttet erfare at jeg lot gode sjanser til gode forhold gå tapt. Det minner meg litt om min far som på sine eldre år kalte sitt liv «de forspilte sjansenes liv». Det er definitivt ikke en god følelse når man har blitt en eldre mann. Men med alderen utviklet jeg for min del heldigvis mer selvtilitt og tro på at også jeg kunne få oppleve kjærlighet, og fant både en kjærlig og trofast kvinne og ble far til to nydelige jenter. Og når jeg skriver dette kommer jeg i tanker om et av mine favoritt-grupper, Steppenwolf som sang at «It's never too late to start all over again». Det er noen utrolig trøstende og kloke ord, som alle burde legge seg på minnet!

Det å bli lærer og skulle lede en hel klasse av elever, utfordret virkelig mine litt svakere sider. Av natur var jeg som sagt ganske forsiktig og tilbakeholden av meg, og jeg har alltid hatt stor respekt for andres valg, og tenker at alle må få gjøre slik de selv finner mest riktig. Men som lærer, ble denne holdningen virkelig satt på prøve. Barn har ofte ikke særlig godt utviklet ansvarsfølelse og selvdisciplin, og dersom man gir dem alt for frie tøylar, ender det lett med kaos, når 25-30 barn skal styre seg selv. Jeg ble på en måte tvunget til å gå mot min natur, og ta lederskap og styre klassen min med tydelighet og med konsekvenser for dårlig oppførsel. Det første året var virkelig tøft, men når jeg først hadde justert min innstilling og lærte å fremstå med større autoritet, opplevde jeg god respons fra både elevene og ikke minst foreldrene, og det ga meg en skikkelig opptur å oppleve at elevene faktisk avfant seg med mitt lederskap og var begeistret for meg. Jeg beholdt gjennom alle mine 40 år som lærer, mitt gode forhold til elevene, og selv om jeg ble nærmest tvunget til å utvikle et tydelig lederskap, var min innstilling gjennom alle årene å møte barna med omsorg, vennlighet og forståelse, og å vise imøtekommenhet overfor deres meninger og ønsker.

Så jeg opplevde en skikkelig opptur i mitt liv som ung lærer. Etter at det ble slutt med et samboerskap var jeg etter en stund klar til å kaste meg ut i livet og oppleve alt det tilværelsen har å by på for en ung mann. Og det gikk veldig bra i en del år. Jeg traff og ble kjent med mange interessante og vennlige mennesker, opplevde masse spennende, men var ganske uforberedt på de utfordringene det kan by på når kvinner av ulike typer ønsker noe mer av meg, enn det jeg var beredt på å gi. Jeg var kort sagt ikke enda moden for voksenverdenen, men var mer som en forvokst tenåring, som tilla andre menneskers følelser og ønsker alt for stor vekt.

Jeg var av natur svært tilbakeholden med å innlede seksuelle forhold til kvinner, men i det vennemiljøet jeg kom inn i, var det en utbredt oppfatning at det var om å gjøre å ta for seg av det man kunne få. Dessverre ble jeg influert av denne tankegangen, og viklet meg inn i et forhold til en kvinne jeg burde ha holdt meg langt unna. Min natur er nemlig slik at når jeg først har opplevd intimt samvær med en kvinne, så vekkes en svært sterk ansvarsfølelse og følelse av at jeg har en forpliktelse overfor hennes liv.

Dette i kombinasjon med min opplevelse av at jeg hadde et gudegitt ansvar for å lære menneskeheten om kjærlighet, gjorde at jeg gikk inn for dette forholdet med all min kraft og anså kvinnen som gudesendt for at jeg skulle manifestere min kjærlighetsevne. Men dette var en svært farlig vei å slå inn på. Et forhold til en kvinne eller en mann, bør bygge på en nøktern opplevelse av at man passer sammen, at man ønsker det samme i livet og passer sammen både følelsesmessig og intellektuelt. Men her ble jeg bragt helt ut av sporet, og det medførte at jeg påtok meg alt for mye ansvar, og ofret helt mine egne behov. Men jeg skal ikke nekte for at det spilte en viktig rolle at hun var en sydlandsk, yppig kvinne, og jeg hadde levd i sølibat i flere år. Da jeg endelig innså hva jeg hadde begitt meg ut på, var jeg så nedbrutt og sliten at jeg pådro meg en alvorlig Post Traumatisk Stresslidelse, og i flere år var jeg plaget av en så sterk selvbebreidelse, angst, depresjon og flashbacks, at jeg måtte isolere meg fra livet. Det var selvbebreidelsen som var det verste å håndtere.

Jeg bebreidet meg selv så sterkt fordi jeg mente jeg burde ha skjønt at jeg jeg ikke skulle ha innledet dette forholdet til denne kvinnen. Når jeg så tilbake på det, innså jeg at det ikke manglet på varsler i mine drømmer. Dette bebreidet jeg meg for at jeg ikke klarte å forstå. Men for de fleste av oss tar det flere år å lære å forstå våre drømmer. Det er svært utbredt at man tolker sine drømmer i lys av sine egne vanemessige oppfatninger på en måte så man oppfyller sine egne dagsvåkne meninger om sitt liv. Dermed går man gjerne helt glipp av de budskapene som gir oss advarsler og som forsøker å få oss til å skifte kurs. Ofte skjønner man ikke dette før i ettertid, når man reflekterer over sitt liv.

Det var neppe noen tilfeldighet at jeg ble dratt inn i denne nedadgående, selvdestruktive spiralen. I Vandre mot Lyset fortelles det om noe som kalles eteropptegnelser – onde forutbestemmelser for hele land eller enkeltpersoner, skapt av djevelen mens han fremdeles var mørkets tjener. Hans forutbestemmelser utstråler tankepåvirkning som inngir menneskene onde tanker. Satan anså menneskenes verden som hans rike, og han gjorde alt han kunne for å forhindre at lyset skulle klare å overvinne hans makt. Han var overbevist om at Gud ville knuse og tilintetgjøre ham dersom lyset bekjempet ham. Gjennom forbannelser og eteropptegnelser dro Satan og hans onde medhjelpere mørket og onde tanker ned over menneskene. På jorden inkarnerte Satan sine onde medhjelpere som skruppelløse, ondskapsfulle individer.

Fordi disse i utgangspunktet var Guds første skapninger var de høyintelligente, og hadde evner som langt overgikk vanlige mennesker. Men fordi de var formørkede overgikk også deres maktsyke og ondskap menneskenes. Overalt der de var inkarnert, utmanøvrerte de alle sine utfordrere og skaffet seg makt. Vi kjenner dem fra historien som brutale, krigerske ledere som startet kriger, undertrykte sine medmennesker og forårsaket ondskap og lidelse i sine hjemland og ofte i hele verden. Det er nok å nevne historiske personer som Hitler, Stalin, Mao og Pol Pot, så vet alle hvor uendelig mye lidelse disse onde, maktsyke personene har forårsaket gjennom historien. Satan hadde lagt planer for alle disse falne englene, og i eteren lå Satans planer for lidelse og kriger. Hans inkarnerte medsammensvorne satte disse planene, som altså kalles eteropptegnelser, ut i livet.

Satan skapte også eteroppteignelser for å ramme lysets representanter, for å hindre dem i å klare å utføre sine planlagte oppdrag i lysets tjeneste. Eteroppteignelsene er virksomme i flere århundre fremover, og mange av Guds utsendinger har blitt bragt helt ut av kurs, fordi de ikke har klart å motstå Satans planer. Ofte har de som hadde blitt inkarnert for å renske Jesu lære fra forvanskinger og menneskeskapt dogmer, endt med å bekjempe akkurat det de var sendt til jorden for å forsøke å utbre. Ardor har visst godt hvordan han skulle klare å bringe Guds utsendinger ut av kurs, og det har svært ofte vært på det seksuelle området. Og det kjenner vi godt fra historien – tenk bare på USAs president, John F. Kennedy, som utviklet en umettelig appetitt på kvinner, som medførte at FBI's direktør J. Edgar Hoover fikk stor makt over Kennedy og kunne tvinge han til å velge Lyndon B. Johnson til visepresident, en visepresident som senere fikk myrdet Kennedy, med Hoovers velsignelse.

Jeg er ganske overbevist om at det finnes en eteroppteignelse som er virksom mot meg selv. Jeg har hatt en følelse hele mitt liv at en svært destruktiv kraft hviler over meg. Hver gang jeg har blitt psykisk svekket pga store påkjenninger eller dårlige valg, rammes jeg sterkt av onde krefter som forsøker å ødelegge meg ved hjelp av psykiske angrep innenfra. Jeg har flere ganger hatt drømmer som bekrefter min opplevelse. Jeg husker særlig en drøm der jeg kjørte på en motorsyssel, og altså var på vei gjennom livet for egen kraft, at en slags snyltende mannsperson nærmest klistret seg fast til meg, og jeg kunne føle hans ondskap og at hans mål var å ødelegge mitt liv. Da jeg våknet, full av en ekkel, ubehagelig følelse, kjente jeg fremdeles den illeluktende kloakkstanken fra munnen hans.

En annen drøm, som bekreftet for meg at jeg er rammet av en av Satans onde eteroppteignelser, hadde jeg noen år senere, da jeg drømte at Hitler satt i min stue. Jeg ble skremt av hans uttrykk av forsteinet ondskap som utstrålte en skremmende følelseskulde. Jeg har hatt en følelse gjennom hele mitt voksne liv, at uansett hva jeg opplevde av gode ting, så fantes det alltid en ond, destruktiv kraft, som gjorde alt hva den kunne for å ødelegge for meg. Det er ikke noen god følelse, for å si det mildt.

Noe av det kanskje verste man kan oppleve, er når man blir plaget av svært ubehagelige tvangstanker som sirkulerer rundt i hodet, og gjerne oppstår når man alle minst ønsker det, og ødelegger enhver opplevelse. En mild variant kan være at man sitter i en kirke der det er absolutt stillhet, og tanken slår ned i en at man skal reise seg opp og skrike ut obskøne og totalt upassende ord. Slike tanker ledsages gjerne av en forferdelig angst for at man skal miste kontrollen over seg selv, og at kroppen skal begynne å handle på egen hånd. Det er en grusom følelse når man begynner å få angst for seg selv. Jeg har hørt kvinner som forteller at de ikke kan ha sakser i huset, for hver gang de ser en saks så får de en lammende frykt for at de skal gripe saksen og klippe av seg brystvortene. En annen variant er når man begynner å få angst for kniver, fordi det oppleves som om det sitter en ond djevel inne i hodet og ber deg stikke kniven i dine kjære. Og ikke nok med at dette er forferdelig vondt å oppleve, man opplever også en sterk skam og fortvilelse over at slike onde tanker oppstår i ens bevissthet.

Like ille er det når man kjører bil i høy hastighet med motgående trafikk, befinner seg i store høyder eller i andre liv/død-situasjoner og den «lille djevelen» ber deg ta fatale avgjørelser

som å svinge foran en motgående bil eller hoppe ut til den sikre død. Det typiske for disse tvangstankene, er at de går helt på tvers av ens egentlige personlighet, og forsøker å tvinge gode mennesker til å bli onde. Når noen går inn i psykoser, klarer de ikke lenger å skille mellom disse tankene og virkeligheten, og kan begynne å handle i samsvar med den ondskapen de podes med. Heldigvis har jeg alltid bevart et klart sinn og en realistisk virkelighetsoppfatning, og alltid skjønt hva som skjer med meg. Men noen ganger kan den siste utveien for å komme ut av en slik ond sirkel, være å ty til psykofarmaka. Særlig gjelder dette i de tilfellene, der nattesøvnen blir helt ødelagt og man bråvåkner etter få timers søvn, med adrenalin pumpende rundt i kroppen, lammet av angst.

Min erfaring er at det eneste som kan motvirke disse onde kreftene som jeg har beskrevet, er at man alltid følger sin samvittighet, gjør gode valg og velger den gode vei. Hver gang jeg har feilet i å gjøre dette i mitt liv, så rammer onde krefter meg. Gjennom årene så lærer heldigvis vi mennesker av våre erfaringer, og forstår hvordan vi skal unngå å bli lidende under destruktive krefter. Og jo mer og mer man klarer å følge sin egen oppfatning om hva som er de rette valgene, jo mer selvtillit får man, og makter å stå opp for seg selv og ikke underlegge seg andres påvirkning. For mange er det ren usikkerhet og manglende selvtillit som kan bringe dem ut av kurs, mer enn onde hensikter og noen ganger er erfaringene svært dyrekjøpte, akkurat som de har vært for meg. Men de siste tiårene i mitt liv har heldigvis vært preget av at jeg har kommet frem til det gode livet, med kjærlighet, kreativitet og stor produktivitet.

Jeg er ganske sikker på at den gode utviklingen i mitt liv de siste tiårene skyldes mitt møte med Vandreren mod Lyset! Det mest sentrale budskapet i VmL er Satans omvendelse fra å være mørkets tjener til å vende tilbake til Guds rike. Og i VmL forteller han med egne ord hvordan han ble mørkets tjener og jorden ble åstedet for kampen mellom det gode og det onde. Det var på midten av 1800-tallet at Gud la frem sin plan om den såkalte «snarveien» for sine først skapte engler. Gud ba dem om å trekke vekk forhenget mellom den oversanselige og jordiske verden, og åpenbare sannheten om menneskenes historie og forhold til Gud for menneskeheten. Noen av englene var også inkarnert på jorden for å være mellomledet mellom de oversanselige åndene og menneskene.

De to viktigste var Johanne og Michael Agerskov. Jesus og hans medhjelpere oppsøkte de falne åndene som hadde søkt tilflukt i det onde riket, og brakte dem til Johanne og Michael og kretsen rundt dem, som ba for de mange falne åndene, som lidende og nedbrutte ble bragt til dem av englene. Det var takket være Kristi aldri sviktende søken etter å kjempe for lysets seier og vinne sine eldste søsken tilbake fra mørket at englene fant sine falne søsken og vant dem tilbake til lyset. Til slutt var det bare Satan og hans dual tilbake, som flyktet og forsøkte å unnsnippe å møte Jesus, for de var overbevist om at Gud ville knuse og tilintetgjøre dem. Men Jesus fant Satan og fortalte ham at Gud ventet på ham og lengtet etter at han skulle vende tilbake til lyset. Og Satan ble med Jesus, som førte ham til de kjærlige mennesker som på Jesu ord ba for Satan. Og da våknet Satans erindringer om livet før hans fall, og i dyp sorg og anger ble han førte englene han til Gud, som tilga sin lenge savnede sønn. Og siden vendte også Satans dual hjem til Gud og fikk Guds tilgivelse.

Med denne kjærlighetsgjerningen ble Kristus i sannhet frelseren, og det måtte bli han som med sitt kjærlige og milde vesen endelig klarte å overbevise Satan om at også Gud lengtet etter ham med kjærlighet og tålmodighet og ikke ville knuse ham, slik Satan var overbevist om. Kristus er hele menneskehetens leder, og de ordene som er bevart i Bibelen om at der en eller flere er samlet i hans navn, der er han midt blant dem er absolutt sanne. Kristus har lovet Gud å lede hvert eneste menneske hjem til himmelriket, og det Kristus lover, det holder han. Og vi kan alltid henvende oss til Kristus i bønn. Hans kjærlighet og tålmodighet er uendelig, og det er egentlig ikke så rart at mange mennesker mener han er guddommelig. Gud er i sannhet Guds sønn, men vi er alle Guds sønner og døtre, så Kristus er vår bror. Og over Kristus står Gud, og Kristus sier selv i VmL at hans kjærlighet sammenlignet med Guds, er som et støvkorn i forhold til et fjell

Dette var et svært avgjørende vendepunkt i jordklodens historie – lysets seier over mørket i den åndelige verden. Satan og alle hans onde medarbeidere var vunnet tilbake, og mørket hadde nå ikke lenger en intelligent leder, men var fremdeles i høy grad virksomt. Da det onde riket var tomt, ble det utslettet av Gud, og det finnes ikke lenger noe «helvete». Mytene om at «helvete» var skapt av Gud for å være et sted dit ikke troende mennesker ble sendt for å lide i all evighet, er for øvrig overhodet ikke sanne. Det riket Gud skapte rundt jorden, skulle være oppholdsstedet og ha boliger for de av englene som skulle lede menneskene fremover mot lyset. Men dette, i utgangspunktet, vakre lysriket, ble også angrepet og brutt ned av mørket til et heslig oppholdssted preget av heslige sumper, illeluktende stank og stygge, falleferdige boliger. Her holdt de onde falne englene til mellom sine inkarnasjoner på jordkloden, og hit ble også menneskene trukket til når de hadde blitt overmannet av mørket og ikke maktet å finne hjem til sin bolig i himmelriket. Men at Gud dømte noen til å lide i evighet i «helvete», er Satans oppfinnelse.

I VmL ber den hjemvendte og angrende Satan menneskeheten om å tilgi ham for hans ondskap, og for hver en som tilgir ham og ber for ham, vil hans onde forbannelser slettes og erstattes av et evig kjærlighetsbånd. Da jeg leste VmL på slutten av 1980-årene og begynnelsen av 1990, ba jeg en dyptfølt bønn for Ardor, som han nå skal hete og tilga han av hele mitt hjerte. Gjennom årene har jeg på ny og ny bedt for ham av kjærlighet og tilgivelse. Og i mine tanker synes det ganske åpenbart at dette har gjort meg fri av de onde forbannelsene som skapte så store problemer for meg i mitt liv da jeg var yngre. Om eteropptegnelsene som Lucifer skapte før han vendte hjem, heter det i VmL, at når de først er skapt, så kan de ikke slettes. Men de kan likevel mildnes ved at den enkelte som er rammet, ikke følger eteropptegnelsens tankepåvirkning, men velger å følge sin samvittighet og ikke mørkets påvirkning. Jeg er ganske sikker på at den gode utviklingen jeg har hatt i mitt liv gjennom flere tiår er takket være tilgivelsen og bønnen for Ardor. Mørket har rett og slett gradvis mistet sin makt over meg. Men eteropptegnelsen finnes fremdeles der, den kan ikke slettes. Den kan bare miste sin virkning fordi man ikke følger dens tankeinnskytelser. Men om man feiler og kommer helt galt av sted igjen, kan Satans onde planer slå inn for fullt igjen.

I Vandre mot Lyset kalles Guds først skapte barn, som vi gjerne kaller englene, for henholdsvis de eldste og de yngste, men disse betegnelsene brukes egentlig bare for å skille

dem fra hverandre. I virkeligheten skapte Gud alle sine skapninger først i sin tanke og ga dem et legeme skapt av hans eget og av lysets partikler, slik at de alle fremsto som selvstendige individer samtidig. De var i utgangspunktet helt like med de samme mulighetene til utvikling, men den frie viljens skjulte kraft medførte at de alle utviklet ulike individualiteter. De som falt for mørket da de ble stilt overfor usikkerheten om hvem Gud ville velge til å lede hans planlagte nye skapninger, hadde som gruppe valgt å følge intellektets og logikkens utviklingsvei, og blir i VmL kalt de eldste. Men de som straks avviste mørket, var de som hadde valgt å utforske kunstens og følelsenes verden, og blir i VmL kalt de yngste.

Tiden leger alle sår. Det har jeg erfart til fulle. Selv om jeg flere ganger var på selvmordets rand, hadde jeg så stor tro på at mitt liv hadde en dypere mening, at jeg holdt ut, tross den psykiske smerten. Og etter hvert kom det lysere tider, heldigvis. Da jeg etter noen år følte at jeg hadde klart å kjempe meg ut av den dype depresjonen, drømte jeg en natt at jeg sto overfor et skjelett, som lå foran meg, delvis nede i jorden, men slik at hvert skjelettben dannet et avtrykk i jorden. Men plutselig reiste skjelettet seg opp og angrep meg og forsøkte å drepe meg. Men heldigvis hadde jeg et sverd som jeg forsvarte meg med, og etter hvert fikk jeg overtaket, og jeg knuste skjelettet fullstendig, så blodet sprutet. Og så våknet jeg full av livsangst og med blodsmak i munnen, og etter å ha reflektert over drømmen skjønnte jeg at jeg var i ferd med å gjøre meg ferdig med en svært vanskelig periode i mitt liv.

Men det tar gjerne en del tid å gjenvinne tilliten til seg selv, og selvbebreidelsen og angeren over å ha sviktet seg selv våkner lett i bevisstheden, og kan slå inn selv om man gjør kloke valg og våger å ta nye initiativer. Men angsten sitter ofte så dypt i tankene at den kan hindre en i lang tid fremover, fordi man ubevisst frykter å bli rammet av den dype angeren. I denne tiden hadde jeg ansvaret som klassestyrer for en 1. klasse, og jeg vil ikke nøle med å påstå at det var disse små, kjærlige og tillitsfulle barna som ga meg tilbake troen på livet. Hver dag med dem innga meg ny livskraft og hjalp meg med å overvinne den sosiale angsten jeg hadde pådratt meg.

Jeg har ofte undret meg over hvorfor jeg har fått så store utfordringer gjennom livet. Hvorfor er min bevissthet så skadet og min viljestyrke så svak at jeg tåler påkjenninger så dårlig? Jeg ser jo andre mennesker, som kan møte like store utfordringer, men er så robuste og sterke at de kommer ut av prøvelsene så godt som upåvirket og går videre i livet som om ingenting har skjedd. Og enkelte går fra det ene kjærlighetsforholdet til det neste nærmest fra den ene dagen til den neste, og har tilsynelatende ingen sorg for det forholdet som ikke varte, mens jeg har så dype følelser for mine kjærester, at jeg opplever å være full av sorg i månedsvis etterpå, opptil år. Jeg har måttet innse at jeg må beskytte meg for påkjenninger, fordi min personlighet er så sårbar at konsekvensene av nederlag blir så store og langvarige. Jeg har ofte vært nesten misunnelig på venner som kunne ta for seg av alt det livet har å tilby av sex og intime forhold, for så å bare avslutte forholdet og finne en ny kvinne kort etterpå og nyte det hun har å by.

Hvorfor blir noen av oss født med så liten tro på oss selv og så skadet vilje, selv om vi åpenbart er svært begavede på mange områder? Hvorfor bruker vi årevis med fatale nederlag og store påkjenninger før vi klarer å opparbeide tillit til oss selv og begynner å ha tro på at vi

har noe verdifullt å bidra med til verden? Jeg kommer ofte i tanker om Jesus, slik hans utgangspunkt beskrives i Vandre mot Lyset. Han ble født med svært mye tvil på seg selv, og måtte opparbeide en tro på at han faktisk var den ventede Messias gjennom livet. Man kan nok si at han hadde et dårlig utgangspunkt, men hadde så store evner, at Gud hadde gitt ham større utfordringer og større byrder å bære enn noen andre. Jeg føler meg svært beslektet med dette utgangspunktet. Men hvor store tanker kan man egentlig tillate seg å ha om seg selv og sin misjon uten at folk flest vil være overbevist om at man er sinnssyk eller lider av storhetsvanvidd? Ja, det er et avgjørende spørsmål jeg stiller meg selv, når jeg vurderer hvor ærlig jeg skal driste meg til å fortelle om meg selv. Skal jeg holde mine tanker om mitt liv for meg selv, for å beskytte meg mot hån og latterliggjøring, eller skal jeg være ærlig og våge å stå frem med min innerste overbevisning, i håp om at det jeg forteller kanskje kan bety noe for andre mennesker i løpet av noen tiår eller hundreår? Enkelte som leser om mine tanker om meg selv, vil garantert mene at alt jeg forteller er rene fantasier og innbilning, og at jeg må være på randen av galskap. Men til det kan jeg betrygge alle lesere om at til tross for angst, depresjon og fobier, så har jeg alltid vært helt klar i tankene, aldri mistet noe av min virkelighetsoppfatning og fungert godt i arbeidslivet som lærer gjennom 40 år. Så at jeg er ved mine fulle fem, bør ingen tvile på. Ingen har noensinne tvilt på min mentale tilregnelighet.

Men det er altså en realitet at jeg ble født med en svært skadet vilje, og led i mange år under dette. Men jeg var en fantasifull og evnerik gutt, og kan vel nesten kalles et multitalent. En klarsynt kvinne som kunne lese i hånden, fortalte meg som ung voksen at uansett hva jeg bestemte meg for å jobbe innenfor i mitt liv, så ville jeg garantert bli blant de aller dyktigste. Livet har vist meg at dette har medført riktighet. Og det har kanskje vært redningen for meg. Jeg manglet viljestyrke, men allierte meg alltid med mennesker som kunne «låne» meg litt av sin, og som fungerte som lederfigurer i kameratgjengen. Som erstatning for min egen manglende styrke, var jeg utstyrt med en følsomhet og intuisjon som var helt usedvanlig for en gutt/mann. Når jeg hørte og leste hvordan kvinner opplevde verden, var det som å lese om mine egne opplevelser, men i motsetning til mange andre menn med et så rikt følelsesliv, er jeg ikke homofil, selv om jeg godt kan bli fascinert av andre menn. Men seksuelt er jeg kun tiltrukket av kvinner, og jeg er gift med en kjærlig kvinne og har to barn. Etter at jeg lærte om reinkarnasjon, knyttet jeg min skadede vilje til tidligere liv, og begynte å undre meg over om årsaken til skaden kunne være at jeg i et eller flere tidligere liv har misbrukt en sterk vilje til å påføre andre mennesker lidelse. Ifølge reinkarnasjonslæren i Vandre mot Lyset, ville det være en meget logisk forklaring. Dette skal jeg komme nærmere tilbake til senere.

Etter hvert som jeg arbeidet meg gjennom den dype depresjonen, fikk jeg mange oppmuntrende drømmer som åpenbart ville ha meg til å forstå at jeg var klar til å gå ut i livet igjen og leve som normalt. Jeg drømte bl a at jeg gikk lange turer med svært vennlige hester, og hestene var åpenbart symboler på at jeg igjen var i ferd med å opparbeide trygghet og stabilitet i livet. Jeg husker også at jeg drømte at mitt kjøleskap var fullt av kjøtt og pølser, og det kjenner jeg som et symbol på maskulin energi, som bare ventet på å gi meg psykisk næring. Jeg glemmer heller aldri da jeg drømte at jeg var sammen med en av mine gode barndomsvenner, og vi lagde flotte trearbeider akkurat slik vi gjorde på sløyde da vi var

gutter. Han var en person med veldig stor selvtillit og personlig styrke, og ble som voksen administrerende direktør for et av verdens største medisinprodusenter. At jeg drømte om akkurat han var selvsagt ikke tilfeldig, og det ga meg styrke.

Nå kom det en periode i mitt liv, der jeg fremdeles var relativt tilbaketrukket, men i disse årene våknet en altoppslukende interesse for å utforske religiøse emner, og da i særdeleshet sannheten om Jesus. Kanskje var det ikke så dumt at jeg ble litt avsondret fra det aktive livet for en periode, for jeg hadde nok vært på vei inn i en periode med mye festing, aktivt uteliv og jag etter opplevelser. Kanskje hadde jeg ikke kommet inn i denne søkende perioden om jeg ikke hadde blitt «stanset» av mine feilsteg. Det vet jeg ikke. Men faktum er at de neste årene ble svært fruktbare i min søken etter å forstå hva som egentlig skjedde i Jesu liv, og ved å lete etter og finne stadig nye bøker om hans liv, kom jeg gradvis nærmer og nærmere å finne den boken som siden har blitt mitt alt og min hjertesak, nemlig *Vandre mot Lyset!*

Mange drømmer fra denne tiden gjorde et uutslettelig inntrykk på meg og har festet seg i min bevissthet for all ettertid. Jeg drømte at jeg deltok i arkeologiske utgravninger og var med på å grave ut uvurderlige gullskatter av enorm verdi. Det dreide seg om hele vegger av gull med ornamenter og dessuten byster av gull. Sett i ettertid er det åpenbart at jeg var i ferd med å oppdage virkelige store skatter i menneskehetens historie, og jeg skulle etter hvert forstå at det var det helt unike budskapet i *Vandre mot Lyset*, som var gullskatten. Likeledes drømte jeg at jeg fant store, unike og sjeldne sølvmynter og særlig stort inntrykk på meg gjorde en drøm, der jeg befant meg i et veikryss på mitt hjemsted, og et stort lerret med scener fra mitt liv ble vist foran meg. Og en stemme fortalte meg at jeg var den viktigste personen som hadde vokst opp i min hjembygd. Det var ikke dårlig å oppleve for en som alltid hadde oppfattet seg som en av de mest betydningsløse.

10.

Men det var den danske bevissthets- og musikkforskeren Peter Kjærulffs bøker, *Ringbærerens Dagbog 1 og 2* som ble de første virkelig sjelsettende bøkene i mitt voksne liv. Jeg søkte svært mye rundt i alternative bokhandlere i Oslo for å lete etter bøker om Jesus. Det som fanget min interesse med Kjærulffs bøker var at omslaget hadde en illustrasjon av Mozart med en ring rundt, og teksten fortalte at Mozart ville veilede leseren gjennom et stort antall inkarnasjoner. Mozarts musikk hadde betydd svært mye for meg gjennom flere år. Den ga meg inspirasjon, styrke og glede, og når jeg kom hjem fra arbeidet, satte jeg hver dag på musikk av Mozart og samlet overskudd etter en slitsom arbeidsdag. Da jeg så Milos Formans film om Mozart, ble jeg nesten overveldet av det følelsesmessige inntrykket filmens Mozart gjorde på meg.

Det var derfor ingen tilfeldighet at jeg umiddelbart fattet interesse for Kjærulffs bøker. Han hevder å ha såkalt fjernerindring, og kan huske mange av sine tidligere inkarnasjoner. Og det er ikke hvilke som helst personer Kjærulff kan huske at han har vært. For å nevne noen, så mener han at han var farao Amenhemet I, farao Ramses II - far til Moses, den greske forfatteren Homer, filosofen Platon, den romersk keiser Julius Cæsar, apostelen Peter,

Leonardo da Vinci, William Shakespeare, Richard Wagner og ikke minst Wolfgang Amadeus Mozart. For meg, som allerede var overbevist om at reinkarnasjon er en realitet, var det ingen problemer med å akseptere Kjærulffs inkarnasjonsrekke. Og når jeg først hadde akseptert at han var en av de yngste, altså en av Guds engler som hadde motstått mørket, og som jevnlig inkarnerte blant menneskene som geniale ledere, forskere, forfattere, komponister, osv, opplevde jeg heller ingen problemer med å akseptere at Kjærulff hadde inkarnert som flere av de virkelig store personlighetene i menneskehetens historie.

Peter Kjærulff omtaler seg selv som ringbæreren – og i det legger han at det er han som er bæreren av den forbannelsen djevelen utslynget over menneskeheten og som holder oss fast i mørket. Fordi han var personlig involvert i en intrige mellom mennesker, der djevelen ville inkarnere seg selv som en av dem, ble han som menneske rammet av djevelens raseri og forbannelse, da den onde oppdaget at han ikke hadde evner til å inkarnere seg selv som menneske. Djevelen måtte akseptere at han ble værende igjen i helvetessfæren som den eneste etter at han hadde inkarnert alle sine søsken, og det vakte et voldsomt raseri i ham og han utslynget forbannelser over både Gud og hele menneskeheten. Forbannelsene som var rettet mot Gud, slettet Gud øyeblikkelig, ellers hadde de rammet djevelen selv og tilintetgjort ham.

Ifølge Kjærulffs bøker, var det altså han som ble rammet av djevelens forbannelser mot menneskeheten og han har, ifølge bøkene sine, i alle sine inkarnasjoner som menneske båret djevelens forbannelser, som han kaller den forbannede ring, og har kjempet for å avsløre dens natur for å frigjøre menneskeheten fra mørkets forbannelse. Kjærulff mener altså selv at han er selve den potensielle forløseren av mørkets makt over menneskeheten, og når han en dag seirer over forbannelsen, vil lyset på jorden bli sterkere enn mørket, noe som vil innebære enorme forandringer på jordkloden. I flere år var jeg overbevist om sannheten i dette, og jeg hadde en dyp beundring for Peter Kjærulff. Jeg leste hans bøker flere ganger, og hver gang kunne jeg kjenne en sterk energi gjennomstrømme meg, og jeg tok dette som en bekreftelse på sannheten i Kjærulffs fortelling. Men senere skulle jeg erkjenne at denne enorme energien skulle forstås på en annen måte, nemlig at jeg selv hadde spilt en viktig rolle i den historien Peter Kjærulff fortalte.

Det aller beste ved min oppdagelse av Peter Kjærulffs forfatterskap, var at han flere steder i Ringbærerens Dagbog refererte til Vandreren mot Lyset av Johanne og Michael Agerskov. Ut fra det Kjærulff fortalte om dette verket fikk jeg svært lyst til å lese det, så jeg bestemte meg for å forsøke å finne det i en av Oslos bokhandlere. Jeg fant det i en av Oslos alternative bokhandlere, og VmL gjorde om mulig et enda større inntrykk på meg enn Kjærulffs bøker. På mange måter bekreftet VmL Kjærulffs fortelling, men gikk også langt videre i å fortelle om menneskehetens historie, opprinnelsen til kampen mellom det gode og det onde, Guds eksistens og den sanne historien om Jesu liv på jorden. Sammen endret disse to bokverkene livet mitt, og ga meg et nytt grunnlag for mitt livssyn og min virkelighetsoppfatning. Som jeg har fortalt mye om, har jeg hatt stor tvil på meg selv, men med Kjærulffs bøker og VmL, utviklet jeg en personlig overbevisning om at jeg virkelig er en av disse Guds utsendinger, som er inkarnert på jorden for å utbre læren fra Vandre mot Lyset.

Det utløste en spenning og stor glede da jeg fikk vite at det fantes et diskusjonsforum på Internett der mange VmL-tilhengere i Danmark deltok i diskusjoner om VmL. Og blant disse, fantes mange fra Peter Kjærulffs vennekrets, og etter hvert begynte også PK selv å bidra i diskusjonene. Jeg forsto etter hvert at Kjærulff var svært omstridt i VmL-kretser og jeg var faktisk en av de veldig få som forsvarte ham mot alle angrep. Etter hvert opprettet Kjærulff og hans støttespillere et nytt forum for PK-tilhengere, og jeg var en av deres mest aktive bidragsytere. På denne tiden, var jeg full av vitebegjær, og ville utforske alt mulig som jeg undret meg over i VmL. Jeg søkte ofte PKs råd, og fikk bedre og bedre kontakt med han og hans krets av støttespillere.

Med tiden ble jeg inkludert i PKs innerste krets av støttespillere, og ble invitert til å komme til Danmark for å overvære en av hans kurskvelder. Det var en virkelig stor opplevelse for meg, og jeg følte meg svært stolt og beæret. Jeg kan vel si det så sterkt, som at jeg opplevde det som den aller største og viktigste opplevelsen i mitt liv. I likhet med Kjærulffs nærmeste krets, opplevde jeg ham jo som Jesu stedfortreder på jorden, og var overbevist om at hans fjernerindring var reell og at han hadde den samme innsikten i de oversanselige sannhetene som Jesus hadde. Kanskje var jeg naiv, men den velvilligheten og sympatien jeg ble møtt med av både Peter Kjærulff og hans indre krets, var simpelthen overveldende. Jeg hadde virkelig følelsen av at jeg hørte hjemme i denne kretsen, og da vi møttes i påsken det året, fikk jeg assosiasjoner til Jesu samvær med sine disipler, og jeg følte at jeg var en av PKs disipler. Jeg var jo på den tiden overbevist om at Kjærulff var den reinkarnerte Simon Peter, og at blant hans nærmeste krets fantes flere av de inkarnerte Jesu disipler. Men hvem var jeg? Det begynte jeg å bli vært nysgjerrig over med tiden. Både Kjærulff, hans kone og alle hans venner hadde meget god innsikt i deres egen inkarnasjonsrekke. Og blant dem alle var det, i likhet med hos Kjærulff og hans familie, utrolig mange veldig historisk kjente og dyktige personer.

Jeg var utrolig fascinert av Kjærulffs evne til fjernerindring, og etter en stund kom det en e-post til meg fra PK, der han fortalte at både han og hans venner var enige om at jeg måtte være den reinkarnerte Rasmus Malling-Hansen, altså han som hadde vært Johanne Agerskovs åndelige leder, og som hadde forfattet store deler av *Vandrer mod Lyset*. Dette var en helt utrolig opplysning for meg, men som samtidig ga stor mening for meg. Det forklarte hvorfor jeg var så inderlig opptatt av VmL, og at jeg hadde en dyp følelse av at det var et verk og et budskap jeg ønsket å bidra til utbredelsen av. Og det minnet meg om en opplevelse jeg hadde i en diskusjon med noen skeptikere til VmL, da det plutselig slo ned i meg: «Det er klart jeg har rett, det er jo jeg som har skrevet dette!»

Uffe Nissen, f. 1934, forfatter og billedkunstner, fra Odense skrev dette til oss i Malling-Hansen Selskabet om Malling-Hansen i 2009:

Aldrig har jeg set så flot, så indholdsrig og så lækker en information om nogen andre på nettet, det er super-tip-top! Et væld af dokumentation i tekster på dansk og engelsk samt billeder i overvældende mængde af mennesker, steder, dokumenter, opfindelser etc. Mand, det er flot!

Man kan kun gisne om den meget store research, der ligger bag dette resultat. Det må have taget flere år - men hvor er det godt, at denne hædersmand nu får den store og internationale opmærksomhed, han ikke fik i levende live. Når man indsér det store, møjsommelige og omhyggelige arbejde, der ligger bag skrivekuglen i dens forskellige udviklingstrin, gør det næsten fysisk ondt, at den ikke blev en international succes, men at amerikanerne tog over med deres Remington maskine. Her ser man hemskeen ved at være født i et lille land med begrænsede ressourcer og vel også begrænset horisont hos de bevilgende myndigheder.

Kombinationen af stor teknisk snilde og stor menneskekærlighed til især børn må vist siges at være sjælden? De to ting plejer ikke at kunne forenes i det samme sind."

Odense, 27. februar 2009,

Uffe Nissen.

Dette er akkurat som å lese om min egen personlighet. Både denne beskrivelsen og andre omtaler av Malling-Hansen forteller at han var både et teknisk talent, dyktig i matematikk, svært god til å tegne, men i tillegg var en omsorgsfull og kjærlig person overfor samfunnets svakeste grupper, de døvstumme og handikappede barna. Jeg har alltid vært en varm venn av de svakeste, outsiderne og dem som lett faller utenfor. Slik har det vært helt siden jeg var barnehageassistent på Stovner da de alle første pakistanske barna kom til Norge, og jeg kunne ikke annet enn å føle en varm omsorg for dem som ikke kunne snakke et ord norsk, og falt helt utenfor fellesskapet.

For å kunne sannsynliggjøre at man har besjelet en tidligere inkarnert person, er det ikke tilstrekkelig at man bare tror det. Det er slik, etter min mening, at man må finne likhetstrekk i sin personlighet med den angjeldende personen, som viser så tydelige felles trekk at det sannsynliggjør at det er en av ens tidligere inkarnasjoner. Og når det gjelder Malling-Hansen og meg, så er likhetstrekken så åpenbare at jeg aldri har vært i tvil om at Kjærulff og hans venner hadde rett da de hevdet at jeg måtte være den reinkarnerte Malling-Hansen. En av hans underordnede, Døvepræsten Johannes Jørgensen, beskriver ham slik i boken «Det Kongelige Døvstumme-institut i København 1807-1907 samt Meddelelser om Døvstummesagens Utvikling Utgivet av Dr. Jur. C. Goos, Geheimeetatsraad, Direktør for de Kgl. Døvstumme-institutter.»

"Men én Ting er der, som Malling Hansen ikke var – Administrator. Derpaa havde han intet Greb og kunde i Følge noget af det dybeste hos ham ikke have det. Især to Ting vil jeg pege paa: Malling Hansen arbejdede nervøst, ligesom i Ryk. Hans Hjerne-Processer foregik forceret, Tankerne fløj; der var noget vulkansk ved ham. Men en Administrator skal netop arbejde jævnt, ligeligt, den ene Dag som den anden. Dernæst: hans Temperament var til Hinder. Han var i højeste Grad et Stemningsmenneske, mere modtagelig for ydre Indtryk end det mest følsomme Barometer, ømtaalig, altid svingende mellem Yderligheder, aldrig ens. Derfor, skønt han i Bunden var et kærligt Menneske med et stort Hjerte, kunde han være i høj Grad lunefuld, ja til Tider tyrannisk og uretfærdig. Dagen efter gjorde han det gerne godt igen og var atter til at forhandle roligt med om Sagerne, men saadan maa en Administrator ikke være. Forøvrigt maa man lade ham, at han ikke blot lod sine Luner gaa ud over sine

Underordnede, men fuldt saa meget over sine Overordnede, noget som jo nok paa en Maade taler til hans Gunst, men dog ikke gør ham større som Administrator. At han i det hele manglede den for en Forstander vigtige Administrationsevne, viste sig ogsaa paa det Finansielles Omraade. Hverken Institutets eller hans egne Penge vilde nogensinde slaa rigtig til.”

Og videre i samme bok: *”Som vi nu ved mange Lejligheder har set, Malling Hansen var en Stridens Mand – det lader sig ikke nægte. Ikke, at han elskede Strid, tværtimod, al Strid pinte ham usigelig, men han kunde ikke undvære Strid, og han kunde endnu mindre undgaa Strid, især som Forholdene var. Hans Sind var som Krudt, og der fløj den Gang mange Gnister. Men jeg tror, at Eftertiden kun skal være taknemmelig for dette; thi de store Resultater, som man naaede, de var ikke nogensinde blevet til, hvis ikke netop den Mand, som indtog Førerstillingen indenfor Døvstumme-verdenen herhjemme, havde haft dette forunderlige, modtagelige, irritable og altid lynsnart reagerende Sind.”*

Det er selvsagt kun jeg og mine nærmeste som kan bekrefte, at dette nesten er som å lese en beskrivelse av meg selv. Jeg har alltid vært en meget følsom person, og har lett hisset meg opp over personer som har kritisert meg eller har gjort seg til talsmann for synspunkter jeg er sterk motstander av. Av motstandere i diskusjoner om VmL, har jeg blitt beskyldt for å være en utpreget polemisk person, og det må jeg nok innrømme er riktig. Jeg tennes av meninger jeg er uenig i, og det inspirerer meg til å ytre meg offentlig. Jeg kan heller ikke skjule at jeg har arvet Malling-Hansen overdrevne bruk av tobakk, og den lasten omtaler han i brev til sine døtre. Svigersønnen, Fritz August Bech, skrev om svigerfaren at han røykte som en skorstein mens han jobbet med brevskrivning, forskning og sine oppfinnelser.

I Malling-Hansen Selskabet, der jeg har vært svært aktivt medlem i mer enn 20 år, omtaler vi en del av de senere brevene til Malling-Hansen som «rødvinsbrevene», fordi de er ekstremt slurvete skrevet og nærmest uleselige. Vi har ingen kilder som kan bekrefte at Malling-Hansen drakk mye øl og vin mot slutten av sitt liv, men på et maleri av Malthe Engelstedt fra 1887 av Malling-Hansen og hans nærmeste venner, ses det tydelig at herrene hadde rikelig med alkoholholdig drikke og røykesaker tilgjengelig.

Jeg må nok litt motstrebende innrømme, at jeg aldri har vært noe finansielt geni, men for det meste har levd etter regelen å bruke penger mens man har dem. Det ser ut til å være helt i samsvar med Malling-Hansen økonomiske leveregel. Jeg kan heller ikke nekte for at jeg i flere tiår av mitt liv var svært avhengig av nikotin, og røykte svært mye mens jeg arbeidet med noe akkurat som Malling-Hansen. Heldigvis klarte jeg å slutte med denne lasten, og i mange år klarte jeg meg godt uten både nikotin og alkohol. Men dessverre, på mine eldre dager har tendensen til å kose meg med noen øl og/eller noen glass med rødvin fått en større plass i mitt liv. Jeg er ganske sikker på at denne uvanen stammer fra tidligere inkarnasjoner, bl a som Rasmus Malling-Hansen.

Som en kuriositet kan jeg jo også fortelle at Rasmus Malling-Hansen døde allerede da han var 55 år, og da jeg var 55 år fikk jeg et alvorlig sykdomstilfelle og måtte bli sykmeldt i flere år

før jeg var frisk nok til å komme i arbeid igjen. Malling-Hansen døde for øvrig av et hjerteslag – jeg hadde flere hjerteinfarkt i 60-årene, men i våre dager har legevitenenskapen kommet så langt at mange hjerteinfarkt kan opereres uten at pasienten får noen varige men. Jeg var nok en av de heldige som fikk rask behandling.

Nå vil jeg ikke påstå at alle disse enkelthetene i seg selv kan regnes som et bevis for at jeg er den reinkarnerte Malling-Hansen, men sett i sammenheng, også med min intuitive opplevelse av Malling-Hansen, er det vanskelig for meg selv å avvise at jeg en gang levde på jorden som døvstummelæreren og oppfinneren, Rasmus Malling-Hansen. Jeg bør kanskje også nevne at jeg selv er lærer, og opplevde at jeg som lærer hadde et medfødt pedagogisk talent, og en svært god evne til å omgås barn og bidra til å gi dem selvtillit, tro på seg selv og å vekke deres læringsevne.

Jeg hadde en annen skjellsettende opplevelse i tiden sammen med Kjærulffs vennekrets. En av hans venner tok meg med til Roskilde domkirke, der et stort antall av Danmarks kongelige gjennom historien ligger begravet i sarkofager. Jeg hadde en svært spesiell opplevelse da jeg sto ved den dansk-norske kongen Christian IV's kiste. Det gikk en svært kraftig strøm av guddommelig energi gjennom meg, og en indre stemme sa gjentagende ganger: «Dette er deg! Dette er deg!» Det var en så reell opplevelse at jeg ikke kunne avvise det, og det satte et uutslettelig inntrykk i min bevissthet. Noen vil garantert påstå at det er min egen bevissthet som gir meg et puss, men opplevelsen var av en så guddommelig art, at jeg simpelthen ikke kan avvise den som fantasi.

Jeg skal ikke gå i detalj om hvilke likhetstrekk jeg mener å se mellom Christian IV og meg, men kan jo nevne hans romantiske side da han f. eks. fikk laget et smykke av en bombesplint som hadde rammet ham, hans noe impulsive temperament, hans store raushet overfor dem han hadde et nært forhold til og deres barn, selv om han ikke var faren og hans svakhet for alkohol. Hans opplevelse av en åpenbaring av Kristus er også et avgjørende tegn på hans kontakt med den oversanselige verden. I mine øyne må han åpenbart ha vært en av de yngste – kanskje meg?

Jeg skylder Peter Kjærulff svært mye. Jeg har aldri vært i tvil om hans helt ekstraordinære evner, og hans bøker fungerte som en avgjørende øyeåpner for meg. PKs fortelling om sine tidligere inkarnasjoner, som han mente å huske gjennom fjernerindring, appellerte sterkt til meg, både følelsesmessig og intellektuelt. Sammen med Vandre mot Lyset, vakte Ringbærerens Dagbok 1 og 2 en overbevisning i meg om at det som bøkene presenterer virkelig er sannheten om menneskehetens opprinnelse og vårt forhold til Gud. Og ikke minst om årsaken til at jorden har blitt åsted for kampen mellom det gode og det onde. Min kontakt med PK og hans indre krets åpnet for alvor mine øyne for at jeg selv har spilt en avgjørende rolle i menneskehetens historie som en av de yngste og i fremkomsten av Vandre mot Lyset. Som Malling-Hansens åndelige jeg, Leo, er det jeg som har forfattet store deler av VmL, og da jeg som Leo fikk telepatisk kontakt med min jordiske datter, Johanne gift Agerskov, lyktes det at både hun og hennes mann, Michael Agerskov, ba for alle de falne åndene, inkludert Satan selv, men også at hun brukte hele sitt liv som mellomledd mellom den åndelige og jordiske verden, og mottok Guds eget budskap: Vandre mot Lyset.

Jeg kan ikke understreke nok, min takknemlighet for at Peter Kjærulff fikk så mye tillit til meg, at han inviterte meg inn i sin innerste krets av støttespillere. Men han hadde kanskje god grunn til å fatte tillit til meg, for jeg var en veldig støttespiller for PK i de danske debattforumene. Og det var svært oppriktig fra min side, for jeg trodde 100% på Kjærulffs fremstilling i hans bøker. Men med tiden måtte jeg dessverre erkjenne at jeg ikke fant meg helt til rette i PKs indre krets. De hadde en enorm respekt for Kjærulffs lederskap, og anså alt PK hevdet som sannheten fra Gud. Jeg opplevde etter hvert at jeg ønsket å hevde mine egne oppfatninger i vennegruppen, men jeg husker svært godt at en av PKs støttespillere hevdet at det kan være kun en person som presenterer Guds stemme, og det er Peter Kjærulff. Når noen andre hevder noe annet, så kan det ikke stamme fra Gud.

11.

Det var da det etter hvert gikk opp for meg at det ikke var meningen med mitt liv, at jeg bare skulle være støttespiller for en annen person. Jeg var nødt til å innse at Kjærulff ikke var en Jesus-person, han var kun et vanlig menneske med noen ekstraordinære evner, men likevel et menneske med sine helt subjektive oppfatninger og meninger. Min nære kontakt med Peter Kjærulff og hans vennekrets, vekket meg opp, og fikk meg til å innse, at jeg hadde minst like mye i å bidra med, om ikke mere enn Peter Kjærulff. Om Kjærulff hadde vært villig til å lytte til meg, kunne jeg faktisk ha oppklart en del av de misforståelsene han hadde latt seg forlede av. Men Kjærulff var ikke til å rikke fra sine egne oppfatninger. For min del ble likevel de få månedene i Kjærulffs innerste krets en svært viktig oppvekker i min tro på at jeg ikke bare skulle være en støttespiller, jeg skulle ha tro på mine egne opplevelser, og de var minst like verdifulle og viktige som PK sine.

Da jeg satt hjemme og hørte på musikk en dag etter at jeg hadde brutt med PK, opplevde jeg en av de sterkeste lysstrømmene jeg noensinne har opplevd i mitt liv. Hjertet mitt ble som en lysfontene av varme og kjærlige strømmer, og navnet Peter Kjærulff gikk gjennom mine tanker. Det varte noen minutter, og jeg opplevde at det var en bekreftelse på PKs og min himmelske kjærlighet i den åndelige verden. Men dessverre fungerte ikke samarbeidet mellom oss i den jordiske verden. For min egen del syntes jeg at jeg hadde gjort alt som sto i min makt for å få det til. Men hele opplevelsen i forhold til Peter Kjærulff ga meg tillit til mine egne opplevelser og til gå min egen vei.

Jeg har skrevet en omtale av PKs forfatterskap i min bok [«Vandre mot Lyset – en guddommelig åpenbaring i vår tid»](#) s. 170, og jeg skal forsøke å ikke gjenta for mye fra det kapittelet, men gjøre rede for hvilke innvendinger jeg har mot hans teorier.

Jeg har fremdeles stor tro på Kjærulffs enestående evner til innsikt i oversanselige sammenhenger, men der jeg tidligere trodde fullt og fast på hans egen oppfatning om tidligere inkarnasjoner, har jeg etter hvert fått en annen oppfatning. Jeg er sikker på at alle de geniale kunstnerne PK hevder å ha besjelet både var sterkt preget av djevelens forbannelser, og beskriver kampen mot de onde kreftene i sin kunst, men jeg tror han «husker» disse inkarnasjonene som sine egne, mens det han beskriver er flere av de yngste sine liv. Jeg har

blitt mer og mer overbevist om at noen av inkarnasjonene PK beskriver som sine egne, faktisk er noen av mine egne liv. Kjærulff mener altså at det er han alene som ble rammet av djevelens onde forbannelser, men dette er ikke i overensstemmelse med Vandre mot Lysets beskrivelse. Der kommer det frem at forbannelsene var rettet mot menneskene som helhet, og dermed kan ikke en mann alene forløse menneskeheten fra forbannelsen ved å avsløre dets natur og funksjoner og gjøre seg selv sterkere enn mørket.

Vi er mange av de yngste som har påtatt oss oppgaven med å forløse menneskeheten fra mørkets makt, og verdenshistorien er full av geniale kunstnere, oppfinnere, forskere og statsledere som har brakt menneskeheten store skritt fremover mot lyset. Jeg har allerede fortalt at jeg er sikker på at jeg en gang levde på jorden som Rasmus Malling-Hansen, og sammen med Michael og Johanne Agerskov har jeg tilhørt en gruppe av de yngste som har hatt som mål å rense kristendommen for misforståelser og tildiktninger. Mange av oss har tidligere påtatt oss å forsøke å erindre bønner for djevelen som menneske, men ingen lyktes med det før Jesus brakte djevelen til Johanne og Michael Agerskov og de tilga ham hans synder mot dem, og ba en kjærlig bønn for ham.

Kjærulff er sikker på at han inkarnerte som apostelen Peter, en av Jesu disipler. Men ifølge VmL er det den som har mislyktes i en misjon som får i oppdrag av Gud å gjenopprette det de en gang ikke lyktes med. VmL forteller at Jesu disipler dessverre ikke nådde frem med det budskapet Jesus hadde undervist dem i, og som han ba dem forkynne til folket. Det var ikke disiplenes lære som vant frem, men den skriftlærde Paulus sin egenmektige utlegning av Jesu lære, inspirert av Satan. Det må derfor etter min mening være den av de yngste som hadde besjelet Simon Peter, disiplenes leder, som måtte få oppdraget med å formidle det sanne budskapet til Jesus og det måtte bli – Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet. I min oppfatning var det ikke Peter Kjærulff som levde som apostelen Peter, det var jeg.

Og det var ikke den eneste inkarnasjonen som Peter Kjærulff mener han kan «huske», men som jeg er overbevist om ikke er hans egen. Men dette livet spilte en svært viktig rolle i både Jesu inkarnasjoner, og i mitt eget liv. Som jeg tidligere har forklart i Kapittel 4 var Kristus født som fyrste i den siste tiden da Atlantis eksisterte, før hele øya ble tilintetgjort av vulkanske eksplosjoner. Atze var inkarnert noe tidligere, og hans oppdrag var å avskaffe menneskeofringene, og Kristus skulle videreføre arbeidet og avskaffe flerguderiet. Solseremonien innebar at en ung kvinne og en ung mann ble utvalgt til å delta i en religiøs seremoni i tempelet. Det unge paret tilbrakte en natt i elskov, og resultatet av deres samvær var helt avgjørende for deres videre skjebne. Om den unge kvinnen fødte en sønn, ville han bli den nye fyrstesønnen, og den unge mannen vil bli rikets nye hersker.

Men om den unge kvinnen fødte et jentebarn, ville barnet bli slått i hjel, og dersom kvinnen var ufruktbar, vill også hun bli drept. Like ille gikk det med den unge ynglingen. Utad overfor samfunnet, ble det fortalt at han ville bli hentet hjem til gudene, og nå ville bli samfunnets beskytter. Men dette var kun en løgn som førte alle bak lyset. I realiteten ble han bedøvet av ypperstepresten, surret inn i tau, og helt hjelpeløs dumpet i sjøen til den sikre død.

Historien om seremonien i Atlantis, kjenner vi fra VmL-verkene, og takket være at VmL-tilhengeren Knud Brønnum fattet en spesiell interesse for tempelet i Atlantis, kjenner vi meget detaljert til tempelets utseende og konstruksjon. Peter Kjærulff skriver også om seremonien, og i hans fremstilling, er det han som i sitt liv som den unge mannen, Airun, ble utvalgt til å være solgudens representant, sammen med sin tvillingsøster Iria. I Kjærulffs erindring hadde Satan inkarnert sin dual som Iria, og hadde planer om å inkarnere seg selv som Airun, men oppdaget at han ikke maktet å inkarnere seg selv i en menneskekropp. Dette vakte et voldsomt raseri og hat i ham, og han utslynget forbannelser over både Gud og menneskene, og han forbannet kjærligheten for å forhindre at en annen åndelig personlighet skulle ha gleden av å være hans duals kjæreste.

Fra VmL er disse detaljene helt ukjent, så det er nok riktig å si at Kjærulff har diktet videre på VmLs fremstilling, og det er han som har gitt navn til de to ungdommene. Men ypperstepresten kjenner vi navnet til fra VmL, og han het Atze. På Knud Brønnums forespørsel, fikk Johanne Agerskov lov til å stille mange spørsmål gjennom Leo til Atze, og Atze fortalte i detalj om tempelet og seremonien.

Det unge parets kjærlighet til hverandre førte til at de tryglet og ba om at de måtte bli utvalgt til solseremonien. Og det ble de. De fikk oppleve en natt i kjærlighet og elskov, men Iria ble ikke fruktsommelig. Men i stedet for å avsløre de tidligere løgnene om at solgudens representant vendte hjem til solguden, valgte Atze å fortsette den eldgamle tradisjonen med å bedøve unggutten, surre ham ikke i tau, og dumpe han i havet til den sikre død.

Peter Kjærulff mener det må være hans oppgave i sin nåværende inkarnasjon å avsløre detaljene om denne historien, og i egne øyne var han altså offeret for seremonien. Men det er ikke slik oppklaringene fungerer i følge VmL. Det er ikke offeret som får oppdraget med å formidle oppklaringen, det er den som mislyktes i å utføre det oppdraget som Gud hadde gitt ham/henne. Derfor kan det i mine øyne ikke være tvil om at dersom Kjærulff var inkarnert som en av personene i dette dramaet, så må det ha vært som Atze, ypperstepresten som drepte den unge gutten.

Jeg kan vel også legge til at min egen intuitive fjernerindring forteller meg at det var jeg som var inkarnert som Airun. Det forklarer mangt og meget om mitt forhold til Kjærulff: Den overbevisende følelsen av gjenkjennelse, den overveldende respekten, den dype beundringen og troen på hans autoritet. Men til slutt måtte jeg bare innse, at min rolle ikke var ment å være en av Kjærulffs disipler, og at jeg for å være tro mot meg selv, måtte løsrive meg, og søke etter den veien Gud hadde forberedt meg på før min inkarnasjon.

Jesus var fullt bevisst om hva hans skjebne ville bli dersom han mislyktes med å erindre bønnen for den onde. Det hadde Gud fortalt ham før hans femte inkarnasjon som Jesus. Men var årsaken til dette at menneskeofringene fortsatte også under Kristi ledelse som fyrste? Det vet vi ikke sikkert, men det ville kunne forklare hvorfor Jesus ble født i så fattigslige kår og Gud ikke kunne frelse Jesus fra korsfestelsen.

Da Jesus sto overfor Satans angrep mot ham, der Satan søkte å forvirre Jesus, lyktes den onde å trekke så mye mørke rundt seg, at Jesus ikke gjenkjente han, og trodde det var hans egne tanker som hadde blitt onde. I stedet for å be for den ondes frelse, ba Jesus om hjelp for seg selv. Da trakk Gud mørket vekk fra Satan så Jesus kunne gjenkjenne ham, og i sin tanke hørte Jesus Gud fortelle ham at menneskene ville gi ham døden på korset. Det var altså helt klart fra Guds side, at det ikke var Han som sto bak hans korsfestelse, men menneskene.

Etter denne hendelsen bar Jesus nederlaget i sitt hjerte, og ble stadig mer sliten og nedbrutt over den voksende motstanden mot ham fra de skriftlærde og deler av folket. Men Jesus forsøkte ikke å rømme fra sin skjebne, for han var på ingen måte noen feiging. Han gikk sine fiender i møte og møtte sin onde skjebne fullt bevisst om at det eneste som gjensto for ham, var å bekrefte sin lære ved å la sine fiender drepe han, og be en bønn til Gud om å tilgi dem, akkurat slik som hans lære gikk ut på.

I den bevarte talen til Jesus i skriften, som kalles Bergprekenen, ber Jesus alle sine tilhengere om å tilgi, elske og be for sine fiender. Slik heter det i Matteus kapittel 5:

«⁴³Dere har hørt det er sagt: 'Du skal elske din neste og hate din fiende.' ⁴⁴Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som mishandler dere og forfølger dere. ⁴⁵Slik kan dere være barn av deres Far i himmelen. For han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige. ⁴⁶Om dere elsker dem som elsker dere, er det noe å lønne dere for? Gjør ikke tollerne det samme? ⁴⁷Og om dere hilser vennlig på deres egne, er det noe storartet? Gjør ikke hedningene det samme? ⁴⁸Vær da fullkomne, slik deres himmelske Far er fullkommen.»

Dette var Jesu budskap, og han var tro mot sin egen lære helt til det siste, og bekreftet ved sin død riktigheten av sitt budskap. Han ba ikke om hevn, ikke om straff og forbannet ikke sine mordere, men ba Gud tilgi sine drapsmenn.

12.

For at leseren bedre skal forstå hva som gjorde at jeg ikke følte at jeg fant meg til rette som en del av Peter Kjærulffs indre krets, synes jeg at jeg skylder dem en mer detaljert forklaring. For en ung mann som er inderlig opptatt av mønstre fra tidligere inkarnasjoner, det sanne budskapet til Jesus og kontakten til den oversanselige verden, burde det jo være en gave fra Gud å bli invitert inn i den aller fremste nordiske bevissthetsforskerens innerste krets. Og for meg var dette en drøm som kom i oppfyllelse, og jeg antar at det var derfor det satt så utrolig langt inne for meg å se i øynene at denne gruppen faktisk ikke gjorde meg noe godt.

Det var selvsagt svært vennlig av Kjærulff og hans venner at de åpnet sine hjem for meg, og etter hvert ble jeg innkvartert hos en av «vennene» som bodde i Roskilde. Det var unektelig svært berikende å få et nært forhold til denne kvinnen som delte svært generøst om sine opplevelser og innerste tenker med meg. Og jeg tror at jeg også delte generøst tilbake. Jeg trivdes dessuten svært godt i Roskilde, og jeg har jo tidligere fortalt om den sjelsettende opplevelsen jeg hadde da jeg sto ved kisten til Christian IV, da det gikk en guddommelig strøm av energi gjennom meg, og en himmelsk stemme sa til meg om og om igjen: -Dette er deg.

Men likevel begynte det å vokse en uro i meg. Det jeg nå opplevde, nemlig å ha fått et nært forhold til den personen hadde sett opp til i mange år, burde jo ha gitt meg et løft, en følelse av å ha «kommet hjem». Men i stedet opplevde jeg forvirring og en stigende frustrasjon - en følelse av å ikke føle meg tilpass i dette fellesskapet. Og som jeg har opplevd i hele mitt voksne liv, trådte mine drømmer til for å klargjøre for meg hva som foregikk.

En av de første drømmene som forsøkte å vekke meg opp, drømte jeg en natt da jeg sov hos den «venninnen» Kjærulff hadde «tildelt» meg. Jeg våknet opp en natt full av angst, og opplevde at jeg var omgitt av et fullkomment sort mørke, og det var ikke kun en mørk farge som på et ark, det var et kompakt, stofflig mørke, som lukket meg inne og ikke lot noe annet slippe inn. Det var en grusom opplevelse som kjentes som jeg holdt på å kveles av mangel på surstoff.

Jeg fortalte ikke noe til min «venninne» om drømmen, men jeg skjønnte jo såpass mye at drømmen måtte handle om min sinnstilstand og min opplevelse av å befinne meg i et mentalt mørke. Drømmen så å si tvang meg til å innse at det jeg opplevde i Kjærulffs indre krets, krevde en nærmere oppvåkning hos meg – eller at jeg forsøkte å sette bevissthetens lys på opplevelsene.

Jeg begynte nok å innse at min deltagelse i Kjærulffs krets slett ikke var særlig sunt for meg. Og jeg hadde en begynnende forståelse av hvorfor jeg ikke trivdes slik jeg hadde trodd og forventet. Neste natt drømte jeg nesten den samme drømmen, men nå var ikke mørket så skremmende og ikke like stofflig, og jeg tenkte at jeg hadde begynt å gjennomskue naturen til det mørket som hadde rammet meg. Og det var helt riktig, for tredje natten opplevdes mørket helt ufarlig og var mer som en vanlig natt, som kjennes ganske naturlig.

Frem til da hadde jeg sett for meg, at min fremtid var i Danmark som en av Peter Kjærulffs disipler. Han fungerte som veileder og terapeut for alle sammen, inkludert meg, og alle betalte ham ganske raust for å delta på hans kurser. Det som skjedde meg i løpet av disse dagene, var at jeg innså at jeg på ingen måte var bundet eller forpliktet til å slutte meg til Kjærulffs krets og flytte til Danmark. Da jeg etter hvert forsto at jeg sto helt fritt til å ta mine egne valg, opplevdes det som en utrolig befrielse.

I denne perioden hadde jeg flere drømmer, som jeg er sikker på var min bevissthets oppfordring til å gjøre mine egne valg. En gang drømte jeg at jeg var i en skoforretning i Danmark sammen med Kjærulffs kone, Pia, for å kjøpe meg nye sko. Og jeg opplevde at enkelte sko-par i forretning hadde røde blinkende lys på hyllen de sto på som signaliserte til meg, at det var dem som skulle bli mine. Og min tanke ganske snart etter at jeg våknet, var at jeg burde ha større tillit til min egen intuitive opplevelse av hvilken retning jeg skulle gå i. Til og med skoene mine kunne gå riktig vei for meg for i drømmen hadde jeg telepatisk kontakt med dem.

Jeg glemmer heller aldri en annen drøm fra denne perioden. Min eldre bror og jeg var i København og vi ble sultne og ville ha noe å spise. Det speiler min tro på at i København sammen med de danske vennene ville jeg finne energi. Min bror, Rolf og jeg, gikk inn på en kinesisk restaurant og bestilte mat. Da maten ble servert oppdaget vi at den besto av egg som omtrent ikke var stekt, men var rå. For min del, var denne drømmens symbolikk svært åpenbar. København var åpenbart et bilde på min kontakt med Kjærulffs krets, og Kina står

for meg som et kommunistisk diktatur og det var slik jeg etter hvert begynte å oppleve Kjærulffs forhold til sine «disipler» som noen som var helt underlagt hans autoritet.

Og så var det det de rå eggene, som jeg oppfatter som at jeg enda ikke hadde begynt å forstå det budskapet jeg ble presentert av PK, men jeg «slukte det rått». Og det resulterte i at jeg kom i en situasjon som minnet om min bror. Han hadde gjennom hele sitt liv hatt store psykiske problemer, med angst og depresjon, og hadde store problemer med å forstå og bearbeide virkeligheten. Og jeg begynte å se i øynene at jeg jag, i samværet med Kjærulff og hans indre krets var i ferd med å utvikle de samme psykiske reaksjonene som min bror.

Denne drømmen endte med at jeg var sammen med min mor, og jeg oppdaget at hun hadde en stor samling gullkjeder, ringer og armbånd. I drømmen undret jeg meg over om jeg skulle stjele gullet hennes, men så forsto jeg at det trengte jeg jo ikke, for hun ville jo gi det til meg helt frivillig.

Jeg søkte hjelp fra Peter Kjærulff for å forsøke å finne denne drømmens betydning. Selv hadde jeg nok tidlig en opplevelse av drømmens mening, så jeg må innrømme at jeg ble ganske skuffet over hvor lite Kjærulff hadde å bidra med. (Jeg synes ellers jeg burde legge til at Kjærulff ikke satt i ro i et terapeutrom med full konsentrasjon om klienten da han hadde terapeutiske samtaler med sine klienter. Nei, han drev ofte terapeutisk virksomhet samtidig med å henge opp klær, ta oppvasken osv. Som en som hadde vært i terapi hos profesjonelle terapeuter flere ganger i mitt liv, opplevde jeg dette som ganske merkelig).

Jeg ble veldig skuffet da Peter Kjærulff omtrent ikke hadde noe å bidra med for å forstå denne drømmen. Omtrent det eneste han hadde å si, var at forholdet til min mor ikke hadde noe å gi meg. Akkurat dette var svært vanskelig for meg å forstå. Jeg hadde alltid hatt et svært nært og fortrolig forhold til min mor, og jeg kunne på ingen måte forstå at en drøm der min mor ville gi meg masse verdifullt gull, var et budskap fra min bevissthet om at jeg burde bryte kontakten med henne. Jeg tør påstå at drømmens budskap var det stikk motsatte, nemlig at mitt forhold til min mor var svært verdifullt for meg. Kjærulffs helt feilaktige tolkning av denne drømmen, var kanskje den helt avgjørende hendelsen som fikk meg til å innse at Peter Kjærulff slettes ikke har klarsyn og absolutt ikke kan høre direkte fra Gud hva som er hans mening. Joda, Peter har en godt utviklet intuisjon, men den er på ingen måte ufeilbarlig. Han er kun et helt vanlig menneske som alle oss andre.

En annen drøm fra omtrent den samme perioden, var også svært viktig for meg. Jeg drømte at jeg var ute på en ekspedisjon i mørket sammen med en gjeng med unge mennesker. Vi hadde med oss lommelykter og de lyste opp kraftige lyskjegler foran oss, og hensikten med ekspedisjonen av å søke i våre tidligere inkarnasjoner. Og en tankestemme fortalte meg i drømmen at alt jeg hittil hadde funnet ut om hvem jeg hadde vært i tidligere liv, var riktig. I ettertid har jeg tenkt at for å gi meg tilstrekkelig tro på meg selv, ga min bevissthet meg innsikt i mine tidligere inkarnasjoner. I følge Vandre mot Lyset er det svært sjelden at den indre bevisstheten fremsender viten til dagsbevisstheten om tidligere liv, men denne gangen hadde det nok en avgjørende betydning for å gi meg styrke til å tro på mine egne opplevelser og ikke underkaste meg Kjærulffs regime.

Så, etter noen måneder kom det til et brudd mellom meg og Kjærulff. Jeg hadde til slutt innsett min egen verdi, og forsto at jeg hadde fått min egen misjon av Gud. En av de viktigste hendelsene som endelig utløste bruddet, var en konflikt om noen portretter av Johanne Agerskov som en av «vennene» hadde funnet. Jeg syntes det var en særdeles gledelig

opplevelse, for jeg hadde en sterk følelse av at jeg skulle foreta historiske undersøkelser om de personene som hadde stått bak fremkomsten av VmL på jorden. Men da PK fikk kjennskap til funnet av bildene, klarte han å overtale finneren til å destruere de kopiene han hadde fått laget, og i tillegg holde det hemmelig for alle andre hvor originalene befant seg.

Jeg ble uhyre skuffet over Kjærulffs inngripen, for jeg opplevde at finneren hadde vært svært glad over bildene og gledet seg til å publisere dem for de andre vennene. Men, som vennene så ofte gjorde, så bøyd han seg for Kjærulffs vilje. For meg ble dette uutholdelig. Jeg hadde en dyp indre overbevisning om at Gud ønsket at menneskene som sto bak VmL, skulle presenteres som historiske personer, og at det på ingen måte er Guds ønske at alt som vedrører deres historiske liv skal henligge i mørke. Og for å kunne stå fritt til å følge min egen overbevisning, var jeg simpelthen nødt til å bryte med Peter Kjærulff. Hans avgjørelser gikk stikk mot mine egne, og alle i fellesskapet, unntatt meg, underkastet seg hans meninger.

I årene senere har jeg viet mitt liv til å samle mest mulig historiske materiale, inkludert brev, artikler, fotografier og omtaler av både Johanne og Michael Agerskov og Rasmus Malling-Hansen. Sammen med folk fra Danmark, Tyskland, Sveits, Nederland, USA og Italia har jeg vært med på å bygge opp en omfattende webside om Rasmus Malling-Hansen, og websiden har hatt mer enn en halv million besøkende.

Jeg har dessuten skrevet flere biografier om trioene bak VmL og en stor presentasjon av Vandret mot Lyset. Jeg har også søkt etter informasjon om personene som først begynte å interessere seg for VmL på 1900-tallet, og det har resultert i en bok om disse første VmL pionerene. Ingenting av dette ville ha vært mulig dersom jeg hadde forblitt en av Peter Kjærulffs disipler.

Men jeg har spart kanskje den mest spennende drømmen for mitt vedkommende til sist. Drømmer kan skape både magi og følelsen av å delta i en eventyrverden, og i en drøm helt mot slutten av mitt samarbeid med Peter Kjærulff, fikk jeg akkurat en av disse drømmene, som fikk meg til å føle at jeg deltok i en avgjørende begivenhet. Kulissene var et kongeslott fra 1600-tallet som var bygget av store steinblokker. Jeg ble kjørt i en vogn trukket av hester over en vindelbro sammen med min bonusdatter, og jeg så ned i vollgraven, og oppdaget at hele bunnen besto av utrolig vakre trerøtter som var utvasket av vannet og hadde et nydelig tremønster. Etter hvert ble min bonusdatter og jeg kjørt opp mot slottsplassen, og der traff vi kongen, selve diktatoren, som satt til hest. Hesten var viril og vakker, og kongen visste at det var et stort opprør på gang mot ham. Og jeg visste med meg selv at jeg var den fremste av opprørene, og den som ledet opprøret. Trenger jeg å si noe mer om hvem drømmen handlet om?

Noe jeg burde ha innsett mye tidligere i løpet av min tid med Peter Kjærulff, var at det er helt umulig å ha et likeverdige forhold med en person som er sikker på å ha både klarhørsel og klarsyn, og som kan «høre» direkte hva Gud «sier». Om man er uenig med ham i en sak, vil jo uansett svaret være at «jammen, jeg kan «se» hva som er det riktige av deg å gjøre», eller «Gud sier til meg at det jeg ber deg om er det riktige for deg». Hva kan man stille opp med mot noe slikt? Ingenting! Det blir som i en religiøs sekt, der lederen har klart å innbille de andre at alt han/hun sier til dem er «Guds ord». Og Peter og hans vennekrets sin reaksjon på at jeg meldte meg ut, var nøyaktig som hos en religiøs sekt. Alle sammen brøt all kontakt, frøs

meg ut og jeg hørte aldri noe fra dem igjen. De hadde alle kjennetegn på en religiøs sekt, og stort sett alle hadde brutt all kontakt med sin egen familie, og hadde kun Kjørulffs krets som sine sosiale venner.

13.

Jeg lovet i et tidligere kapittel at jeg ville fortelle mer om Jesu skjebne. Som jeg tidligere har fortalt, kan Jesu liv ha vært påvirket av hans tidligere inkarnasjon i Atlantis. Det kan være at Jesus ikke lyktes med sin oppgave som fyrste på Atlantis, som i VmL-verkene oppgis å være å gjøre slutt på flerguderiet på Atlantis. Kort tid før Kristi inkarnasjon, hadde Atze fått oppdraget med å gjøre slutt på solseremonien som innebar at den unge representanten for solguden ble drept dersom hans samkvem med den utvalgte kvinnen ikke førte til at hun ble gravid med den neste fyrsten og ypperstepresten. Men VmL-verkene forteller altså svært lite om Kristi inkarnasjon på Atlantis. Vi får vite at en av fyrstene rett før ham mislyktes i å avskaffe menneskeofringen, og får også vite at Kristus mislyktes i å avskaffe flerguderiet. Men fortsatte menneskeofringen under Kristus sin tid som fyrste og øversteprest? Se, det forteller ikke VmL noe om, så her står vi helt fritt til å anvende vår egen evne til å resonnerer på grunnlag av VmL.

Vi vet også fra VmL at Gud ofte lot de yngste inkarnere under fattigslige forhold for å bevise at de hadde evner til vise seg sterke med evner til å vokse ut av fattigdommen og skape rik litteratur, ny viten og bli sterke ledere i det samfunnet de vokste opp i. Men hva som var tilfellet med Jesus, vet vi ikke. Men Jesus møtte døden på korset, og Gud gjorde det tydelig for Jesus at det var menneskene som korsfestet ham, og at det ikke var noe Gud ønsket. Jesus hadde påtatt seg det vanskeligste av alle oppgaver da han lovet Gud at han ville be for Guds erkefiende, den ondeste av de onde, Satan, i sitt liv som Jesus. Ifølge VmL, fantes det en liten sjans for at dette oppdraget kunne lyktes, men som vi vet fra VmL, klarte Satan å trekke så mye mørke rundt seg selv, at Jesus, til tross for sitt klarsyn, ikke var i stand til å gjenkjenne Satan bak muren av mørke. Derfor maktet ikke Jesus å forstå hva som egentlig skjedde, men trodde det var hans egne tanker som hadde blitt formørket, og han ba Gud om hjelp for seg selv, til tross for at Guds stemme lød ganske svakt i Jesu tanker: «Be for han som er rammet av det onde.» Men Jesu angst og frykt for at han selv hadde blitt angrepet av det onde, gjorde at han ikke erindret sitt løfte til Gud før sin inkarnasjon.

Det var definitivt ikke Gud som ofret sin sønn for å gjenopprette sitt forhold til menneskeheten i en ny pakt. Noe slikt var totalt utenkelig for Gud. For det første hadde han aldri mistet sitt kjærlige og omsorgsfulle forholdet til menneskeheten, og for det andre ville det overhode kunne ha noen positiv innvirkning på Guds forhold til menneskene at han lot sin sønn drepe. Alt dette er en oppfinnelse bygget på den eldgamle troen på menneskeofring i den jødiske læren. Det var ingen andre enn Satan som klarte å innsnike denne blasfemiske troen i tankene til Paulus, som var en veldig forsvarer for Jesu, men som aldri klarte å frigjøre seg fra sin gammeltestamentlige lære. Paulus lot seg forlede av djevelens påvirkning slik at han skapte en falsk utgave av Jesu budskap. Kristendommen ble rett og slett forfalsket allerede få år etter at Jesus døde, og dessverre nådde ikke disiplene frem med den læren de hadde mottatt direkte fra Jesus.

Gud inkarnerte flere av de yngste samtidig med Jesus for at de skulle støtte Jesus i hans misjon og være hans ledsagere på jorden. To av de alle viktigste var Johannes døperen og den skriftlærde Josef av Arimatæa. Vi kjenner dem begge fra skriften, og det er en realitet at Jesus oppsøkte Johannes da han hørte om hans forkynnelse ved Jordanelven. Begge de to mennene gjenkjente hverandre som Guds utsendinger og da Johannes døpte Jesus, uttalte han disse ordene: -Dette er gudesønnen. Følg ham for hans ord er sanne. Johannes var sendt i forveien av Gud for å forkynne budskapet om den kjærlige og tilgivende Gud, og legge grunnlaget for at folket var rede til å motta Jesu forkynnelse.

Josef av Arimatæa var inkarnert for å være Jesu bindeledd til det jødiske rådet. Hans oppdrag var å gjenkjenne Jesu lære og tale for Jesus hos de skriftlærde. Det var svært om å gjøre at Jesus vant både folket og det religiøse maktapparatet for sin lære om den kjærlige og tilgivende Gud, men som tidligere sagt: Det var en forutsetning for Jesus seier, at han lyktes i å be for Satan, slik at han ble vunnet tilbake til lyset. Dessverre klarte Satan å forvirre Jesus så mye, at han ba for seg selv i stedet for Satan, med den følgen at djevelen fortsatte å oppildne både de skriftlærde og folket mot Jesus og skape raseri og hat mot Jesus.

Likevel var det flere av medlemmene av rådet som fattet tiltro til at Jesus muligens kunne være den ventede Messias, og de oppsøkte ham inkognito og tilbød ham rollen som jødernes konge som skulle lede dem til å bli frigjort fra romersk styre. Men Jesus følte ikke at dette var den rollen som var tiltenkt ham – han søkte aldri makt, rikdom eller en posisjon for seg selv, men ønsket utelukkende å vinne folket for troen på Guds kjærlighet og tilgivelse.

Det står dessuten ikke til å fornekte at en av dem som hadde fått Guds oppdrag å være Jesu nærmeste samarbeidspartner i hans liv på jorden, var den som sviktet mest alvorlig. Josef av Arimatæa hadde to viktige oppdrag fra Gud. For det første var det ham som skriftkyndig som skulle skrive ned talene til Jesus, slik at Jesu budskap kunne bli bevart for ettertiden. Og hadde Josef utført dette oppdraget, hadde vi kjent Jesu budskap langt bedre enn vi gjør i dag. Det andre oppdraget var å vinne rådet for Jesu lære. Det var svært avgjørende for at Jesus skulle lykkes med å vinne presteskapet og makthaverne for sin lære, at han lyktes i å nå frem til det jødiske presteskapet. Josef tilhørte en rik slekt og hadde fått den beste utdanningen en skriftlærd kunne få i det jødiske samfunnet. Og Josef fattet tidlig interesse for Jesus budskap, og undres over om Jesus kanskje kunne være den Messias som det jødiske presteskapet ventet på.

Josef var svært ofte å se blant tilhørerne som lyttet til Jesu budskap, og etter hvert oppsøkte han Jesus for å få sikkerhet i sine antagelser om at Jesus virkelig var den ventede Messias. Og til slutt oppsøkte han Jesus for å lære mer om hans lære. Svært mye tydet på at Josef var tiltrukket av Jesu budskap og trodde han kanskje var den ventede Messias. Men Josef maktet ikke å feste hundre prosent tiltro Jesu lære. Til tross for at han var svært tiltrukket av Jesu undervisning, følte Josef at han trengte ytterligere beviser. Og da Josef møtte Jesus personlig, ba han Jesus om han kunne fremskaffe beviser på at han virkelig var den Messias som profetene hadde varslet gjennom flere profetier.

Men Jesus reagerte ikke særlig positivt på Josefs krav om at han skulle bevise at han var den ventede Messias. I ettertid kan vi kanskje tro at Jesus var lei av at de skriftlærde og andre religiøse makthaveres mistro til ham. Jesus synes nok at hans lære burde være tilstrekkelig til å overbevise dem om at han virkelig var den ventede Messias. VmL forteller oss at mot slutten av sitt liv, var Jesus sliten og nedbrutt og preget av nederlagsfølelse og manglende tro på at han noensinne ville klare å vinne frem med sitt budskap.

Josef av Arimatæa skulle komme til å spille en avgjørende rolle i den forvirringen som oppsto etter Jesu død, og som beredde grunnen for at den falske troen på at Jesus hadde gjenoppstått i sitt fysiske legeme. Jesus hadde fortalt sine disipler at hans dager på jorden snart var talte, og de undres over om de noensinne ville se ham igjen etter hans død. Til dette svarte Jesus at dersom Gud ville tillate det, så skulle han vise seg for dem. Ryktet om at Jesus ville gjenoppstå etter sin død, nådde også tvileren Josef av Arimatæa. Han forsto at Jesu gjenoppstandelse ville bevise at Jesus virkelig var den han utga seg for, den av profetene lenge varslede Messias og at Josef hadde tatt grundig feil. Men han fryktet også at disiplene ville forfalske en eventuell gjenoppstandelse, ved å skjule liket og påstå at Jesus var oppstanden.

Josef var en snartentk mann. Da disiplene fikk tillatelse til å ta ned Jesu døde legeme for å gravlegge det, tilbød Josef dem å gravlegge ham i den uthogde steingrotten som egentlig var forberedt som hans eget gravsted. Disiplene oppfattet dette som en vennlig gest, og bestemte seg for å akseptere det tilsynelatende generøse tilbudet. Så de fraktet den døde Jesus til Josefs gravsted i hans hage, og la Jesus i steingrotten. Der ble hans døde legeme salvet etter tradisjonell jødisk skikk og ikledd et linklede. Men da disiplene hadde forlatt gravstedet, satte Josef sin slue plan i verk, og fikk en gammel tjener til å hjelpe ham å frakte Jesu legeme til en avsides del av hans hage, og der begravde de ham. Dette gjorde Josef for å sikre seg at han hadde full kontroll over den døde Jesus, slik at ingen skulle klare å dikte opp en historie om at Jesus hadde gjenoppstått.

Da Josef og tjeneren hadde begravet Jesus, viste Jesus seg for dem i sitt åndelige legeme og spurte Jose med sorg i stemmen: -Hvorfor gjorde du dette? Det ble rent for mye for den gamle tjeneren, som snakket over seg av forvirring og angst, og Josef forsto at han ikke ville klare å holde deres onde handling hemmelig. Så da de kom tilbake til Josefs bolig, forberedte Josef en giftdrikk, som han ga til den gamle tjeneren, og dermed ble Josef også morder. Gud skjønnte selvsagt at det ville føre til stor forvirring og åpne for usannsynlige teorier at Jesu legeme var forsvunnet, og han oppfordret Josef til å så frem og fortelle hva han hadde gjort, og fortelle hvor Jesus var å finne. Men Josef var bundet av mørkets makt, og beholdt sin onde hemmelighet for seg selv.

Det var Maria Magdalena og en annen kvinne som kom først til Jesu grav for å se til hans legeme dagen etter korsfestelsen. Men da de kom dit, var graven åpen, og da de gikk inn, lå linkledet på bakken og Jesus var borte. Kvinnene ble, forståelig nok, fortvilet, og Marias sterke savn og kjærlighet til Jesus trakk Jesu åndelige legeme til henne, så hun kunne se ham i hans lysende skikkelse. De fleste andre fortellingene om folk som hadde sett Jesus, bygde kun

på oppdiktede løgner fra folk som ville gjøre seg selv betydningsfulle, og kvinnen som ledsaget Maria til Jesu grav sin fortelling om at hun så to engler, var kun en oppdiktet historie.

Som Jesus hadde lovet disiplene, viste han seg for dem i sitt strålende, åndelige legeme en gang de var samlet og talte om mesteren som de savnet så sårt. Jesus sørget for å vise seg for dem på den motsatte siden av inngangsdøren slik at de skulle forstå at han ikke hadde kommet inn gjennom døren, og ikke viste seg i sitt jordiske legeme, men det åndelige. Det er altså sant at Jesus viste seg både for Maria Magdalena og disiplene. Men som vi alle vet, så er ikke alle mennesker like sannferdige, og det er svært vanlig at folk dikter opp usannferdige historier for å lyse seg i glansen av sine påståtte opplevelser. Og rykter som starter i det små, har en tendens til å vokse mer og mer etter hvert som de spres, fordi de fleste har en tendens til å legge til litt for å gjøre en historie enda mere spennende. Det var ikke flere som så Jesus i hans åndelige legeme, og myten om Jesu himmelfart er også en oppdiktet historie. Jesus forkynte heller ikke etter sin død, og alt som tillegges den døde Jesus av uttalelser, har overhodet ikke funnet sted.

Tyveriet og nedgravningen av Jesu døde legeme førte til at en av de aller største og mest fatale misforståelsene i kristendommen kunne oppstå: Dogmet om at Jesus sto opp fra de døde i sitt fysiske legeme. Dette dogmet strider mot alt av fysiske og biologiske lover, og må kalles ren overtro. For mitt vedkommende er det vanskelig å forstå hvordan noen kan tro på at et fysisk legeme som allerede hadde begynt å bli nedbrutt av forråtnelse, kunne komme til liv igjen. Denne troen henger kanskje sammen med myten om at Jesus kunne vekke opp døde mennesker til live igjen, men fra Vandre mot Lyset, vet vi at dette aldri skjedde. Som tidligere sagt, så hadde Jesus klarsyn, og kunne se med sitt åndelige syn, om en person virkelig var død, og om livstråden var brutt. Om det hadde skjedd, så var livet definitivt over. Men var den livgivende tråden mellom ånden og legeme intakt, var personen ikke død, men kunne vekkes til live igjen, slik at ånden igjen smeltet sammen med legemet. Med livgivende pleie og omsorg kunne personen da leve videre.

Denne overtroen i kristendommen om at folk kan gjenoppstå i sitt fysiske legeme strider mot sunn fornuft, og forhindrer mange klartenkte mennesker i å kunne akseptere troen på Gud og at Jesus har levd på jorden. Når man deltar i gudstjenester i kirken bes man om å reise seg å erklære at man tror på at Jesus sto opp i sitt fysiske legeme. Jeg skulle inderlig ønske at kirken ville gå bort fra å kreve at mennesker som oppsøker Guds hus, blir avkrevd å tro noe som for manges vedkommende strider mot deres egen overbevisning. Er det ikke tilstrekkelig at et menneske kan få beholde sin egen tro og at kirken kunne være åpen for alle? Dette kravet til å tro på kirkens dogmer er i realiteten svært ekskluderende. At Jesus viste seg i sitt åndelige legeme både for Maria Magdalena og disiplene var egentlig et bevis for at ånden ikke dør, men lever videre etter det fysiske legemets død. Dessverre forkludret tyveriet av Jesu legeme dette svært viktige vitnesbyrdet som kunne overbevise hele menneskeheten om at legemets død ikke er slutten på selve livet, men at det fortsetter i en annen dimensjon.

14.

At det åndelige legemet, eller sjelen som mange også kaller det, lever videre etter kroppens død, gjelder selvsagt ikke kun Jesus, men alle mennesker. Vi består alle av både et fysisk legeme, et astralt legeme og et åndelig legeme. Det er kun det åndelige legemet som er skapt av Gud av lysets partikler og Guds eget lyslegeme, og vi tilføres en lysstrøm fra Gud. Alle Guds skapninger mottar det evige liv som en gave fra sin skaper, og ved unnfangelsen mottar vi Guds lysstrøm som strømmer gjennom oss resten av livet. Men på grunn av de eldstes eksperimentering med å skape egne skapninger av mørket, ble ikke menneskene de lysvesenene som Gud hadde planlagt. De eldste forsøkte først å skape vesener av lyset, men måtte innse at de ikke hadde makt til det for det er kun Gud som kjenner lysets livsgåte. Men de eldste forsto at de maktet å skape liv av mørket og derfor har alle mennesker også et fysisk legeme som består av mørkets partikler, og i tillegg et astralt legeme, som består av mørkets finere partikler, som ikke er synlige for menneskenes øyne.

Disse tre legemene er innvevd i hverandre og knyttet sammen med en lystråd, som er forbindelsen mellom det åndelige, astrale og fysiske legemet. Lystråden er innvevd i den åndelige hjerne, men bare i de delene av åndens egenskaper som den angjeldende personen skal medta i sitt jordeliv. For de aller fleste av oss betyr det at vi i den åndelige verden er langt mere begavede enn det vi er i den jordiske verden. Vår bevissthet og personlighet sitter altså ikke i den fysiske hjerne, men i den åndelige, og vår fysiske hjerne er kun en form for mottaker for åndens og det astrale legemets tanker og impulser, akkurat som et TV-apparat ikke i seg selv skaper programmer, men kun mottar signalene fra senderne.

Så vidt jeg vet, har flere hjerneforskere i mange år forsøkt å finne ut hvor i den fysiske hjernen selve bevisstheten eller personligheten sitter, men ingen har lyktes med å finne dette senteret. Når vi tar i betraktning opplysningene fra VmL som forteller at bevisstheten ikke sitter i den fysiske hjernen, men i den åndelig, burde dette ikke overraske noen. Jeg kjenner kun en kjent psykolog og bevissthetsforsker som har kommet ganske nærme å forstå den menneskelige bevissthets oppbygning, nemlig den sveitsiske psykoanalytikeren Carl Gustav Jung. Det som i VmL kjennes som den åndelige hjerne, kaller Jung for selvet, og han var fullt klar over at selvet hadde en viten og oversikt over individets personlighet, som langt overgikk den våkne bevisstheten. Det vi fra VmL kjenner som det astrale legeme, deler Jung opp i to kategorier, det personlige ubevisste og det kollektive ubevisste. Jung er her svært nærme å forstå fullt ut hvordan den menneskelige bevisstheten er sammensatt.

Det som Jung kaller det individuelle og kollektive underbevisste, er i realiteten begge deler det menneskelige astrale legeme. Det astrale legeme er som en beholder som inneholder både slektens samlede ervervede erfaringer og individets egne erfaringer. I det astrale legeme er lagret de mest grunnleggende drifter og overlevelsesinstinkter fra menneskehetens aller tidligste historie, i tillegg til hver slekts tilegnede instinkter som de har ervervet gjennom sine erfaringer. Instinktene kan være både gode og dårlige, og det som kjennetegner et instinkt, er at de gir personligheten impulser som er helt ugjennomtenkte eller reflekterte. Har en slekt vært svært voldelige, krigerske og herskende, gis disse instinktive egenskapene i arv til deres etterkommere i større eller mindre grad. Men har en slekt vist omsorg for de svake og hatt

omtanke og kjærlighet for sine medmennesker, arves dette også som et instinkt av etterkommerne, og de vil instinktivt reagere med avsky mot vold og overgrep. Slekstens ervervede fysiske og mentale egenskaper, går altså i arv, og et musikalsk geni, vil gi sine etterkommere musikalitet i arv, men ikke som genier, men personer med evner i musikalsk retning. En svært god idrettsutøver vil også gi i arv til sine etterkommere et talent for å bli gode i fysiske idretter.

Men geniets evner ligger ikke i den astrale arven, de ligger i den åndelige hjernen, og det er kun de yngste som av Gud får innvevd geniale evner fra sin åndelige hjerne hvis egenskaper mottas i den fysiske hjerne. Et avkom etter et geni, vil således ofte arve opphavets evner, men vil ikke selv kunne bli geniale genier, om ikke Gud har innvevd dette i individets åndelige hjerne. Den astrale gjenparten spiller også en svært viktig rolle i vårt daglige liv. Det astrale legemet fungerer nemlig som en beholder for hukommelsen, og enhver opplevelse lagres der.

Jeg må også tillegget at den oppfatningen som hersker i en del new-age miljøer om at det nærmest ikke finnes grenser for hvor opplyste og geniale vi mennesker kan bli dersom vi bare mediterer, søker i vårt indre selv og oppdager våre skjulte evner, dessverre ikke medfører riktighet. Bevisstheten er allerede begrenset fra fødselen av, fordi Gud ved hans engler kun har innvevd visse deler av vår åndelige hjerne i sølvtråden. Men en svært sjelden gang kan det hende at et individ som har lyktes på en helt ekstraordinær måte i sin misjon på jorden, så kan de yngste veve inn sølvtråden i enda større deler av den åndelige hjernen for at de skal lykkes fullt ut med sitt gudegitte oppdrag. Likeledes kan det skje i lignende svært sjeldne tilfeller at Gud kan erstatte en av de yngste som individets skytsånd.

Vi bør være glade for at de eldste skjønnte at de måtte skape i det dobbelte materialet, både det fysiske og det astrale. Hadde de skapt menneskene kun av det fysiske materialet, vil deres skapninger vært fullstendige hjelpeløse. De ville helt ha manglet evnen til å lære av sine erfaringer, og de ville glemt alt det de opplevde i samme sekund som det hadde skjedd. Det er nemlig det astrale legemet som oppbevarer alle erfaringer som mennesket gjør seg, og der lagres også både individets og slektens instinkter som for slektens vedkommende kan anses som den samlede lærdom de har ervervet gjennom tusenvis av inkarnasjoner. Det er ikke bare foreldrenes og slektens fysiske egenskaper som går i arv, men også foreldrene og slektens instinkter og nedarvede egenskaper og talenter.

Det vi mennesker mottar av tankeimpulser til vår bevissthet har altså to kilder, fra den nedarvede instinktive delen av oss og fra vår ånd, som har guddommelig opprinnelse og alltid vil forsøke å inspirere oss til å velge kjærlighetens vei. Om vi har arvet instinkter som er preget av mørket, og gir oss impulser som sjalusi, grådighet, hensynsløshet og dominans, vil det alltid finnes en motstemme i åndens impulser, som inspirerer oss til å ikke gi etter for de onde tankene. Og vi kan selv sørge for å erstatte fortidens primitive impulser i vår astrale arv til våre etterkommere og således foredle slektens egenskaper. Som individer bærer vi derfor et stort ansvar for hvordan fremtiden vil arte seg for våre etterkommere.

I vår tid har det vært vanlig å anse alle nyfødte mennesker som helt ubeskrevne blad, som ikke medtar annet enn sitt utseende fra sine foreldre og sin slekt, og som kun påvirkes av

miljøet i dannelsen av en personlighet. Sannheten er altså en helt annen. Hvert individ mottar svært mye fra sin slektsarv, psykiske egenskaper, fysiske talenter, og instinkter. Det er ingen tilfeldighet at avkommet til idrettsatleter, kunstnere og politikere ofte går i foreldrenes fotspor og velger samme bane som sine foreldre. Dette skyldes ikke kun at de opplever påvirkning under oppveksten, men at de har en arv som gjør at de har svært gode forutsetninger til å lykkes på samme område som sine foreldre.

Det de eldste ikke var i stand til å forutse, var at når deres skapninger, menneskene, døde, så gikk riktignok deres fysiske legemer i oppløsning, men deres astrale legemer levde videre helt uten bevissthet. Da de eldste skapte menneskene, var det ikke kun egoisme som var motivasjonen, det var deres hensikt at menneskene skulle klare å skape orden i det kaoset som hadde oppstått på jorden. De eldste hadde planlagt at de skulle lede menneskene i deres ferd på jorden. Men de nyskapte menneskene kunne kjenne den onde utstråling fra de eldste, selv om de ikke kunne se dem, og menneskene fryktet de onde eldste. De vendte seg mot sola og tilba lyset og vendte seg bort fra sine skapere. Til de eldstes fortvilelse viste det seg etter hvert at deres skapninger levde videre etter døden fordi de eldste ikke hadde maktet å stenge av for sitt eget, og fordi de hadde en udødelig ånd fra Gud, mottok menneskene en gnist av de eldstes ånd. Derfor levde deres astrale legemer videre, men gnisten fra de eldste var ikke sterk nok til å gi de døde menneskene en bevissthet, så de vandret etter hvert rundt på jorden i store skarer, som levde, men likevel var ubevisste og kan mest sammenlignes med zombier.

Noen av de eldste ble dypt fortvilet over de grusomme livene til de døde menneskene. Da Gud kalte på de eldste, slik han hadde gjort mange ganger etter deres fall, var den første tanken til noen av dem å be for sine skapninger i stedet for seg selv. Denne uselviske bønnen besvarte Gud, og han fortalte dem at han ville påta seg ansvaret for menneskene. Gud knyttet en ånd til hver enkelt av menneskene og delaktiggjorde dem i det evige liv. Og de eldste, som hadde bedt for sine skapninger, ble bragt hjem til Guds rike av noen av Guds engler, og Gud tilga dem og ga dem boliger i Guds rike. Men etterpå lukket mørket seg enda tettere omkring de gjenværende eldste, som ikke hadde besvart Guds kallelse.

Dette er forklaringen på at menneskene er så mislykkede skapninger, som utsettes for sykdom, skader og død, og som helt mangler muligheten for regenerasjon av skadede og ødelagte lemmer. Hadde våre legemer vært skapt av Gud, ville han ha opprettet en regenererings lov, som hadde medført at menneskene ikke kunne bli martret og ødelagt av skader og ulykker uten utsikter til helbredelse av de ødelagte kroppsdelene. Enkelte dyr har denne evnen til at lemmer kan vokse ut igjen, f. eks. amfibier som firfisler og salamandere. Jeg har selv hatt salamandere i akvarium, og har sett med egne øyne hvordan et individ som hadde mistet halen, fikk nye hale som vokste ut fra kroppen.

Når et menneske dør, brytes lystråden, og har det først skjedd, er all gjenopplivning umulig – legemets død er da ugjenkallelig. Når noen opplever nær-døden-opplevelser, er det vanlig å oppleve at man beveger seg gjennom en tunnel, og på den andre siden opplever mange at de møtes av et strålende lys, fred og salighet, og møter sine avdøde kjære som vil ta imot. Samtidig får de en klarhet i tankene som gir dem en helt ny opplevelse av sitt liv.

Sannsynligvis er denne opplevelsen av en tunnel, ånden som beveger seg gjennom sølvtråden og gjør seg klar til å forlate legemet.

Om lystråden brister, blir individet ledsaget hjem til de åndelige sfærer av noen av Guds engler. Der venter det alle en gjennomgang av livet - hver tanke og hver handling må gjøres rede for, og man må gjennomleve hele sitt liv. For mange kan dette være en smertefull opplevelse, for de aller fleste av oss har gjennom livet gjort mange feilgrep, dårlige valg, overilede reaksjoner, for ikke å si at vi neppe har klart å gå gjennom livet uten å krenke noen, såre andre og vært hensynsløse. Når vi gjenopplever våre tanker og handlinger, gjør vi dette i lys av samvittighetens lys, og oftest vil man oppleve sorg over sine feiltagelser, og det vil våkne et ønske om å be om tilgivelse. Om dem man har krenket også er mellom livene sine og befinner seg i sfærene, kan man be dem om tilgivelse der. Men om de er inkarnert på jorden i et nytt liv, må man vente med å be om tilgivelse til man møtes igjen på jorden eller senere i sfærene.

Etter å ha gjenopplevd vårt liv, bringes vi av noen av Guds engler til vår bolig i sfærene, for vi har alle vårt eget hjem. Rundt kloden skapte Gud først en og dernest seks nye verdener av lyset, den ene utenfor den andre. Den innerste verdenen skapte Gud for at de yngste som ledet menneskene skulle ha sine boliger der. Men denne verdenen ble formørket av de eldstes fall, og navnet helvete var et svært beskrivende navn på denne grusomme verdenen av sump, forfall, stank og lidelse. Her oppholdt de onde eldste seg, og menneskeånder som døde, og pg.a. sin elendige livsførsel ikke maktet å finne veien til sfærene, ble også trukket til helvetessfæren til et liv i lidelse. De var selvsagt ikke forvist dit som straff fra Gud, men det var deres egen onde livsførsel som førte dem til det onde stedet. Da alle menneskeåndene og de eldste var vunnet tilbake til lyset og Satan og hans dual hadde vendt hjem til Gud, sto helvetessfæren tom og da slettet Gud dette onde riket, og det eksisterer altså ikke lenger.

Men de seks nyskappede verdenene rundt jorden, eksisterer fremdeles og menneskeåndene har alle sin bolig mellom livene i en av verdenene rundt jorden. Jo mer moden ånd man er, jo høyere opp i sfærene bor man. Lyset blir sterkere og sterkere fra lag til lag, og det gjenspeiler at ånden som bebor sfæren har nådd lengre i bevissthetsnivå og åndelig modenhet. Om man har levd et vellykket liv og økt sin kjærlighetsevne og sin forståelse, kan man nå til et nytt nivå og får en ny bolig i neste verden. Men hvorfor er ikke disse verdenene synlig fra jorden, vil selvsagt mange spørre, og hvordan i all verden kan raketter og romskip krysse gjennom dem uten å kolliderer og ødelegge dem? Det skyldes et meget enkelt forhold, og det er at disse verdenene er skapt av lyset, og befinner seg i en annen dimensjon enn den fysiske verden.

Men om lystråden ikke brister, blir bevisstheten trukket tilbake til legemet, og personen kan overleve om vedkommende får den nødvendige medisinske behandling, som helbreder legemet og gjør personen levedyktig igjen. Mange vil beholde et minne om den spesielle opplevelsen av å være nær døden og ha opplevd den himmelske kjærlighet som venter oss etter døden. Og for mange vil det guddommelige inntrykket av den himmelske kjærligheten helt endre deres livsoppfatning og syn på livet.

15.

Dogmet om at Jesus sto opp fra de døde i sitt fysiske legeme, er ikke det eneste dogmet som kristne mennesker blir avkrevd å slutte seg til. I kirken må vi stå opp og erklære at vi tror på jomfrufødselen og at Jesus ble unnfanget ved den hellige ånd. Josef var altså ikke god nok til å være far til Jesus, så den hellige ånd måtte trå til for å besvangre Maria, hvordan det nå enn har gått for seg. Ifølge kristendommens offisielle lære er Gud egentlig både EN, men samtidig tre: Nemlig Gud selv, Jesus og den hellige ånd.

Treenigheten er overhodet ikke nevnt i skriften, og Jesus omtaler seg aldri som noe annet enn Guds sønn. Visste da ikke Jesus at han faktisk var Gud selv? Ja, dette må jo være et svært relevant spørsmål. Og hvordan i all verden kan Jesus sitte ved Guds høyre hånd i Guds rike, slik vi sier i trosbekjennelsen. Kan man sitte «ved siden av» seg selv? Den hellige ånd, nevnes riktig nok i skriften, men er det virkelig snakk om et selvstendig vesen – et slags uformelig vesen uten legeme, men med stor intelligens og gudelignende viten og evner? Jeg er fristet til å spørre: Ville det ikke være fryktelig utilfredsstillende å flyte rundt i universet som an slags sky uten å kunne ha vanlig samkvem med andre?

I Bibelen er det bevart flere skriftsteder som står i helt klar motsetning til troen på treenighetslæren. I Markus, 12,28 bekrefter Jesus et utsagn fra det gamle testamentet, femte Mosebok, 6, 4, der det heter: *'Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én'*. Både i GT og ifølge Jesus er altså Gud EN. Det er vanskelig å få dette til å rime med den offisielle kristne troen på at Gud er TRE. Jesus motsier dessuten helt tydelig troen på at han døde som et sonoffer for menneskene da han uttalte, med tydelig henvisning til Gud: *«Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer.»* (Matteus, 9, 13 og 12, 7). Kan dette være ordene til mannen som visste at han om kort tid skulle bli selve verdenshistoriens aller største offer med den ganske utrolige hensikten å redde hele menneskeheten fra undergangen?

Disse utsagnene fra NT burde virkelig vekke til ettertanke hos dem som slutter seg til den offisielle kristendommen. Og jeg er ganske overbevist om at dersom den vanlige kristne virkelig hadde vært klar over hvordan dogmet om treenigheten oppsto, ville det ha vakt en viss uro over at det faktisk var helt ordinære flertallsavstemninger hos de gamle kirkefedrene som dannet grunnlaget for at treenigheten ble vedtatt som sannheten om Gud, Jesus og den hellige ånd. Fra Vandre mot Lyset, vet vi at når Jesus snakket om den hellige ånd, henviste han ikke til et selvstendig guddommelig vesen, men ganske enkelt til Guds tanke. I eldre tider omtalte man gjerne det vi i dag vil kalle individets intellektuelle og kognitive evner som deres åndsevner. Psykiske utviklingshemmede ble således omtalt som åndssvake, og det var ikke ment nedsettende, men var en pedagogisk og psykiatrisk diagnose, som vi senere har gått bort fra fordi begrepet etter hvert ble for belastende og stigmatiserende. Å være svak i ånden var altså et uttrykk for nedsatte kognitive evner.

Så Jesus henviste altså til Guds tankekraft da han talte om den hellige ånd. Guds tankekraft overgår alt som er mulig å forestille seg for et menneske, men det dreier seg selvsagt ikke om et selvstendig individ, som lever sitt eget liv, uavhengig av Gud. Det dreier seg om en

uuttømmelig lyskraft av himmelske dimensjoner, som utgår fra Gud og gjennomstrømmer oss alle fra unnfangelsen av, som opprettholder universet og hersker over lysets uendelige kraft.

Det er heller ikke vanskelig å finne beviser i Bibelen for at et av de andre dogmene, nemlig jomfrufødselen ikke kan medføre riktighet. Det sies at Jesus er av Davids ætt, og for å bevise dette gjengis en ættetavle, som starter med David, og følger hvert eneste mannlige slektsledd frem til Josef. Men deretter motbeviser ættetavlen egentlig at Jesus er av Davids ætt, for den slutter med å bekrefte at Jesus ikke er Josefs sønn. Dermed blir hele ættetavlen meningsløs, og beviser altså egentlig at Jesus *ikke* er av Davids ætt. Selvsagt er dette en ren forfalskning. Opprinnelig sto det i ættetavlen at Josef var Jesu far, men da etablissementet fant på at Jesus ble født av en Jomfru, kunne selvsagt ikke det bli stående, og det ble endret til «...*Jakob ble far til Josef, Marias mann. Av henne ble Jesus født, han som kalles Kristus.*» (Matteus, 1, 16).

Jeg føler meg nesten fristet til å si: Stakkars Josef, skal tro hvordan hadde reagert dersom han fikk vite at han dessverre ikke kunne ligge med sin hustru fordi hun skulle besvangres av den hellige ånd? Jesus hadde jo eldre søsken, både søstre og brødre, og Josef var far til dem alle – men plutselig kunne han ikke lengre ligge med sin kone slik de pleide å gjøre som ektemann og hustru? Dette virker på meg ganske latterlig, og VmL forteller oss at det overhodet ikke var slik det foregikk. Josef var absolutt god nok for Gud til å være Jesu biologiske far. Maria og Josef ga arven til Jesu legeme og astrale egenskaper, men det var Gud som inkarnerte Kristus i Jesu legeme, og derved fikk Jesus egenskapene til englenes aller fremste og mest begavede, kjærlige og empatiske individ og den av Gud utnevnte menneskehetens leder. Gud lot ham medta et svakt, intuitivt minne om livet i sfærene og om hva som var hans rolle i himmelriket.

Jesus ble dermed et helt unikt menneske med en innsikt og en arv fra Gud som intet menneske hverken før eller siden har fått medta til jorden, men han var like fullt et menneske, som følte, begjærte og led som et menneske. Men hans ånd var unik, og man kan saktens forstå at han for sine samtidige fremsto som en guddommelig person, som kunne gjøre underverker og mirakler. Men det som tillegges Jesus av mirakler skyldes for det meste menneskenes overtro og at de som fikk oppleve Jesus i levende live var barn, og barn misforstår lett.

En av de skriftlærde som også hadde fått i oppdrag av Gud, å være en fortaler for Jesu lære, Paulus, eller Saul fra Tarsus, var også skyld i at Jesu lære ikke vant tilhengere slik den var forkynt av Jesus selv. Paulus traff aldri Jesus, og i den første tiden etter Jesu død, var han mest kjent for sin store nidkjærhet i sin forfølgelse av kristne. Men under en reise til Damaskus for å bistå i bekjempelsen av de kristne der, viste Jesus seg for Paulus i et syn i sin strålende åndelige skikkelse og spurte Paulus: «*Hvorfor forfølger du meg*»? Denne opplevelsen gjorde et uutslettelig inntrykk på Paulus, og i løpet av kort tid omvendte han seg fra forfølger til å bli en veldig talsmann for Jesu lære.

Paulus opplevde aldri selv å høre Jesu forkynnelse, men måtte bygge på hva han hørte fra andre folk. Han traff riktignok noen av disiplene, men de opplevde Paulus som steil og egenrådig og lite interesserte i å lytte til deres førstehånds kjennskap til Jesu budskap. De like ikke Paulus, og holdt seg helst unna ham. Paulus klarte aldri å frigjøre seg helt fra sin

bakgrunn som skriftlærd, og lot seg forlede av Satans påvirkning og lærte sine tilhengere at Jesu død på korset, var en offergjerning for å forsone den syndige menneskeheten med Gud. Det var også Paulus som påsto at Jesus skal ha sagt i det siste måltidet med disiplene at det var hans blod og hans legeme som ble ofret som et sonoffer for menneskenes skyld.

Sannheten er at Jesus aldri uttalte disse ordene. I virkeligheten er det svært blasfemisk å bekjenne at Jesu blod og legeme kan frelse noen ved at de drikker blodet og spiser legemet, selv om det gjøres symbolsk ved brød og vin. Denne falske læren, som ble skapt for å skape forvirring i Jesu lære, var djevelens oppfinnelse og Paulus mottok den i sine tanker. Og Paulus, som var sterkt preget av den jødiske offertradisjonen, trodde han hadde mottatt en guddommelig åpenbaring. I alle de menighetene han etter hvert opprettet, etablerte han slike nattverdsmåltider der han lærte menighetene å gjenta de forfalskede orden og med tiden kom disiplenes forkynnelse helt i skyggen av Pauli utlegning. Jesus samlet riktignok alle disiplene til et siste måltid på skjærtorsdag, fordi han ville ta farvel med dem. Jesus skjønnte at hans dager var talte fordi det jødiske rådet ville ofre ham. Derfor ønsket han å samle sine disipler en siste gang samtidig som han ønsket å innstifte et minnemåltid som alle som ønsker å minnes ham kan arrangere hver skjærtorsdag.

Dessverre måtte disiplene, som forsøkte etter beste evne å utbre Jesu lære slik han hadde undervist dem, gi tapt overfor Pauli organisasjonstalent og overbevisende forkynnelse, og det var hans forfalskede utgave av Jesu lære som vant utbredelse. Og i århundrene etterpå vedtok kirkens menn stadig flere læresetninger som alle stred mot Jesu enkle kjærlighets- og barmhjertighetslære. Og kristendommen endte til slutt opp som en dogmatisk lære der kravene om tilslutning til visse læresetninger, ble viktigere enn selve budskapet om kjærlighet og tilgivelse. Men heldigvis fortsatte Guds engler å inkarnere gjennom århundrene for å forsøke å renske Jesu lære for alle forvanskningene og forfalskningene og heldigvis overlevde kjærlighetslæren til tross for alle dogmene, og Jesu lære ble en blanding av lys og mørke.

16.

Noe som er ekstra vanskelig å forstå for mange, er hvorfor det finnes så mye lidelse og ondskap i verden, dersom det er sant at Gud er allmechtig og at Gud er god. Hvorfor kan ikke Gud bare stanse all ondskaper og sørge for at ingen lengre lider? Mange bruker dette som begrunnelse for hvorfor de ikke kan tro på Gud. Etter min mening, kan dette spores tilbake til den offisielle kristne læren der det heter seg at Gud har skapt alt i universet, og dermed må han også ha skapt ondskaper. Men som vi vet fra Vandre mot Lyset, medfører ikke dette riktighet. Lyset og mørket er to av urkreftene i universet, og er ikke skapt av Gud. Da Gud fremsto som personlig vesen ved at tanken og viljen smeltet sammen skjedde det i lyset. Det var altså Guds valg å bli en lysets Gud etter å ha ført en langvarig kamp mot mørket. Hadde Gud valgt å fremstå i mørket, ville han ha blitt en ondskapers Gud, men det fremstår kun som en teoretisk mulighet.

Men selv om Gud ble en lysets Gud, var dermed ikke mørket utryddet. Det eksisterer fremdeles, til tross for at Gud kontinuerlig lar mørket gjennomstrømme sitt lysvesen i en

evigvarende sirkulasjon som renses universet gradvis for mørket og stadig svekker dets kraft. Men selv for Gud er det ikke mulig å utslette mørket i ett nå, og alle Hans skapninger må før eller siden stilles overfor mørkets påvirkning for selv å velge det gode av sin egen vilje. Vi deltar alle i Guds plan om hvordan mørket kan utslettes gjennom alle gode gjerninger og all kjærlighet vi sprer i våre liv. Særlig gjelder dette alle Guds engler, og deres kraftige utstråling bidrar til at store mengder mørke renses. Jeg er selv fått lov til å medta en sterk kraft, og opplever ofte at denne sterke lyskraften stråler ut fra mine håndflater. Den strømmer særlig kraftig når jeg ber, gir healing til noen, eller når jeg stiller spørsmål i mine tanker, og svaret kommer som en guddommelig strøm av kraft.

Min venn fra en periode tidligere, Peter Kjærulff, som jeg har nevnt flere ganger, var svært sensitiv overfor lysutstråling, og han fortalte meg at jeg hadde en enorm kraft. En gang en kort stund før jeg skulle reise og være sammen med Kjærulff og hans vennekrets, hadde jeg en meget sterk opplevelse som varte gjennom en hel dag. Jeg ba om formiddagen for Ardor, og en utrolig sterk lyskraft strømmet gjennom meg, og det pågikk gjennom hele dagen. Da jeg noen dager senere var sammen med Kjærulff og vennekretsen, fortalte Kjærulff at det hadde funnet sted et kraftig lysgjennombrudd i mørket som lå over Danmark. Det hadde åpenbart skjedd akkurat den dagen jeg selv opplevde den kraftige lysgjennomstrømmingen. Det var en skikkelig befriende opplevelse, at også andre kunne sanse effekten av min kraftige utstråling, som Gud har utstyrt meg med.

Alle Guds skapninger er utstyrt med en fri vilje. Om Gud ikke hadde gitt oss en fri vilje, ville vi alle vært som roboter som ble styrt av forutbestemt programmering. Men for at vi skal ha evnen til å gjøre våre egne valg, skaffe oss erfaringer og lære av våre feil, har Gud gjort det mulig at vi kan vokse og utvikle oss og bli stadig klokere og modne individer. I realiteten er det ingen grense for vår utviklingsmulighet, og når vi fortsetter våre liv i Guds rike, kan man si at vi i løpet av evigheters evigheter kan bli som Gud-1. Vi kan nemlig aldri nå Guds nivå, for han er den eneste i universet som har skapt seg selv, og ingen andre kjenner lysets livsgåte.

Da Gud ga oss den guddommelige frie viljen, aksepterte han dermed at hans skapninger måtte gjøre egne valg og noen ganger ville velge lyset og andre ganger mørket. Og når noen av Guds skapninger velger mørket og gjør onde gjerninger som påfører andre lidelse, er det således ikke Guds ansvar, men helt og holdent deres eget. Det er derfor egentlig meningsløst å klandre Gud fordi noen av hans skapninger blir kriminelle, voldelige eller lar sine dårlige egenskaper gå ut over andre. En god sammenligning er barn og unges forhold til sine foreldre. Selv om de får en god oppdragelse med kjærlighet og grensesetting, ender dessverre noen med å havne i kriminalitet og voldelig atferd som voksne. Men alle skjønner at dersom foreldrene har gjort alt det beste de kunne, så kan ikke de bebreides for sitt avkoms dårlige valg. Fra et visst tidspunkt når vi er modne nok, må hvert eneste individ ta ansvar for sine egne handlinger, akkurat som hver eneste menneskeånd står ansvarlig for sine handlinger, og ikke Gud.

Når jeg har diskutert med kristne mennesker og forteller dem at ifølge Vandre mot Lyset så kommer alle Guds skapninger til himmelen og ingen går fortapt og havner i helvete, er det mange som synes dette er helt umulig å forstå. -Kan altså folk være masse mordere, starte kriger og synde så mye de vil, og så får det ingen konsekvenser, innvender mange. Men sånn er det ikke. Alle gjerninger og tanker, både gode og onde får konsekvenser. Etter legemets død, må vi alle stå til rette for alle våre tanker og gjerninger, og må gå gjennom hele vårt liv sammen med en av Guds engler. Det er ofte en pinefull og lidelsesfull opplevelse for de aller fleste av oss har gjort oss skyldig i mange dårlige gjerninger som har rammet andre mennesker og påført dem lidelser. Oftest oppstår sterk sorg og anger for de fleste, og et ønske om å be om tilgivelse. Om den vi har syndet mot, også er mellom inkarnasjoner og befinner seg i sfærene, får vi sjansen til å gjøre opp vårt mellomværende der og da. Men det er ikke garantert at vedkommende også befinner seg i sfærene, og da må tilgivelsen utsettes til senere, eller den som har står for krenkelsen blir gitt en oppgave i deres kommende liv, som kan gjenopprette forholdet.

Men det er altså absolutt ikke slik at man slipper unna ondskapsfulle gjerninger uten at det får konsekvenser. Gud har opprettet en lovmessighet som kalles gjengjeldelsesloven som regulerer alle forhold mellom oss mennesker. Den er også kjent som karma, og gjengjeldelsesloven gjenoppretter rettferdigheten og sørger for at alle opplever konsekvenser av sine handlinger. Gjengjeldelsesloven har et stort antall paragrafer for å kunne gjelde alle mulige situasjoner mellom oss mennesker. Men over gjengjeldelsesloven står Guds barmhjertighet og de fleste onde gjerninger kan sones gjennom en kjærlighetsgjerning dersom synderen angret og ber om tilgivelse. Det gjelder i alle tilfeller unntatt ett: Dersom en person har myrdet en eller flere andre, og har klart å unndra seg samfunnets straff, men har gått fri, vil den strengeste paragrafen i gjengjeldelsesloven slå inn. De vil bli pålagt å utføre en redningsdåd ved f eks å redde et stort antall mennesker fra en ulykke eller katastrofe, og vil mangle Guds beskyttelse. Det vil oftest medføre at de blir kvestet eller drept under redningsdåden. Og man må merke seg: Det er ikke Gud som forårsaker deres død, men som en konsekvens av sine egne drap, vil de ikke ha Guds beskyttelse.

Blant tilhengere av karmaloven, kan det lett oppstå en litt for firkantet forståelse av følgene av tidligere synder. F eks tror mange at når mennesker blir født som psykisk eller fysisk handicappede, så er dette en form for straff fra tidligere liv. Nå han det riktignok hende at noen av den grunn blir gjenfødt med slike sykdommer i et påfølgende liv, men det må ikke betraktes som en straff. Slike inkarnasjoner gis gjerne som en form for hviletid, dersom individet ikke er klar til å få en ny normal inkarnasjon pga tidligere gjerninger. Man må aldri falle for fristelsen til å trekke altfor bastante konklusjoner vedrørende andres lidelser eller handicap, for det kan ha alle mulige årsaker og er ikke alltid en konsekvens av gjengjeldelsesloven. Sykdommer, fødselsskader og ulykker med fatale konsekvenser kan ramme hvem som helst, helt uavhengig av tidligere karma.

Men vi må ikke glemme at syke og skadede fostre også må få en ånd tilknyttet, og Gud vil selvsagt alltid bruke slik tilfeller til å knytte en ånd til de legemene, som vil trenge den formen for hviletid. F eks kan det være mennesker som selv var brutale eller fikk avsluttet sitt forrige liv pga grove kvestelser og brutale mord. Et hurtig påfølgende liv med nedsatt bevissthet vil gi dem en sjanse til å få de grusomme opplevelsene på avstand.

Det hender at mennesker som skal stå til rette for sine tanker og gjerninger i sfærene, er steile og sta og nekter å innse sine feil og be om tilgivelse for dem. I slike tilfeller rammes de på en hardere måte av gjengjeldelsesloven enn om de hadde gjort dersom de hadde innsett sine synder og angret dem. Men igjen er det svært farlig å utlegge andres triste skjebner som en konsekvens av onde handlinger i tidligere liv. Gud og de yngste kan riktignok avverge mye ondt fra å hende oss dersom vi ikke har gjort oss fortjent til å rammes, men det er ikke dermed sagt at de alltid lykkes. Noen ganger blir mennesker rammet av ulykker og overgrep pga tilfeldigheter fordi vi har befunnet oss på feil sted til feil tid, og de yngste ikke har lykkes i sine forsøk på å lede oss unna.

Men det er en helt grunnleggende lovmessighet Gud har innført i menneskenes liv, og det er at ingen noensinne lider mer enn det de selv har påført andre av lidelse. Noen ganger lider vi altså pga dårlig karma fordi vi har nektet å be om tilgivelse for våre egne onde handlinger, mens andre ganger skyldes det uflaks, ulykker, og helt uforutsette hendelser som ikke har latt seg avverge av de yngste. Dersom vi helt uforskyldt utsettes for slike lidelser, kommer de til fratrekk i vårt karmaregnskap, og i siste ende, når vi har fullført vår inkarnasjonsrekke på jorden, og fortsetter vårt liv i Guds rike, vil vårt karmaregnskap være helt i balanse. Paul McCartney i The Beatles har beskrevet universets lovmessighet som skaper balanse i hvert menneskes liv på denne måten i Beatles siste LP, Abbey Road fra 1970: "And in the end the love you take is equal to the love you make"! En direkte gjengivelse av Guds aller mest grunnleggende lovmessighet.

Det er svært viktig at gjengjeldelsesloven ikke blir oppfattet kynisk. Det er ikke slik at Gud anser at noen mennesker fortjener lidelse, og Gud er svært sorgfull over menneskenes lidelser. Ingen lider mer enn Gud over mennesker som har det vondt, og om Gud kunne ha forhindre at barn sulter og skades i kriger, så ville han selvsagt ha gjort det. Men det er de voksne i de landene der det er krig og sultkatastrofer som er ansvarlig for sitt lands innbyggere og barn, og de vil før eller siden møte konsekvensene av sine egne handlinger. Gud har gitt oss alle en fri vilje, og kan simpelthen ikke gripe inn ved å påtvinge landenes ledere sin vilje, og sette deres egen frie vilje ut av kraft. Da ville Gud krenke sine egne guddommelige løfter og det vil han selvfølgelig aldri gjøre. Det Gud lover, det holder han.

En annen problemstilling som volder mange problemer, er hvordan det kan ha seg at Gud er allvitende og dermed må kunne se inn i fremtiden og forutsi alt som vil skje, og dermed avverge det dersom noe ondt er i ferd med å skje. Som jeg har gjort rede for tidligere, griper aldri Gud inn mot noen av sine skapningers frie vilje. Han lar alle handle etter sin egen samvittighet, og hvis noen innerst inne er overbevist om hva som er det riktige å gjøre, og likevel handler mot sin egen overbevisning, må de senere møte konsekvensene av det i form av gjengjeldelsesloven. Men lysets ånder er alltid til stede og forsøker å avverge onde handlinger og likeledes lede uskyldige mennesker bort fra truende situasjoner.

Men at Gud er allvitende, betyr ikke at han i detalj vet på forhånd hva hver og en av hans skapninger vil foreta seg i fremtiden. Om Gud visste på forhånd hvem av hans skapninger som ville gi etter for det onde, kunne de med rette klandre Gud for hvordan det kunne ha seg at han visste at de ville handle feilaktig, men likevel ikke grep inn. De kunne med rette klandre Gud for at han skapte et individ som han burde vite ble en ondskapens forkjemper. Dette forsto selvsagt Gud, og derfor begrenset Gud sin allvitenskap vedrørende alle hans skapningers fremtidige valg, slik at ingen i ettertid kunne spørre Gud hvorfor han ikke stanset deres onde handlinger. Dette er det enkle svaret på hvorfor Gud ikke kan forutse hver enkelt ondskapfulle handlinger. Han er ganske riktig allmektig og allvitende og derfor har han

innsett at visse ting er det ikke riktig at selv han har forutviten om, for da kan de involverte med god grunn klandre ham for at han ikke satte en stopper for de onde handlingene de hadde planlagt. «Hvordan kunne du skape meg dersom du visste at jeg ville bli ond», er et spørsmål ingen kan stille til Gud, for det vet han ikke.

Da jeg ble kjent med Vandre mot Lyset, og begynte å reflektere over hva som kan være bakgrunnen for at jeg er født med en så svak vilje, slik jeg har fortalt om tidligere. Jeg har tenkt meg flere grunner. Lenge trodde jeg at det var min oppvekst som hadde gitt meg sviktende tro på meg selv. Dessverre hadde mine foreldre store problemer i ekteskapet og min far var ofte forferdelig sint, og hans raseri kunne være svært uforutsigbart. Men i ettertid har jeg tenkt at disse opplevelsene ikke var verre enn at en normalt robust gutt neppe ville ha tatt skade av det. Jeg kom mer og mer til at jeg var født med et svært følsomt sinn og en svak vilje.

Så tankene gikk mer å mer i retning av at denne svake viljen var en følge av tidligere liv og gjengjeldelsesloven. Jeg kan tenke meg flere årsaker. Den første som slår meg, er at jeg har misbrukt en sterk vilje i et tidligere liv. En gang da jeg leste en biografi om Djengis Khan, mongolenes store hersker og erobrere, opplevde jeg en slik kraftig strøm av lys gjennom meg, som jeg pleier å få når min ånd ønsker å henlede min oppmerksomhet mot noe essensielt i mitt liv. Men kan jeg tro at det var jeg som inkarnerte som Djengis Kahn? Jeg vet ikke. Han var jo en svært brutal erobrere, men også en svært religiøs mann med sterk Gudstro, og alltid dypt overbevist om å utføre Guds vilje.

Jeg har også reflektert over mine mange fobier som jeg har vært plaget av gjennom mitt liv. Fra jeg var ganske liten gutt var jeg sterkt plaget av klaustrofobi. En gang ble jeg innestengt i et mørkt skap ved et uhell og opplevde å fullstendig panikk. Jeg sparket og slo rundt meg for at noen skulle slippe meg ut og endelig hørte min mor mine skrik og slag og kom meg til unnsetning. Da jeg fortalte en venn av meg som er fortrolig med reinkarnasjon om min fobi, var hans forslag at jeg sikkert en gang hadde opplevd å bli begravet levende. Senere har mine tanker gått i retning av fortellingen om Solseremonien i Atlatis og hvordan den unge gutten ble surret inn i tau og dumpet i sjøen for å lide druknedøden dersom samværet med den unge kvinnen resulterte i at hun ikke ble gravid med et guttefoster.

Jeg er ganske sikker på at jeg var et av ofrene for denne seremonien. Jeg vil heller ikke se bort fra at den inkarnasjonen som Kjærulff forteller om der vi får høre om den unge gutten som i dyp kjærlighetssorg satt seg inn i en stengrotte for å dø, egentlig handler om meg. Som jeg har skrevet tidligere har Peter Kjærulff en helt unik egenskap når det gjelder å huske tidligere inkarnasjoner, men min overbevisning er at han egentlig husker mange av de andre yngste sine inkarnasjoner, fordi de passer inn i det mønsteret Kjærulff ønsker å formidle. Jeg har aldri hørt Kjærulff fortelle noe om at han er plaget av de lidelsene man burde forvente for et menneskene som ble surret inn i tau og druknet levende eller en som av egen vilje satt seg inn i en steingrotte for å dø. Men jeg har disse lidelsene i fullt monn.

Jeg må også tilstå at jeg vanskelig kan se noen likhetstrekk mellom Mozart og Peter Kjærulff. Kjærulff er jo sikker på at det var hans ånd som inkarnerte som Mozart – for øvrig i likhet

med minst 1000 andre mennesker, ifølge en TV-serie om Mozarts liv. Jeg ble veldig godt kjent med Peter Kjærulff i noen måneder den våren jeg var en del av hans indre krets. Jeg lærte å kjenne Kjærulff som ganske reservert, selvsikker, litt tørr og tilbakeholdende person. Mozart var derimot kjent som en svært leken, utadvendt, morsom, humoristisk person som elsket det sosiale livet, festligheter og for ikke å snakke om kvinner. Jeg kunne ikke se noen av disse egenskapene hos Peter Kjærulff, og er det noe jeg har lært gjennom mine studier av reinkarnasjon, så er det at man kan gjenkjenne personligheten til den som har besjelet ulike mennesker i alle inkarnasjonene.

Og når jeg ikke gjenkjenner noe som helst av Kjærulffs personlighet i Mozart, finner jeg det svært usannsynlig at det kan være han som var Mozart. Men det er en annen person som har alle de egenskapene som Mozart er kjent for, nemlig meg. Leserne vil kanskje bli overrasket av at jeg sier dette, men jeg har mange egenskaper som jeg ikke tidligere har fortalt noe særlig om. Jeg elsker musikk og har spilt ulike instrumenter gjennom mitt liv, jeg er utpreget humoristisk og elsker den litt dristige humoren. I mange år av mitt liv så elsket jeg å danse og frekventerte det latinske dansemiljøet flere ganger i uka. Og som jeg har vært inne på må tidligere jeg nok innrømme at jeg er svak for god drikke, og i flere år ble jeg betegnet av mine venner som en festløve.

Så det burde ikke overraske noen at jeg hevder at jeg har mange sammenfallende egenskaper med Wolfgang Amadeus Mozart, men jeg kan selvsagt ikke måle meg med hans geniale musikalske evner. Men nå er det ikke noen forutsetning for å bli gjenfødt at man arver alle geniale evner fra tidligere liv. Vi som er Guds utsendinger, har ulike oppdrag i våre ulike liv. Men fordi de yngste ofte har i oppdrag å skildre eller avsløre forbannelsen av kjærligheten i sin kunst, kan men gjenfinne flere av de samme temaene hos mange av dem. Kjærulff er svært dyktig til å gjenkjenne disse tankemønstrene hos flere av de yngste, og antar at det han «husker» er fra hans egne liv. Men jeg tror altså han intuitivt har erindringer også om flere av inkarnasjonene til andre av de yngste. Og jeg har altså en intuitiv fjernerindring om selv å ha vært Mozart.

Ikke bare gjenkjenner jeg min egen personlighet i Mozarts, men jeg har hatt noen svært sjelsettende opplevelser i forbindelse med Mozarts musikk og han liv, og da jeg så Milos Formans film om Mozart, opplevde jeg en lysstrøm av en slik styrke gjennom min kropp at jeg ble hensatt i en nærmest guddommelig tilstand av takknemlighet og opphøyethet. Jeg han også legge til at i mange år før denne opplevelsen hørte jeg på Mozarts musikk i mange timer hver dag i mitt hjem, og hver gang jeg lyttet til Mozarts vakre musikk, opplevde jeg en oppløftethet og følelse av guddommelig inspirasjon som jeg aldri har opplevd fra annen musikk.

En sannsynlig forklaring på hvorfor jeg er født med en svak vilje, kan også være at jeg før min fødsel påtok meg oppdraget med å være talsmann for Vandre mot Lyset, og vie mitt liv til å forske i verket og presentere det for offentligheten. En forutsetning for å lykkes med dette, måtte selvsagt være at jeg ikke ble født med sterke personlige ambisjoner om selv å bli en kjent forfatter eller kunstner. For å vie sitt liv til å gjøre andres livsverk til sitt eget, kan man selvsagt ikke fødes med store ambisjoner på egne vegne. Selv synes jeg veldig godt om denne

forklaringen, og synes den er godt i samsvar med Vandre mot Lysets forklaring på hvorfor en kvinne ble valgt til å motta Guds budskap med den nødvendige ydmykhet og personlige beskjedenheten som krevdes for å ikke omforme hele budskapet til en vitenskapelig avhandling preget av personlig prestisje.

Jeg kan heller ikke la være å tenke på det som fortelles om Jesus i Vandre mot Lyset. Jesus ble født uten en særlig sterk vilje, fordi det er en stor fare for at en sterk vilje lett utvikler seg til å bli selvrettferdighet preget av egenmektige påstander og overvurdering av egen betydning. Jesus kunne derfor ikke fødes med alt for sterk tro på seg selv, men måtte utvikle tilliten til sine egne evner gradvis ved stadige seire over mørket ved å ha tiltro sin samvittighet og fatte mer og mer tillit til sitt guddommelige oppdrag. Som mange mennesker, tvilte Jesus på seg selv, selv om Gud stadig sa til ham i hans tanker at det var han som var den ventede Messias.

Jesus hadde gjennom hele livet Gud som sin skytsånd, og hadde telepatisk kontakt med Gud. Men Jesus våget ikke fullt ut å tro på den svake stemmen i sine tanker, og slik har det også vært for meg. Jeg har håpet helt siden jeg var ung at jeg hadde fått et spesielt oppdrag fra Gud om å vitne om ham og fortelle mine nye tanker om Gud for offentligheten, men jeg tvilte også lenge på meg selv. Med årene har jeg blitt mer og mer overbevist om at jeg har et guddommelig oppdrag direkte fra Gud og har utført det samvittighetsfullt. Og jeg har fått sterk og overbevisende støtte gjennom mange drømmer om mitt oppdrag, som jeg har fortalt om tidligere.

Apropos min svake eller skadede vilje, så hadde jeg en drøm om Peter Kjærulff en tid etter at jeg hadde blitt en del av hans vennekrets og han hadde blitt min personlige terapeut. Jeg så ham i en drøm der han befant seg i min barndoms lekeområde, og jeg så at noen av fingrene på hans venstre hånd, var delvis avkappet. Både jeg og Peter mente at Peter i drømmen symboliserte meg, og at de skadde fingrene måtte være et symbol på min skadede vilje. Jeg må innrømme at jeg var litt i tvil om dette, fordi venstre hånd egentlig burde symbolisere følelsene. Og først i de senere år, har jeg begynt å tro at denne drømmen faktisk ikke handlet om meg, men om Peter Kjærulff. Og den handlet ikke om en skadd vilje, men om Peters evner til medfølelse og empati. Allerede da hadde jeg begynt å oppleve at Kjærulff manglet innlevelse og empati med meg, og han var absolutt ikke noe god til å tolke mine drømmer, men så dem utelukkende fra sitt eget perspektiv. Jeg ble svært skuffet over ham i den tiden.

17.

I dag er jeg en mann på snart 70 år. Jeg har aldri mistet min dype interesse for Vandre mot Lyset, men har fortsatt gjennom hele mitt voksne liv å interessere meg for både Vandre mot Lyset og de personene som var involvert i å gjøre VmL kjent på jorden. Det siste året har jeg først og fremst konsentrert meg om å skrive omtaler av hele forfatterskapet til Michael Agerskov. En stor del av hans diktsamlinger og romaner ble skrevet før han og hans kone mottok VmL ad inspiratorisk vei, og det har vært svært interessant å undersøke om man kan finne spor av VmLs innhold i Michael Agerskovs litteratur. Om jeg skal konkludere om det,

så vil jeg si, at Agerskovs litteratur i stor grad bygger på hans opplevelser som barn i en dansk kystby, mens også på hans indre filosofiske erindringer om de dypere meningene i livet.

Når det gjelder Johanne Agerskov, bygger jeg mye av min viten om hennes liv, på hennes og familiens brevsamlinger samt min nære kontakt med hennes etterkommere, Rune Sckerl og Jette Kongshaug. En viktig kilde er også Michael Agerskovs bok, «Nogle psykiske Oplevelser», som handler om ekteparets forbindelse med den oversanselige verden. Jette var en niese av Michael Agerskov, og Michael bodde en stund hos Jettes familie. Jeg besøkte Rune og Jette i Danmark, og fikk svært god kontakt med dem. De gjengjeldte besøket og overnattet hos oss i Oslo da de skulle overvære en operaforestilling i det nybygde operabygget i Oslo. De gjorde en svært vennskapelig handling overfor meg, da de donerte til meg hele boksamling til datteren til ekteparet Agerskov, Inger Agerskov, inkludert både Johanne og Michaels egne eksemplarer av VmL samt mange signerte VmL-bøker.

Men jeg kan nok si at kanskje størstedelen av min tid i de seneste årene har gått med på å presentere historisk materiale om Rasmus Malling-Hansen på den websiden jeg har etablert sammen med [The Rasmus International Malling-Hansen Society](#) på internett. Malling-Hansens oppfinnelse, skrivekuglen, er svært ettertraktet både blant private samlere og offentlige samlinger av kontormaskiner, og enkelte eksemplarer har blitt solgt for 1 million dollar. Så vidt jeg vet finnes det to skrivekugler på museer i Norge, en hos Teknisk Musum og en i museet til Ullevål sykehus. Malling-Hansen har mange etterkommere i Danmark, og de har vært svært raus med å dele fra sine familiearkiver. Jeg har besøkt flere av den flere ganger, og etterkommere etter Malling-Hansens døtre, Emma, Maria og Zarah har hatt svært mye å fortelle om sin forfader. En av sønnen til Zarah utvandret til USA, og hans etterkommere har ved et flertall tilfeller tatt turen til Danmark for å delta på våre møter i RMH Selskapet i Danmark.

Malling-Hansen var en svært fargerik person, og gjorde seg gjeldende på flere viktige områder. Han var sannsynligvis Danmarks aller fremste autoritet innen undervisningen av døvstumme barn, og spilte en svært viktig rolle i utviklingen av dansk spesialundervisning. I tillegg var han altså en unik oppfinner av kanskje den aller første serieproduserte skrivemaskinen i verden. Og i tillegg til dette utførte han et helt unikt forskningsarbeide vedrørende barns vekst. Før Malling-Hansens forskning hadde man vært overbevis om at barns utvikling både i høyde og vektøkning foregikk i et jevnt tempo gjennom hele året. Men Malling-Hansens forskning avslørte at dette ikke var tilfellet. Veksten foregikk i perioder, og Malling-Hansens forskning vakte oppsikt i hele verdens vitenskapelige etablissement.

Malling-Hansen har skrevet under i VmL på at det er han som står bak de viktigste delene av Vandrer mot Lyset, Kommentaren og Etterskiftet. Og når jeg spør min indre personlighet om det er jeg som har forfattet denne delen av VmL, får jeg til svar en guddommelig strøm gjennom min kropp, og en indre stemme som forteller meg at ja, det er jeg som har skrevet det.

Rasmus Malling-Hansens himmelske ånds navn, er ifølge VmL Leo. Derfor er det virkelig interessant at den nyvalgte biskopen i Vatikanet, tok nettopp navnet Leo. Jeg studerte for noen

år siden hele rekken av biskoper i de første årene e. Kr, og bet meg tidlig merke i Leo I, eller Leo den store (ca. 400–461), som var pave fra 440 til 461. Etter ham valgte mange biskoper dette navnet, og Leo I utmerket seg på mange måter som en svært dyktig organisator og en god fredsmekler, da han klarte å avverge et angrep på Rom gjennom fredssamtaler med erobreren, hunerkongen Attila, og senere fikk han de såkalte vandalene til å unnlate å brenne byen; de nøyde seg med å plyndre den. Leo slo hardt ned på kjettere, men som pave grunnla han tradisjonen at biskopen av Rom ble den katolske kirkens overhode og ble titulert som pave. Han la også stor vekt på at paven hadde sin autoritet direkte fra Peter, som ble gitt Peter av Jesus selv.

Ifølge wikipedia er ca 250 av Leos prekener og brev bevart og skiller seg ut med klarhet, presisjon og rytmisk prosa. De av hans prekener jeg har lest, vitner som en sterk tro, varme og kjærlighet til «frelseren». Leo satte et sterkt preg på den katolske kirken, og var åpenbart både en dyktig organisator, hadde stor autoritet, og hans prekener var preget av en inderlighet og kjærlighet til Jesus. Jeg har lenge tenkt at Leo den store hadde en svak erindring om sitt navn i sfærene, eller alternativt at Gud ga Mallings-Hansen det himmelske navnet Leo, fordi han i inkarnasjonen som Leo I, satte sitt tydelige personlige preg på dette livet. Men som med så mange av de yngste, endte også Leo I med å bekjempe det han var sendt til jorden for å kjempe for. Som alle de yngste som ble inkarnert i århundrene etter Jesu død, var garantert Leo I også inkarnert for å forsøke å korrigere den etablerte kirkens mange misforståelser, men det mislyktes han med, som så mange av de yngste. I stedet for å bekjempe tilhengerne til Mani, som Leo I slo hardt ned på, burde selvsagt Leo, ha akseptert [manikeismen](#) som en ekte åpenbaring fra Gud. Manis lære inneholdt mange elementer som senere ble gjort kjent for oss i Vandre mot Lyset, f. eks. at livet på jorden er åstedet for en kamp mellom gode og onde krefter, lys og mørke. Manikeismen lærer også at menneskets ånd er en gnist av guddommens lys, men at ånden er fanget i materien.

Om jeg har rett i at det var Mallings-Hansens ånd som inkarnerte som Leo I, innebærer det at ifølge min intuitive fjernerindring, var det apostelen Peter som senere inkarnerte som Leo, og ikke minst at jeg var dem begge. Jeg kan uten tvil gjense min egen personlighet i begge disse historiske personlighetene. Og det er garantert ikke uten grunn at det var Leo (Mallings-Hansens ånd) som fikk å oppdrag av Gud å formidle den sanne læren om menneskenes forhold til Gud og Jesu sanne lære til menneskeheten i Vandre mot Lyset.

Sluttord.

Som jeg har nevnt tidligere, har jeg ikke noen tro på at min fortelling vil vekke særlig interesse hos det vanlige publikum. Det er ikke særlig stor grobunn i Norge for alternative livssyn. De fleste har sikkert vært vitne til all latterliggjøringen og trakasseringen av prinsesse Märthas ektemann, Durek Verrett. En av de tingene han hånes for, at han er overbevist om at han og Märtha har møttes i tidligere liv og at han selv har vært sønn av en av de egyptiske faraoene. Jeg har det til felles med Durek at jeg er overbevist om at reinkarnasjon er en realitet, men ellers skiller jeg lag med han på mange områder. Men jeg forsvarer selvsagt hans rett til å ha et livssyn som skiller seg fra det som er vanlig i Norge.

Jeg ble også meget betenkt da landslagstreneren for det engelske fotballandslaget for noen år siden, Glenn Hoddle, regelrett fikk sparken fra trenerjobben fordi han trodde at det å bli født som handicappet hadde sammenheng med synder i tidligere liv. Nå synes jeg kanskje personlig at Glenn Hoddle var noe for kategorisk og ikke fikk forklart godt nok at det ikke var noen automatikk i denne sammenhengen, men at det kunne være en av grunnene. Likevel må

jeg si at det var utrolig betenkelig at han fikk sparken pga sitt livssyn. Innen buddhismen er det for eksempel en allment akseptert trosregel at det ene livet legger grunnlaget for det neste på en ganske bokstavelig måte, og ikke slik som i VmL, der Guds barmhjertighet står over de strengeste paragrafene i gjengjeldelsesloven med ytterst få unntak. I følge VmL er heller ikke gjengjeldelsesloven en form for straff, men skal virke oppdragende.

Jeg kan nok heller ikke regne med å få særlig forståelse fra VmL miljøet i Danmark. Jeg har sett hvor sterk motstand og fordømmelse Peter Kjærulff har blitt møtt med, fordi han har våget å presentere sin helt egne forståelse av innholdet i Vandre mot Lyset. Og at han attpåtil har tillatt seg å mene at han selv har besjelet en lang rekke av de historiens mest geniale kunstnere, synes mange rett og slett er utålelig. Reaksjonene kommer sikkert til å bli enda større mot det jeg presenterer, og særlig det at jeg innbiller meg at det var jeg som inkarnerte som Rasmus Malling-Hansen. Det vil sitte utrolig langt inne for mine mange motstandere i Danmark å akseptere at jeg tar fullt eierskap på forfatteren av store deler VmL.

Så jeg har absolutt ingen forhåpninger om å vinne tilhengere i de danske VmL-miljøet, eller blant dansker generelt selv om undersøkelser viser at ca 50% av dansker tror på reinkarnasjon. Men vi får se om noen tiår eller hundreår, om jeg kanskje kan vinne utbredelse for mine tanker om min egen rolle og min tolkning av innholdet i Vandre mot Lyset. Jeg vil også fortelle at mitt arbeid med å presentere VmL og dem som var aktive i fremkomsten av verket, har gitt mitt liv svært mye glede og tilfredsstillelse. Allerede i 20-årene hadde jeg en følelse av og et inderlig ønske om å ha et guddommeligg oppdrag om å fortelle verden om Guds kjærlighet. Og da jeg fant Vandre mot Lyset, skjønte jeg at mitt oppdrag var å gjøre dette verket kjent for et stort publikum, og fungere som både formidler, historiker og journalist. Alt dette arbeider har vært dypt meningsfullt og gitt mitt liv en dypere mening.

Samtidig har Vandre mot Lyset betydd utrolig mye når det gjelder å forme mitt livssyn og mine verdier i livet. Men det har for det meste skjedd ved at verkets innhold har bekreftet mine dypere følelser, som allerede fantes i både i min bevissthet eller som en ubevisst anelse. Parallelt med arbeidet som VmL-ambassadør har jeg jobbet som lærer, giftet meg og fått barn, og ved siden av Vandre mot Lyset har familien betydd alt for meg. Jeg har alltid tenkt at det ikke kan være verdt mye å utbre et budskap om Guds kjærlighet, dersom man ikke klarer å praktisere sine egne verdier i hverdagslivet.

Tidligere har jeg fortalte om flere drømmer jeg hadde innledningsvis da jeg tok opp skrivingen av min Vandre mot Lyset selvbiografi. Drømmene var fulle av oppmuntrende drømmer der jeg opplevde kjærlighet og hengivenhet fra frodige og kjærlige kvinner. Som sagt handler selvsagt ikke slike drømmer om et ønske om å være utro, men de gir drømmeren inspirasjon og gode følelser og jeg ser på kvinnene i disse drømmene som en form for muser, eller mytiske sagnfigurer som gir inspirasjon og skaperkraft til drømmeren.

Da jeg for noen dager siden anså meg som ferdig med skrivingen, og kun litt korrekturlesning gjensto, var jeg først svært tilfreds med det jeg hadde fått til. Men så ble jeg rammet av tvil om det jeg hadde skrevet hadde noen som helst verdi for andre og at jeg bare risikerte at andre så på meg som en halvtulling som var blitt ledet på avveie av en litt for livlig fantasi.

Første natten etterpå drømte jeg at jeg deltok i festligheter sammen med en hel del festglade mennesker. Til min forskrekkelse skjønte jeg at rett ved siden av meg satt to mordere som planla å drepe noen av de andre festdeltagerne. Jeg kunne høre hva de diskuterte, og jeg ble helt skremt av deres iskalde kynisme. Den ene syntes de skulle utsette mordene, mens den

andre ville drepe to med en gang, og så en til senere. De tok frem skarpe kniver og begynte å skjære over halsen på to av dem som satt nærmest. Det var et grusomt syn å se dem skjære over halsen så blodet sprutet og jeg av ble lammet av vemmelse.

Neste natt drømte jeg igjen om Hitler, slik jeg har fortalt om at jeg har gjort ved en tidligere anledning. Jeg var sammen med en god del andre sivilister og vi ble angrepet av tyske soldater. Midt iblant sto sto Adolf Hitler. Han løftet sin rifle og siktet seg inn på et offer, og skjøt en etter en av oss. Jeg kunne følte hans ondskap og visste at han kjente en indre syk tilfredsstillelse over å drepe oss.

Hvorfor i all verden drømte jeg disse grusomme drømmene når jeg egentlig burde være glad og tilfreds? Det gikk noen dager før jeg klarte å se sammenhengen. Dette handlet åpenbart om at jeg ble angrepet av destruktive tanker som ville frata meg gleden over endelig å ha skrevet noe jeg har villet gjøre lenge. Men var det ren selvdestruksjon? Var det mine egne tanker som ønsket å ødelegge for meg? Eller var jeg under angrep fra en av djevelens eteroppteignelser som han har lagret i eteren og som stadig bombarderer meg med onde tanker? Jeg tror det er det siste. Og etter noen dagers refleksjon har jeg heldigvis klart å reise meg igjen fra de destruktive tankene, og tar sjansen på å publisere boka på internett.

Til slutt vil jeg takke Gud av hele mitt hjerte for å ha gitt meg oppdraget med å være en av hans budbringere på jorden, og ber ham tilgi meg de gangene da jeg har feilet i å praktisere hans kjærlighetsbudskap fullt ut.

Kolbotn, 07.07.25
Sverre Avnskog

Websider jeg har ansvaret for:

malling-hansen.org

vandrer mot lyset.net

toward-the-light.net

Bøker og artikler jeg har skrevet som er relatert til Vandre mot Lyset:

[Vandre mot Lyset – en guddommelig åpenbaring i vår tid](#)

[Johanne Agerskov – Lysets budbringer.](#)

[Michael Agerskov – poet og menneskevenn.](#)

[Rasmus Malling-Hansen – den danske oppfinnerpresten.](#)

[Hvem var Michael Agerskov?](#)

[Hvem var Rasmus Malling-Hansen?](#)

[Et forsvar for Vandre mot Lyset og Gud.](#)

De første Vandre mot Lyset pionerene.